

Singurul lucru real era controlul. Învătasem încă de la o vârstă fragedă că planificând, calculând și observând poți evita majoritatea lucrurilor neplăcute — riscul inutil, dezamăgirea și, cel mai important, suferința.

Totuși, nu a fost întotdeauna ușor să plănuiesc să evit dimensiunea neplăcută, un aspect care a devenit vizibil în mod flagrant în lumina difuză din Cutter's Pub.

Reclamele luminoase, cam o duzină, atârdate pe pereți și iluminatul slab al becurilor din tavan peste sticlele de lichior din spatele barului erau prea puțin liniștitoare. Orice altceva nu făcea decât să sublinieze cât de departe mă aflam de casă.

Lemnul de hambar reciclat din care erau ridicați pereții și cel de pin albicios mănjit cu vopsea neagră fuseseră alese special ca să facă spațiul din Midtown să arate precum o crâșmă, însă era prea curat. Nici o sută de ani de fum de țigară nu reușiseră să se impregneze în vopsea. Pereții nu rosteau șoapte despre Capone sau Dillinger.

Stăteam de două ore pe același scaun, renunțând să mai despa-
chetez cutiile din noua mea locuință. Pe cât posibil, pusese
atractivă ideea de a explora noul meu cartier, în special în aerul
incredibil de plăcut al serii, cu toate că era ultima zi din februarie.
Îmi trăiam proaspăta independență, căreia i se adăuga libertatea de a
nu avea acasă pe nimeni care să aștepte să-i raporteze pe unde umblu.

Perna de pe scaun pe care o țineam caldă era acoperită cu un
înlocuitor de piele portocaliu și, după ce băusem un procent conside-
rabil din prima mea de relocare pe care Biroul Federal de Investigații
mi-o depusese cu atâta generozitate în cont în după-amiaza aceea,
mă descurcam destul de bine în încercarea de a nu cădea.

Ultimul dintre cele cinci Manhattanuri băute în acea seară mi-a
alunecat în gură din paharul elegant, sfârșindu-mi pe gât. Bourbonul
și vermutul dulce aveau gust de singurătate. Care, cel puțin, mă facea
să mă simt ca acasă. Totuși, *acasă* era la mii de kilometri distanță și
părea cu atât mai departe cu cât stăteam mai mult pe unul dintre cele
douăsprezece scaune fără spătar aliniate de-a lungul barului curbat.

Cu toate acestea, nu mă simțeam pierdută. Eram o fugară. În
noua mea locuință se aflau teancuri de cutii, cutii pe care le împache-
tasem cu entuziasm, în timp ce fostul meu logodnic, Jackson, stătea
bosumflat într-un colț al apartamentului micuț pe care îl împărțeam
în Chicago.

Să mergi mai departe — asta era secretul ca să avansezi în FBI,
iar eu devenisem foarte pricepută la asta, într-un timp record. Când
i-am spus lui Jackson prima dată că urma să fiu transferată la San
Diego, a fost complet nederanjat de situație. Până și la aeroport, chiar
înainte să plec, mi-a promis că puteam face relația să funcționeze.
Jackson nu știa să meargă mai departe. Mă amenințase că avea să mă
iubească pentru totdeauna.

Am clătinat paharul de cocteil din fața mea, zâmbind în expec-
tativă. Barmanul m-a ajutat să îl așez pe tejgheaua din lemn, cu
zgomot, după care mi-a mai turnat unul. Coaja de portocală și

cireașa dansau lent undeva între suprafață și fundul paharului — la fel ca mine.

— Asta e ultimul pentru tine, dragă, a spus, ștergând teigheaua barului la stânga și la dreapta mea.

— Nu te mai speti atâta muncind. Nu dau bacșiș chiar atât de mare.

— Agenții federali niciodată nu dau, a spus el fără a părea să mă judece.

— E chiar atât de evident? l-am întrebat.

— Mulți dintre voi locuiesc în zonă. Cu toții vorbiți la fel și vă îmbătați mangă în prima noapte pe care o petreceți departe de casă. Nu-ți face griji. Nu scrie FBI pe fața ta.

— Slavă Domnului că nu, am răspuns, ținând paharul în mână.

Nu vorbeam serios. Iubeam FBI-ul și tot ce ținea de el. Îl iubeam chiar și pe Jackson care, la rândul său, era tot agent.

— De unde te-ai transferat? m-a întrebat.

Tricoul său cu anchior negru și strâmt, unghiile fără cuticule și freza aranjată la perfecție cu gel îi trădau zâmbetul seducător.

— Chicago, i-am răspuns.

Și-a țuguiat buzele ca un pește, iar ochii i s-au mărit.

— Ar trebui să sărbătorești.

— Presupun că nu ar trebui să fiu supărată decât dacă n-aș mai avea niciun loc în care să fug.

Am luat o înghițitură și mi-am lins de pe buze fierbințele de burbon afumat.

— Oh. Fugi de fostul?

— În brânșa mea, niciodată nu reușești să fugi cu adevărat.

— Oh, drace. E și el agent? Nu te ușura tot acolo unde mănânci, scumpo.

Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului.

— Nu te prea antrenează nimeni pentru asta.

— Știu. Se întâmplă adesea. Mereu văd asta, a spus el, scuturând din cap, în timp ce spăla ceva într-o chiuvetă plină de spumă din spatele barului. Locuiești în apropiere?

L-am privit fix, fiind circumspectă când cineva putea detecta un agent și-i punea prea multe întrebări.

— Ai să vii des pe aici? a adăugat el, clarificând scopul primei întrebări.

Dându-mi seama încotro se îndrepta cu investigația asta, am dat din cap.

— Probabil.

— Nu-ți bate capul cu bacșișul. E costisitor să te muți și la fel e și să bei ca să uiți ce ai lăsat în urmă. Te poți revanșa mai încolo.

Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc într-un fel în care nu o mai făcusem de luni bune, chiar dacă, probabil, asta observam doar eu.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Anthony.

— Îți spune cineva Tony?

— Nu și dacă vrea să stea să bea aici.

— Am înțeles.

Anthony s-a îndreptat spre cealaltă clientă din bar, în noaptea asta târzie de luni — sau în dimineața asta de marți, după alții. O femeie îndesată, de vârsta a doua, care avea ochii roșii și umflați, și purta o rochie neagră. Când s-a îndreptat spre ea, ușa s-a deschis larg, iar un bărbat cam de vârsta mea a dat buzna înăuntru, așezându-se la două scaune distanță de mine. Și-a slăbit nodul cravatei descheindu-și nasturele de sus al cămășii Oxford albe, călcate perfect. Mi-a aruncat o privire și, în acea fracțiune de secundă, ochii lui verzi-căprui au surprins tot ce voia să știe despre mine. Apoi și-a întors privirea.

Mi-a vibrat celularul în buzunarul jachetei și l-am scos să verific. Era încă un mesaj de la Jackson. În dreptul numelui apărea îngheșuită între două paranteze cifra șase, indicând numărul de mesaje pe care mi le trimisese. Cifra aceea prinsă între paranteze mi-a amintit de ultima oară când m-a atins — într-o îmbrățișare din care a trebuit să scap cu forța.

Mă aflam la trei mii patru sute șaiszeci de kilometri de Jackson, iar el încă avea puterea de a mă face să mă simt vinovată — însă nu suficient de vinovată.

Am blocat telefonul, stingându-i ecranul, fără a răspunde la mesajul de la Jackson. Apoi am ridicat degetul către barman, în timp ce dădeam pe gât ultima înghițitură din cea de-a șasea băutură.

Găsisem Cutter's Pub chiar după colțul străzii pe care era noua mea locuință din Midtown, o zonă din San Diego înghesuită între aeroportul internațional și grădina zoologică. Colegii mei din Chicago purtau gece FBI standard peste vestele antiglonț, în timp ce eu mă bucuram de temperaturile mai ridicate decât de obicei din San Diego într-un maiou fără mâneci, o jachetă și jeanși mulați. Mă simțeam cam gătită și un pic cam transpirată. Corect, asta putea fi de la cantitatea considerabilă de băutură din corpul meu.

— Ești prea micuță ca să stai într-un loc ca ăsta, a spus bărbatul care se așezase la două scaune distanță.

— Ce fel de loc? a întrebat Anthony, arcuind o sprânceană, în timp ce strângea în pumn un pahar.

Bărbatul l-a ignorat.

— Nu sunt micuță, am spus înainte să iau o gură din băutură. Sunt minionă.

— Nu-i același lucru?

— Să știi că am și un pistol Taser cu șocuri electrice în poșetă și am și un croșeu de stânga formidabil, așa că nu întinde coarda dacă nu vrei să se rupă.

— Ești tare la kung fu.

Nu am fost atentă la el, ca să nu-i ofer satisfacție. Am privit drept înainte.

— Asta a vrut să fie cumva o remarcă rasistă?

— Cu siguranță că nu. Doar că-mi pari puțin cam violentă.

— Nu sunt *violentă*, i-am răspuns, chiar dacă era de preferat să nu par o țintă ușoară, anostă.

— Oh, serios?

Nu mă întreba. Mă întărâta.

— Chiar recent am auzit că liderelor asiatice care militează pentru pace li s-au conferit titluri de onoare. Presupun că tu nu te numeri printre ele.

— Sunt și irlandeză, am mormăit.

A chicotit. Era ceva în vocea lui... ceva mai mult decât încredere în sine. Îmi venea să mă întorc și să-l privesc în față, însă am rămas cu ochii ațintiți la raftul de băuturi din celălalt capăt al barului.

După ce și-a dat seama că nu avea să primească vreun răspuns mai bun, bărbatul s-a mutat pe scaunul gol de lângă mine. Am oftat.

— Ce bei? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap și am decis să mă uit într-un final la el. Era frumos ca vremea din California de Sud și nu putea să arate mai diferit decât Jackson. Chiar și atunci când stătea jos, îți puteai da seama că era înalt — avea cel puțin un metru nouăzeci. Ochii săi de culoarea perelor străluceau în contrast cu pielea bronzată. Cu toate că putea părea mai intimidant decât un bărbat obișnuit, nu l-am simțit ca fiind periculos — cel puțin, nu pentru mine —, chiar dacă era de două ori cât mine.

— Ce-mi cumpăr eu, i-am răspuns, fără a încerca să-mi ascund zâmbetul seducător.

Era acceptabil să las garda jos vreo oră, pentru un străin chipeș mai ales după cel de-al șaselea pahar. Am fi flirtat, eu aș fi uitat de orice urmă de vină și aș fi plecat acasă. Poate că aș fi primit și o băutură gratis. Era un plan decent.

Mi-a zâmbit înapoi.

— Anthony, a spus, ținând un deget în sus.

— Ca de obicei? l-a întrebat Anthony de la capătul barului.

Bărbatul a aprobat din cap. Era de-al casei. Probabil că locuia sau lucra în apropiere.

M-am încruntat când Anthony mi-a luat paharul, în loc să-l umple din nou.

A ridicat din umeri și m-a privit fără vreo remușcare.

— Ți-am spus că e ultimul pentru tine.

Din vreo șase înghițituri, străinul dăduse pe gât suficient de multă bere ieftină încât să fie măcar aproape de nivelul meu de beție. Mă bucuram. Nu trebuia să mă prefac că sunt trează, iar băutura pe care și-o alesese îmi dădea de înțeles că nu era pretentios și nici nu încerca să mă impresioneze. Sau poate că doar era falit.

— Ai spus că nu pot să-ți cumpăr ceva de băut fiindcă ți-a pus Anthony o limită sau pentru că nu vrei să mă lași? a întrebat.

— Pentru că-mi pot cumpăra singură de băut, i-am răspuns impleticit.

— Locuiești prin preajmă? a întrebat.

I-am aruncat o privire.

— Abilitățile tale conversaționale precare mă dezamăgesc cu fiecare secundă.

A răs în hohote, cu capul pe spate.

— Dumnezeuule, femeie. De unde ești? Nu ești de-aici.

— Chicago. Tocmai ce-am ajuns. Încă am teancuri de cutii în sufragerie.

— Știu cum e, a spus, dând din cap că înțelege și ridicând berea în semn de respect. Eu m-am mutat de două ori dintr-un capăt în altul al țării în ultimii trei ani.

— Unde?

— Aici. Apoi, la DC. După care, înapoi.

— Ești cumva politician sau lobbyist? I-am întrebat rânjind batjocoritor.

— Nici una, nici alta, a răspuns, cu o expresie dezgustată.

A luat o înghițitură de bere.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Nu sunt interesată.

— Țista e un nume groaznic.

M-am strămbat.

El a continuat:

— Asta explică mutarea. Fugi de un tip.
M-am uitat urât la el. Era chipeș, dar și arogant — chiar dacă avea dreptate.

— Și nu mă aflu în căutarea altuia. Nici pentru o aventură de o noapte, nici pentru sex de răzbunare, nimic. Așadar, nu-ți irosi timpul și banii. Sunt sigură că poți găsi o fată drăguță de pe Coasta de Vest care ar fi mai mult decât încântată să accepte o băutură din partea ta.

— Și unde mai e distracția? a întrebat el, aplecându-se ușor spre mine.

Dumnezeule, și dacă aș fi fost trează, m-aș fi îmbătat doar privindu-l.

M-am uitat la buzele lui atingând gura sticlei de bere și am simțit un spasm între coapse. Mințeam, iar el știa.

— Te-am enervat cumva? a întrebat el cu cel mai seducător zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Proaspăt bărbierit, cu un păr șaten-deschis de doar câțiva centimetri, bărbatul acela și zâmbetul său cuceriseră tipe mult mai intimidante ca mine.

— Încerci cumva să mă enervezi? l-am întrebat.

— Poate. Felul în care îți ții gura când ești nervoasă e... al dracului de minunat. Aș putea să stau să te enervez toată noaptea doar ca să mă pot holba la buzele tale.

Am înghițit în sec.

Micul meu joc se terminase. Câștigase, și o știa.

— Vrei să plecăm de-aici? a întrebat.

I-am făcut semn lui Anthony, dar străinul a scuturat din cap și a pus o bancnotă mare pe tejghea. Băutura moca — cel puțin partea asta a planului meu funcționase. Bărbatul s-a îndreptat către ușă, făcându-mi semn s-o iau înainte.

— Pun pariu pe bacșișul de pe toată săptămâna că nu va merge până la capăt, a spus Anthony suficient de tare încât să-l audă străinul.

— Dă-l dracului, am spus, ieșind în grabă pe ușă.

Am trecut pe lângă noul meu prieten și am pășit pe trotuar, lăsând ușa să se închidă în urma noastră. M-a luat de mână, jucăuș, dar ferm, și m-a tras mai aproape de el.

— Anthony pare să creadă că o să dai înapoi, am spus, uitându-mă în sus la el.

Era mult mai înalt decât mine. Să stau atât de aproape de el era ca și cum aș fi stat în primul rând la cinema. A trebuit să ridic bărbia și să mă aplec puțin pe spate ca să-l pot privi în ochi.

M-am apropiat de el, provocându-l să mă sărute.

A ezitat, cercetându-mi chipul, iar ochii i s-au împlânzit.

— Ceva îmi spune că, de data asta, n-am s-o fac.

S-a aplecat și, ceea ce a început aproape ca un sărut delicat, experimental, s-a transformat într-unul pasional și romantic. Buzele lui se mișcau la unison cu ale mele, ca și cum le-ar fi cunoscut dinainte, ca și cum le-ar fi fost dor de savoarea lor. Diferit de orice altceva experimentasem înainte, m-a trecut un fior electric, eliberându-mă de toți nervii. Mai făcuserăm asta de atâtea ori — într-o fantezie sau într-un vis. Era cel mai bun gen de déjà-vu.

După ce s-a retras, pentru mai puțin de o secundă a rămas cu ochii închiși, ca și cum ar fi savurat momentul. Când a privit în jos către mine, a scuturat din cap.

— Cu siguranță n-am să dau înapoi.

Am dat colțul, am traversat repede strada și am urcat pe veranda clădirii în care stăteam. Mi-am căutat cheile în geantă, am intrat amândoi și am așteptat liftul. Degetele lui le-au atins pe ale mele și, odată ce s-au împreunat, m-a tras spre el. Liftul s-a deschis și am intrat, împleticindu-ne.

M-a apucat strâns de șaolduri și m-a tras spre el, în timp ce eu căutam un anume nasture. M-a sărutat pe gât cu buzele lui catifelate, iar atunci mi s-au declanșat toți nervii din corp, dansându-mi pe sub piele. Săruturile pe care mi le presăra de-a lungul bărbiei, de la ureche până la claviculă, știau ce fac și erau experimentate. Măinile sale mă implorau să fiu și mai aproape de el, cu fiecare atingere, ca și

cum m-ar fi așteptat toată viața. Chiar dacă și eu aveam același sentiment irațional, știam că totul făcea parte din atracție, din viclesug, însă felul vizibil în care se stăpânea să nu mă pipăie pe sub haine a făcut ca mici valuri de șoc să mi se rostogolească prin corp.

Când am ajuns la etajul al cincilea, îmi trăsesese părul pe o parte și îmi dezgolise un umăr, în timp ce-și plimba buzele peste pielea mea.

— Ești atât de fină, a șoptit.

În mod ironic, vorbele lui mi-au făcut pielea de găină.

Cheile îmi zornăiau, în timp ce orbecăiam după încuietoare. Bărbatul a răsucit mânerul ușii și aproape că am căzut amândoi înăuntru. S-a îndepărtat de mine, închizând ușa cu spatele, și m-a tras de mâini către el. Mirosea a bere și a parfum cu șofran și esență de lemn, însă gura lui încă avea gust de pastă de dinți cu mentă. Când gurile ni s-au întâlnit din nou, i-am lăsat limba să-mi alunece înăuntru, în timp ce-mi împreunam degetele după gâtul său.

Mi-a dat jos jacheta de pe umeri și a lăsat-o să cadă pe podea. Apoi și-a slăbit nodul cravatei și și-a scos-o peste cap. În timp ce se descheia la cămașă, mi-am scos maioul peste cap. Sâniile mei au rămas descoperiți doar o clipă, înainte ca părul negru să cadă peste ei, acoperindu-i.

Străinul își dăduse cămașa jos, iar bustul său era o combinație de genetică impresionantă și ani de lucrat intens mușchii, sculptați perfect. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar el a făcut același lucru cu încălțările sale. I-am trecut degetele peste fiecare mușchi proeminent și peste liniile de pe abdomen. O mână o țineam pe nasturele de la pantalonii săi, iar cu cealaltă îl țineam de întăritura groasă de dedesubt.

Mamă! Ce. Sculă. Imensă.

Sunetul ascuțit al fermoarului său a făcut căldura dintre picioare să-mi zvâcnească, practic, implorând să fie mângâiată. L-am cuprins strâns cu degetele de umeri, în timp ce săruturile lui au coborât de la gât, la umeri și apoi, către pieptul meu. În timpul acela, mi-a dat ușor jeanșii jos.

Câteva secunde, s-a oprit și a rămas în picioare, apreciind, pentru un moment, faptul că stăteam complet goală în fața lui. De asemenea, a părut puțin surprins.

— Nu porți chiloți?

Am ridicat din umeri.

— Niciodată.

— Niciodată? a întrebat, implorându-mă din privire să spun că nu.

Adoram felul în care mă privea — un pic uimit, un pic amuzat, dar și copleșit de excitație. Prietenele mele din Chicago ridicau mereu în slăvi aventurile de o noapte, fără obligații. Asta părea tipul ideal cu care să încerc așa ceva.

Am ridicat din sprânceană, savurând cât de sexy mă făcea să mă simt omul ăsta, care îmi era în totalitate străin.

— Nu am nici măcar o pereche.

M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul său. Singura bucată de pânză care ne mai despărțea erau boxerii lui gri.

M-a sărutat în timp ce mă ducea spre canapea, iar apoi m-a întins cu grijă pe perne.

— Stai comod? a întrebat, aproape înghițindu-și cuvintele.

Am dat din cap că da, mi-a dat un sărut și s-a dus repede să ia un pachetel pătrat din portofel. Când s-a întors, l-a deschis cu dinții. M-am bucurat că avea el. Chiar dacă m-aș fi gândit să-mi iau eu prezervative, nu aș fi putut anticipa sau spera să pot cumpăra unele de mărimea lui.

Și-a rulat iute latexul subțire peste penis și mi-a atins cu vârful pielea rozalie și delicată dintre picioare. S-a aplecat să-mi șoptească ceva la ureche, dar nu a reușit decât să respire tremurând.

L-am cuprins de spatele ferm și mi-am apăsât degetele pe pielea lui, ghidându-l, în timp ce aluneca în mine. A fost rândul meu să scot un oftat.

El a gemut, apăsându-și din nou gura peste a mea.

După zece minute de asemenea manevre pe canapea, străinul s-a uitat la mine cu o privire frustrată și cu un zâmbet spăsit.

— Unde e dormitorul?

Am arătat spre hol.

— A doua ușă pe dreapta.

M-a ridicat, ținându-mă de coapse, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului său. A pășit pe hol desculț, trecând pe lângă cutii, pungii de plastic și teancuri de farfurii și lenjerii de pat. Nu pricepeam cum de putea să nu se împiedice pe lumina aceea obscură dintr-un apartament necunoscut, ținându-și gura peste a mea.

În timp ce mergea, fiind în continuare înăuntrul meu, nu m-am putut abține să nu strig singurul nume pe care-l puteam striga:

— Sfinte Iisuse!

A zâmbit cu gura în continuare lipită de a mea și a deschis ușa, așezându-mă apoi pe saltea.

Nu și-a dezlipit ochii de ai mei în timp ce s-a așezat peste mine. Genunchii îi erau puțin mai depărtați decât și-i ținuse cât timp am stat pe canapea, permițându-i să intre mai adânc și să-și miște coapsele în așa fel, încât să mă atingă într-un loc care-mi făcea genunchii să tremure cu fiecare lovitură. Gura îi era din nou peste a mea, ca și cum așteptarea l-ar fi ucis. Dacă nu l-aș fi cunoscut cu doar jumătate de oră în urmă, aș fi confundat cu dragostea felul în care mă atingea. Mă săruta, se mișca peste mine.

Și-a atins obrazul de al meu și și-a ținut respirația, concentrându-se, străduindu-se pentru final. În același timp, încerca să prelungească această călătorie imprudentă și iresponsabilă, dar minunată, în care ne aflam. S-a împins cu o mână în saltea și cu cealaltă mi-a ridicat genunchiul peste umărul lui.

Țineam plapuma cu pumnii încleștați în timp ce el se împingea în mine iar și iar. Jackson nu o avea mică deloc, însă, fără îndoială, străinul acesta îmi umplea fiecare centimetru. De fiecare dată când se îngropa în mine, simțeam un fior de durere fantastică prin tot corpul

și, de fi
nu se te

Cu

a nu ști
de puter
de mult
păsa des
n-aveam
aceea Ox
dacă aș fi

S-a n

a mea, fă
Aproape
devastato
fiecare mi

Și-a în

de pasiona
era calcula
mea. Jacks
cusem pe l
lui intermi
la primele c

În timp

m-a apucat
rele, după c
frecându-m
mare.

Câteva

cându-mi so
cu genunchi
a sa, în timp
unui zâmbet.

și, de fiecare dată când se retrăgea, aproape mă speriam, sperând că nu se terminase.

Cu mâinile și picioarele încolăcite în jurul lui, am strigat pentru a nu știu câta oară de când urcasc scările cu mine. Limba îi era atât de puternică și fermă în gura mea, încât știam că mai făcuse asta de multe, foarte multe ori înainte. Asta făcea totul mai ușor. Nu-i păsa destul încât să înceapă să mă judece mai târziu, așa că nici eu n-aveam s-o fac. Odată ce am văzut ce trup se afla pe sub cămașa aceea Oxford închisă la toți nasturii, nu prea mă putea învinui nici dacă aș fi fost trează.

S-a mai împins o dată în mine, iar transpirația i s-a amestecat cu a mea, făcând ca pielea noastră să pară că s-ar fi topit una în cealaltă. Aproape că mi-am dat ochii peste cap din pricina acelei combinații devastatoare de durere și plăcere care mi se dezlănțuia în corp, cu fiecare mișcare.

Și-a întors gura spre a mea și m-am pierdut în gânduri despre cât de pasionale, și totuși moi, îi erau buzele. Fiecare mișcare a limbii îi era calculată, exersată și părea că toate acestea aveau ca scop plăcerea mea. Jackson nu săruta deosebit de bine și, chiar dacă abia îl cunoscusem pe bărbatul de deasupra mea, aveam să duc dorul săruturilor lui interminabile, odată ce avea să iasă pe ușa apartamentului meu, la primele ore ale dimineții — dacă ar fi așteptat măcar până atunci.

În timp ce mi-o trăgea într-un mod extraordinar și necruțător, m-a apucat strâns de coapsă, depărtându-mi și mai mult picioarele, după care și-a lăsat cealaltă mână să-mi alunece între picioare, frecându-mi în cerculețe pielea rozalie și sensibilă cu degetul său mare.

Câteva secunde mai târziu, strigam cât puteam de tare, ridicându-mi șoldurile în căutarea șoldurilor lui și strângându-l de talie cu genunchii, care-mi tremurau. S-a aplecat și mi-a acoperit gura cu a sa, în timp ce gemeam. I-am putut simți buzele căpătând forma unui zâmbet.

După câteva mișcări lente și săruturi delicate, și-a pierdut controlul. Mușchii i s-au încordat în timp ce se împingea în mine, de fiecare dată cu și mai multă putere. Din moment ce îmi oferise un orgasm, într-un mod impresionant, s-a concentrat doar la el în timp ce se împingea mai tare și mai neîndurător în mine.

Și-a înăbușit gemetele în gura mea, apoi și-a pus obrazul peste al meu, în timp ce ajungea la orgasm. Treptat, a rămas nemișcat deasupra mea. Și-a tras sufletul o clipă, după care s-a întors să mă sărute pe obraz, lăsându-și buzele lipite de mine o vreme.

Întâlnirea noastră trecuse de la o aventură spontană la ceva îngrozitor de ciudat în mai puțin de un minut.

Tăcerea și nemișcarea din cameră făceau ca alcoolul să dispară, iar realitatea celor petrecute se răsfrângea asupra mea. În loc de sexy și dorită, ajunsese să mă simt jenant de înfocată, o partidă ușoară.

Străinul s-a aplecat să mă sărute pe buze, însă eu mi-am aplecat bărbia, trăgându-mă înapoi, ceea ce a părut ridicol, din moment ce încă era în mine.

— Eu..., am început, trebuie să merg devreme la lucru.

M-a sărutat oricum, ignorându-mi expresia jenată. Limba lui s-a împletit cu a mea, mângâind-o, memorând-o. A expirat greoi pe nas, deloc grăbit, după care s-a retras, zâmbind.

La naiba, avea să-mi fie dor de gura lui și, deodată, m-am simțit de-a dreptul penibilă pentru asta. Nu eram sigură că aș fi putut găsi vreodată pe altcineva care să mă sărute în felul acela.

— Și eu. Apropo, pe mine... mă cheamă Thomas, a spus cu blândețe.

S-a rostogolit, relaxându-se lângă mine, cu capul sprijinit în mână. În loc să se îmbrace, părea gata pentru conversație.

Independența mea se ducea pe apa sâmbetei cu fiecare secundă în care străinul începea să însemne mai mult. Gândurile că îi raportam fiecare mișcare a mea lui Jackson mi s-au derulat în minte

precum cana
metri distanț

Mi-am

— Eu...

Fă-o! Fă-

— ... nu

Thomas

îmbrace în li

într-o mână

am făcut-o, c

amintesc și să

A privit î

mă judeca.

— Îți mul

zile de luni de

A dat să s

Am tras p

— Nu e v

S-a întors

rânjet.

— Nu-ți f

mine însumi. M

mai mult.

— Dacă aș

— Cunosc

că ne vom mai

Mi-a pierit

— Locuieș

A privit sp

— Chiar de

Am arătat î

— La etajul

precum canalele televizorului. Nu mă transferasem la mii de kilometri distanță ca să fiu înlănțuită într-o altă relație.

Mi-am țuguat buzele.

— Eu...

Fă-o! Fă-o sau o să-ți dai palme mai târziu!

— ... nu sunt disponibilă pentru o relație.

Thomas a dat din cap, s-a ridicat și a mers în sufragerie să se îmbrace în liniște. A rămas apoi în ușa dormitorului, cu încălțările într-o mână și cheile în cealaltă. Am încercat să nu mă holbez, dar am făcut-o, ca să-i pot studia fiecare centimetru în parte, să mi-l amintesc și să am fantezii cu el pentru tot restul vieții.

A privit în jos, apoi a chicotit, cu o expresie care nici acum nu mă judeca.

— Îți mulțumesc pentru finalul extraordinar și neașteptat al unei zile de luni de căcat.

A dat să se întoarcă.

Am tras pătura în jurul meu și m-am ridicat.

— Nu e vorba de tine. Tu ai fost extraordinar.

S-a întors către mine, iar pe chipul aflat în umbră i-a apărut un rânjet.

— Nu-ți face griji pentru mine. Nu plec de aici îndoindu-mă de mine însumi. M-ai avertizat în mod cinstit. Nu mă așteptam la nimic mai mult.

— Dacă aștepti o secundă, te conduc.

— Cunosc drumul înapoi. În clădirea asta locuiesc. Sunt sigură că ne vom mai întâlni.

Mi-a pierit culoarea din obraji.

— Locuiești în clădirea *asta*?

A privit spre tavan.

— Chiar deasupra ta.

Am arătat în sus.

— La etajul de mai sus, vrei să spui?

— Da, a spus el cu un zâmbet timid, apartamentul meu e chiar deasupra ta. Dar sunt foarte rar pe acasă.

Am inghițit în sec, îngrozită. *Cam atât a fost cu aventurile de-o noapte fără obligații.* Am început să-mi rod unghia de la degetul mare, încercând să mă gândesc ce să-i zic în continuare.

— Bine... ei bine, atunci noapte bună?

Thomas mi-a aruncat un zâmbet seducător, arogant.

— Noapte bună.

Să-mi înec în băutură vinovăția față de Jackson chiar în noaptea de dinaintea primei zile de lucru în biroul FBI din San Diego s-a dovedit a nu fi cea mai înțeleaptă decizie.

M-am prezentat la secție doar cu vesta din dotare și, după legitimare, am primit un pistol cu gloanțe, documentele de lucru și un telefon mobil. Repartizată la Detașamentul 5, am ocupat singurul birou gol din încăpere. Acesta fusese eliberat de ultimul agent, care nu reușise să-i facă față fiorosului agent special șef adjunct aflat la conducerea biroului din San Diego, cunoscut pe scurt ca șeful adjunct. Se dusesse vorba despre el tocmai până în Chicago, dar era nevoie de mai mult decât un șef adjunct în toane proaste care să mă facă să renunț la șansa de a fi avansată.

Doar câteva porțiuni din suprafața biroului nu erau acoperite de praf, cel mai probabil acolo unde fuseseră așezate calculatorul și lucrurile personale ale agentului sau agentei de dinaintea mea. Mi-am așezat husa căștilor lângă laptop și, în absența unor poze

Înrămate sau a oricăror mărunțișuri decorative, biroul meu arăta jalnic în comparație cu celelalte din încăperea.

— Arată jalnic, a spus o voce de femeie, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva gândisem cu voce tare.

O femeie, tânără dar ușor intimidantă, stătea sprijinită cu brațele încrucișate de marginea peretelui despărțitor care separa biroul meu de holul principal, pe care puteai străbate încăperea dintr-un capăt în altul. Părul ei lucios, altminteri de un șaten banal, era strâns într-un coc la baza gâtului.

— Nu pot să te contrazic, i-am răspuns, în timp ce ștergeam cu un prosop de hârtie praful de pe birou.

Îmi pusesem deja vesta de lucru în dulap. Era singurul lucru pe care-l adusesem cu mine de la biroul din Chicago. Mă mutasem în San Diego pentru a o lua de la capăt, așa că nu vedeam de ce mi-aș fi afișat aici vechea viață.

— Nu mă refer la praf, a spus ea, privindu-mă cu ochii ei verzi, cu pleoape lăsate.

Obrajii îi erau cam dolofani, dar asta nu făcea decât să-i dea de gol vârsta fragedă. În rest, era cât se poate de slabă și tonifiată.

— Știu.

— Sunt Val Taber. Nu care cumva să-mi spui agent Taber dacă vrei să fim prietene.

— În cazul ăsta, pot să-ți spun Val?

S-a strămbat la mine.

— Cum altfel ai vrea să-mi spui?

— Agent Taber, a spus un bărbat înalt și zvelt în timp ce a trecut pe lângă noi.

A zâmbit cu superioritate, ca și cum ar fi știut deja ce avea să urmeze.

— Scutește-mă, i-a spus ea, smulgându-i un dosar din mână.

A aruncat un ochi pe el, după care și-a întors privirea către mine.

— Tu ești analistul de informații? Lisa Lindy?

— Liis, i-am răspuns pe un ton amabil.

Nu am reușit niciodată să mă obișnuiesc să-i corectez pe oameni.

— Liis, am subliniat.

— Liis. Scuze. Am auzit că ai fost avansată, a spus sarcastic. Nu cred o iotă, dar nu-i treaba mea.

Avea dreptate. Ca femeie și agent federal specializat în limbi străine, transferul meu nu fusese primit cu surle și trâmbițe, în niciun caz. Însă fusesem instruită ca nu cumva să menționez ce specializare aveam, fără aprobarea supervisorului meu.

Am aruncat o privire către biroul acestuia. Era chiar mai gol decât al meu. Să obțin orice fel de aprobare de la un birou gol avea să fie extrem de dificil.

— Ai dreptate, am răspuns, fără nicio intenție de a intra în detalii.

Avusesem un noroc chior ca Echipa a cincea să aibă nevoie de un lingvist exact în clipa în care mă hotărâsem să plec din Chicago. Discreția maximă cerută însemna probabil că exista o problemă în interiorul biroului general, dar prea multe presupoziii nu m-ar fi ajutat să obțin transferul. Așa că am completat hârtiile și mi-am făcut bagajele.

— Excelent, a spus ea și mi-a înmănat dosarul. Ai de transcris interceptările telefonice. Maddox vrea și un Descriptor de Fișier 3.2. Primul e-mail din Inbox ar trebui să fie mesajul de bun venit, iar următorul, un fișier audio de la Maddox. Ți-am luat-o înainte și ți-am adus copii după Descriptor de Fișier 3.2 și un CD până te obișnuiești cu sistemul nostru. Vrea să te apuci de lucru imediat.

— Mersi.

Supravegherile telefonice, cunoscute în lumea Hollywoodului și de publicul larg ca înregistrarea convorbirilor, fuseseră una dintre preocupările mele principale pe postul de la FBI. După înregistrarea convorbirilor, trebuia să le ascult, să le traduc și să scriu un raport despre acestea — raport cunoscut și sub numele de faimosul DF-3-2. Dar, de obicei, înregistrările primite erau în italiană, spaniolă sau în

limba mea maternă, japoneză. Când acestea erau în engleză, le transcria Biroul de Științe și Tehnologii — secretariatul secției.

Ceva îmi spunea că lui Val i s-a părut putred că treaba unui analist în servicii de securitate era să se ocupe de supravegherile telefonice, fiindcă ochii îi sclipeau de curiozitate — sau poate de suspiciune. Dar nu a pus întrebări, și nici eu nu am zis nimic. Din câte știam, Maddox era singurul dintre agenți care cunoștea motivul real pentru care mă aflam în San Diego.

— Mă apuc de asta, i-am spus.

Mi-a făcut cu ochiul și a zâmbit.

— Vrei să-ți arăt împrejurimile mai târziu? E vreun loc pe care nu ai apucat să-l vezi în turul de inițiere?

M-am gândit o jumătate de secundă.

— Sala de fitness?

— Cu aceea sunt familiarizată. Merg la sală după program — chiar înainte de a merge la bar, a spus ea.

— Agent Taber, a zis o femeie cu coc, trecând pe lângă noi.

— Scutește-mă! a răspuns Val.

Am ridicat o sprânceană.

Val a ridicat din umeri.

— Probabil că le place la nebunie să audă asta, altfel nu ar vorbi cu mine.

Un zâmbet mi-a apărut pe față în timp ce încercam să-mi suprim un hohot de râs. Era reconfortant să o am în preajmă pe Val Taber.

— Dimineața avem întâi ședința secției.

A căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Îți voi arăta sala de fitness după prânz. Accesul e oarecum restricționat între unsprezece și douăsprezece. Șefului îi place să nu fie deranjat, a spus ea, aproape șoptindu-mi ultimele cuvinte, în timp ce a dus teatral un deget în dreptul buzelor.

— Douăsprezece și jumătate, i-am răspuns aprobând din cap.

— În biroul meu, zise Val și-mi făcu semn către biroul de alături.

Suntem vecine.

— Care-i treaba cu iepurașul de pluș? am întrebat-o eu despre iepurele alb și deșirat cu x-uri cusute în loc de ochi care se afla pe marginea biroului ei.

S-a încruntat.

— A fost ziua mea de naștere săptămâna trecută.

Văzând că nu-i spun nimic, chipul i s-a umplut de dezgust.

— Scutește-mă!

Un rânjet i-a apărut în treacăt pe chip; mi-a făcut cu ochiul înainte să dea colțul și să se întoarcă la biroul ei. S-a așezat pe scaun cu spatele la mine și și-a deschis e-mailul de pe laptop.

Am scuturat din cap, apoi mi-am scos căștile și le-am pus la urechi. După ce le-am conectat la laptop, am deschis dosarul alb și am scos un CD dintr-o folie de plastic, pe care l-am pus în driver.

În timp ce se încărca CD-ul, am dat clic pe *Document nou*. Pulsul mi s-a accelerat de îndată ce mi-am pus degetele pe tastatură, pregătită să transcriu. Era ceva aparte să lucrezi la un proiect nou, să ai în fața ochilor o pagină goală, gata să fie scrisă, ceva care mă făcea să simt o bucurie diferită de orice altceva.

Dosarul includea detalii ca de pildă cine sunt cele două voci înregistrate, mediul din care provin și care fusese motivul solicitării interceptărilor. Echipa a cincea din San Diego se ocupa, în special, de crima organizată și, deși nu era specializarea mea preferată din rândul infracțiunilor, era pe-aproape. Când ești disperat să pleci, orice ușă deschisă e binevenită.

Două voci grave, diferite, vorbind în limba italiană, răsunau în căști. Ascultam cu volumul scăzut. În mod ironic, în interiorul agenției guvernamentale, înființată să descopere secrete, birourile de patru pe patru nu erau făcute pentru păstrarea acestor secrete.

Am început să scriu. Traducerea și transcrierea conversației erau doar primul pas. Urma, apoi, partea mea preferată. Exact lucrul pentru care eram faimoasă și care mă adusese în Virginia — partea de analiză. Infracțiunile împotriva integrității fizice a unei persoane erau specializarea care-mi plăcea, iar Centrul Național de Analiză și

Criminalis
locul unde

La înc
unul altui
weekend
început să
foat șeful l

În tim
adusese V
jocurile n
cum ajun
munca de
mult nor
vorba de
toți ocup

Dup
raportul,
de acura
Diego și
cută ca o
nant — r

Am
de oră în
urile no
acestui a.

Înce
urechi.

— I
primul r

Nu-

— E

— I

unsuros

Criminalistică din Quantico, Virginia — cunoscut ca CNACO — era locul unde voiam să ajung.

La început, cei doi bărbați din înregistrare își gădilau orgoliul unul altuia și vorbeau despre cât de multe gagici avuseseră peste weekend. Dar conversația a devenit serioasă din clipa în care au început să vorbească despre un bărbat care, după cum părea, ar fi fost șeful lor — Benny.

În timp ce tastam, am aruncat un ochi peste dosarul pe care mi-l adusese Val, reușind să zăresc iute câte puncte adunase Benny în jocurile mafiei, fiind un jucător bunicele din Las Vegas. Mă întrebam cum ajunsese San Diego să se ocupe de cazul acesta și cine făcea munca de teren în Nevada. În Chicago, nu aveam niciodată prea mult noroc când trebuia să sunăm la biroul din Nevada. Fie că era vorba de pariuri, criminali sau de aplicarea legii, Vegasul îi ținea pe toți ocupați.

După șapte pagini, degetele mă mâncau de nerăbdare să încep raportul, dar am ascultat din nou fișierul audio, ca să mă asigur de acuratețea informațiilor. Aceasta era prima mea misiune în San Diego și mai era, de asemenea, presiunea suplimentară de a fi cunoscută ca o specialistă în domeniu. Trebuia ca raportul să fie impresionant — măcar din punctul meu de vedere.

Am pierdut noțiunea timpului. Părea că trecuse doar o jumătate de oră înainte ca Val să se uite la mine peste separatorul dintre birourile noastre, de această dată bătând ușor cu degetele în marginea acestuia.

Încerca să vorbească cu mine, așa că mi-am dat căștile jos de pe urechi.

— Nu te dovedești a fi o prietenă prea bună. Ai întârziat la primul nostru prânz împreună, a spus.

Nu-mi puteam da seama dacă glumea.

— Eu doar... am pierdut noțiunea timpului. Îmi pare rău.

— Părerile de rău nu-mi umplu stomacul cu un cheeseburger unuros. Hai să mergem.

Ne-am îndreptat împreună către lift, am intrat, iar Val a apăsat butonul pentru parter. Odată ajunsă în parcare, am urmat-o către Lexusul ei negru cu două uși și m-am făcut comodă în scaun în timp ce ea a pornit motorul. Scaunul șoferului și volanul erau adaptate deja pentru ea.

— Drăguță mașină, i-am zis eu. Probabil că ești mult mai bine plătită ca mine.

— Nu e nouă. Am cumpărat-o de la fratele meu. E cardiolog Fraiero!

Am început să chicotesc în timp ce ieșeam din parcare. După ce am trecut de clădirea aflată în vecinătatea porții de la intrare, i-am făcut cu mâna paznicului, după care a condus până la cel mai apropiat loc în care se serveau burgeri.

— Nu sunt burgeri la birou?

Chipul ei arăta dezgust.

— Ba da, dar burgerii Puf sunt cei mai tari!

— Burgeri *cu puf*? Nu sună deloc apetisant.

— Nu burgeri cu puf. Burgerii de la Puf. Ai încredere în mine, a spus ea și a virat la dreapta.

Apoi, a făcut stânga, înainte de a intra cu mașina în parcare a unui restaurant demodat care avea un semn cu „preparat de casă”.

— Val, a strigat-o un bărbat din spatele tejghelei de îndată ce am intrat în restaurant. A venit Val! a strigat el.

— A venit Val, a repetat o voce de femeie.

Abia am ajuns la tejgheaua restaurantului, că bărbatul a și aruncat un obiect rotund, învelit în hârtie albă, către femeia cu șorț alb, aflată la casa de marcat.

— BSR¹ cu brânză, muștar și maioneză, a spus femeia, zâmbind atâtștiutor.

Val s-a întors către mine.

— Dezgustător, nu-i așa?

1 Bacon, salată, roșie. Prescurtare folosită de americani. În original BLT. (N.L.)

— Vreau același lucru, am spus.

Ne-am luat tăvile cu mâncare și ne-am așezat la o masă liberă din colț, lângă fereastră.

Am închis ochii, lăsând soarele să mă scalde în razele sale.

— Ce ciudat e ca vremea să fie atât de frumoasă! E abia luna martie.

— Nu e ciudat. Este minunat. Temperatura a fost mai ridicată decât media pentru această perioadă a anului dar, chiar și atunci când nu este așa, tot perfect e aici. Întreaga lume ar fi mai fericită dacă ar avea clima din San Diego.

Val a înmuiat un cartof pai auriu într-un vas mic cu ketchup.

— Încearcă și cartofii! Iisuse, trebuie să încerci cartofii. Sunt atât de gustoși! Râvnesc la ei uneori noaptea când sunt singură, lucru care se întâmplă mai des decât ai crede.

— Nu cred nimic, i-am spus eu, înmuind un cartof în ketchup, după care l-am înfulecat.

Avea dreptate. Am luat imediat încă unul.

— Dacă tot veni vorba, ești cu vreun tip? Sau vreo tipă? Doar întreb și eu.

Am scuturat din cap.

— Ai fost? Vreodată?

— Mă întrebi dacă m-am sărutat cu o fată?

Val s-a răzoi:

— Nu! Ai avut vreodată o relație?

— De ce mă întrebi?

— Oh. E complicat. Înțeleg.

— Nu-i deloc complicat, de fapt.

— Ascultă, a spus Val, luând prima gură din burger. Sunt o prietenă minunată, dar va trebui să fii mai deschisă cu mine. N-am timp de pierdut cu străini.

— Nu suntem toți străini la început? i-am răspuns eu, gândindu-mă la străinul din seara trecută.

— Nu, nu și la FBI.

— Atunci de ce nu-mi citești dosarul?

— Așa nu e distractiv! Haide! Măcar chestiile de bază. Te-a transferat să avansezi sau să treci peste ceva?

— Ambele.

— Perfect. Continuă. Părinții tăi sunt aiurea?

— Și-a dus o mână la gură.

— Oh, la naiba, nu sunt morți, nu?

— M-am foit în scaun.

— Ăăă..., nu. Am avut chiar o copilărie cât se poate de normală. Părinții mei sunt împreună și mă iubesc. Sunt singură la părinți.

— Val a suspinat.

— Ce bine! Atunci aș putea să-ți pun încă o întrebare jignitoare.

— Nu, nu sunt adoptată, am spus cu o voce târăgănată. Lindy este irlandez, iar mama mea este japoneză.

— Tatăl tău e roșcovan? m-a întrebat rânjind.

— I-am aruncat o privire aspră.

— Ai dreptul doar la două întrebări jignitoare în prima zi.

— Continuă, a fost ea de acord.

— Am absolvit cu *Summa cum laude*. Eram într-o relație cu un tip. Nu s-a terminat prea bine, am continuat eu, sătulă deja de propria-mi poveste. Fără dramă. Despărțirea a fost la fel de plictisitoare ca relația.

— Cât timp?

— Cât timp am fost cu Jackson? Șapte ani.

— Șapte ani. Și n-ai rămas cu niciun inel?

— Cam așa ceva, i-am răspuns cu o grimasă.

— Aha! Ești într-o relație cu slujba. Betty FBI.

— Și el era.

— Val a pufnit în râs.

— Ai fost cu un agent?

— Da. Era în SWAT.

— Și mai rău. Cum ai rezistat atât de mult cu el? Cum a acceptat să fie pe locul al doilea atât de mult timp?

Am ridicat din umeri.

— M-a iubit.

— Dar i-ai dat inelul înapoi. Nu l-ai iubit?

Am ridicat iar din umeri, luând o îmbucătură.

— E ceva ce ar trebui să știi despre secție? am întrebat-o.

Val a zâmbit cu superioritate.

— Schimbi subiectul. Clasic. Hmm... ce ar trebui să știi despre birou. Nu-l enerva pe Maddox. El e agentul special șef.

— Am fost informată, am spus, frecându-mi mâinile una de cealaltă, pentru a le șterge de sare.

— Tocmai din Chicago?

Am aprobat.

— E o bârfă cât se poate de justificată. E un mare, enorm de mare grosolan. Ai să vezi la ședința de mâine-dimineată.

— Va fi acolo? întreb eu.

A dat din cap.

— Îți va spune că nu ai nicio valoare ca agent, chiar dacă ești cel mai bun dintre cei mai buni, doar ca să vadă cum te descurci când încrederea ta în propriile-ți forțe este la pământ.

— Pot face față la asta. Altceva?

— Agentul Sawyer e un curvar. Stai departe de el. La fel și agenta Davies. Stai departe de ea.

— Oh, am spus, procesând informația. Nu mă văd iar într-o relație cu cineva de la birou după dezastrul cu Jackson.

Val a zâmbit.

— Informațiile mele sunt direct de la sursă, cu privire la amândoi... așa că probabil ar trebui să te ferești și de mine.

M-am încruntat.

— E cineva pe aici cu care e în regulă să-ți petreci timpul?

— Maddox, a spus ea. Are complexe materne și s-a ars foarte rău cu o tipă acum ceva timp. Nu s-ar uita la sânii tăi nici dacă ai fi dezbrăcată.

— Așadar, urăște femeile.

— Nu, a spus ea după ce s-a gândit o clipă. Doar că a depus un jurământ de castitate. Probabil că nu vrea să fie rănit iar.

— Nu-mi pasă ce e-n neregulă cu el. Dacă e adevărat ce spui atunci cu siguranță nu vreau să stau prin preajma lui.

— Ai să te descurci. Doar fă-ți treaba și vezi-ți de viața ta.

— Serviciul e viața mea, i-am răspuns.

Val a ridicat bărbia, surprinsă, fără să încerce măcar să ascundă că răspunsul meu o impresionase.

— Ești deja unul dintre noi. Chiar dacă Maddox e o persoană dificilă, va vedea și el asta.

— Care-i povestea lui? am întrebat-o.

Val a luat o gură de apă.

— Era autoritar, dar tolerabil, de când m-am mutat eu în San Diego și până acum un an. Cum am zis, s-a ars cu o fată din orașul lui natal — *Camille*, a pronunțat numele de parcă ar fi avut otrăvă în gură. Nu știu detalii. Nimeni nu vorbește despre asta.

— Ce ciudat!

— Ce zici? Vrei să ieșim mai târziu la un pahar sau chiar cinci m-a întrebat ea, pierzându-și interesul pentru conversație, acum că aceasta nu mai privea viața mea personală. E un mic pub mișto în Midtown.

— Locuiesc în Midtown, i-am răspuns, întrebându-mă în gând dacă aveam să-l revăd pe vecinul meu.

A rânjit.

— La fel și eu. Toți locuim acolo. Ne putem îneca amărăciune împreună.

— Nu simt amărăciune. Am doar amintiri. Vor dispărea cu timpul.

Ochii lui Val au sclipit iarăși cu interes, însă mie nu-mi făcea plăcere interogatoriul. Nu duceam așa mare lipsă de prieteni. Ei bine, ba da, dar aveam niște limite.

— Dar tu? am întrebat-o eu.

— Asta e o discuție pentru vineri seara, cu băuturi spirtoase și muzică tare. Deci, depui jurământ de castitate? Ești aici ca să te redescoperi? m-a întrebat, fără urmă de seriozitate în glas.

Dacă răspunsul meu ar fi fost da, tot nu i-aș fi spus. Era clar că încerca să mă facă să par ridicolă.

— Chiar dacă aș fi avut de gând asta, am eșuat deja, într-un mod mizerabil, i-am spus gândindu-mă la noaptea trecută.

Val s-a aplecat către mine.

— Tu vorbești serios? De-abia ai ajuns aici. Cineva cunoscut? Vreun fost coleg de liceu?

Am scuturat din cap, simțind cum mi se înroșeau obraji. Amintirea nopții trecute mi-a revenit în minte dintr-odată, imagini fugitive — ochii verzi-căprui ai lui Thomas în timp ce mă privea din scaunul de la bar, sunetul ușii de la apartamentul meu când se rezemase de ea, cât de ușor intrase în mine, picioarele mele în aer, plăcerea de după fiecare mișcare. Involuntar, mi-am apropiat genunchii.

Un rânjet larg a apărut pe fața lui Val.

— O aventură de o noapte?

— Nu că ar fi treaba ta, dar da.

— Un necunoscut?

Am aprobat.

— Ceva de genul ăsta. Locuim în aceeași clădire, dar am aflat asta doar după aceea.

Val a suspinat, apoi s-a rezemat de spătarul din lemn al scaunului.

— Știam eu, a spus ea.

— Ce știi?

S-a aplecat și și-a încrucișat brațele, sprijinindu-se de masă.

— Că vom fi bune prietene.

— Cine dracu' e Lisa? a răsunat o voce între cei patru pereți ai secției.
Lisa Lindy.

În cea de-a doua zi la biroul din San Diego, eram doar unul dintre zecile de agenți care așteptau să înceapă ședința de dimineată. Toți păreau tensionați înainte de izbucnirea violentă, dar acum păreau să se relaxeze cu toții.

L-am privit direct în ochi pe agentul special șef și aproape că mi-am înghițit limba. Era el — aventura mea de o noapte, buzele de care îmi era dor, vecinul meu.

M-a cuprins o stare de panică și de greață, dar am înghițit în sec.

— Ea este Liis, a spus Val. *Liis*, domnule.

Inima-mi bătea aproape să-mi sară din piept. El aștepta ca cineva să pășească în față. Viața mea avea să treacă de la un nou început la unul complicat în câteva secunde: trei, doi...

— Eu sunt Liis Lindy, domnule. Este vreo problemă?

Când privirile ni s-au intersectat, s-a oprit, și valuri de groază mi-au străbătut șina spinării. Recunoscându-mă, pentru o secundă

s-a albit la față. Ce trebuia să fie o aventură fără obligații s-a transformat în ceva atât de complicat în momentul acela, încât îmi venea să mă spânzur.

Și-a revenit repede din șoc. Indiferent ce-l enervase atât de tare mai înainte, se evaporase într-o secundă, dar apoi chipul i s-a înăsprițit, detestând iarăși tot ce-l înconjura.

Ferocitatea agentului Maddox era binecunoscută. Agenții din întreaga țară auziseră de strictetea și așteptările imposibile pe care le avea de la subalternii săi. Eram pregătită psihic să sufăr sub supravegherea sa. Nu eram însă pregătită să fac asta după ce mă aflasem în pat, sub el.

La naiba, la naiba, la naiba!

A clipit, apoi a deschis dosarul.

— Acest DF 3.2 este inacceptabil. Nu știu cum îți făceai tu treaba în Chicago, dar noi, în San Diego, nu aruncăm un rahat pe hârtie și îl numim lucru bine făcut.

Critica lui dură și cât se poate de publică m-a făcut să-mi ignor rușinea și să-mi reintru în rolul de Betty FBI.

— Este un raport amănunțit, i-am răspuns pe un ton încrezător.

În ciuda mâniei pe care o resimțeam, mintea îmi era distrasă de amintirile nopții trecute — cum arăta trupul șefului meu pe sub costumul acela, cum i se contractaseră bicepsii când m-a pătruns, cât de bine fusese să-i simt atingerea buzelor lipite de ale mele. Deodată mi-am dat seama de gravitatea acțiunilor mele. N-aveam idee cum ar putea rosti o propoziție întreagă, darămite să mai par și sigură pe mine.

— Domnule, a început Val. Aș fi mai mult decât fericită să arunc o privire pe raport și...

— Agent Taber? a spus Maddox.

Aproape că m-am așteptat să-i zică *Scutește-mă!*

— Da, domnule?

— Sunt perfect capabil să decid dacă accept un raport sau nu.

— Da, domnule, a răspuns ea, nederanjată de cum o strigă, ținându-se cu degetele de birou.

— Agent Lindy, ești capabilă să-ți faci treaba? a întrebat Maddox. Nu mi-a plăcut modul în care mi-a rostit numele, de parcă i-ar fi lăsat un gust amar în gură.

— Da, domnule.

Era al naibii de ciudat să-i zic „domnule”. M-a făcut să mă simt supusă. Sângele tatălui meu mi se înfierbânta în vene.

— Atunci așa să faci.

Voiam să mă aflu în San Diego, chiar dacă asta însemna să mă aflu direct în bătaia puștii unui bădăran de șef adjunct, precum Maddox. Era mult mai bine decât să fiu în Chicago și să am aceeași conversație de șapte ani cu Jackson Schultz. Numele ăsta cu siguranță îmi lăsa un gust amar.

Totuși, nu m-am putut stăpâni să nu-i spun:

— M-aș bucura să pot face asta dacă-mi permiți.

Cu siguranță, am auzit câteva chicoteli în încăpere. Ochii agentului Maddox s-au aprins. A făcut un pas spre mine. Era înalt și cât se poate de amenințător, chiar și în costumul făcut pe comandă. Chiar dacă era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine și se zvonea că e letal când lovește cu pumnul sau când are o armă în mână, genele mele irlandeze mi-au încețoșat gândirea, provocându-l pe superiorul meu să facă un pas în plus, chiar din prima zi de lucru.

— Domnule, a spus un alt agent, încercând să-i atragă atenția lui Maddox.

Maddox s-a întors, lăsându-l pe bărbat să-i șoptească ceva la ureche.

Val s-a aplecat și mi-a șoptit atât de încet, încât abia am distins cuvintele ei:

— El e Marks. E mâna dreaptă a lui Maddox.

Maddox a fost nevoit să se aplece, deoarece Marks nu era cu mult mai înalt decât mine. Totuși, avea umerii lași și părea aproape la fel de amenințător ca șeful adjunct.

Maddox l-a aprobat, apoi și-a îndreptat ochii căprui și autoritari către toți cei aflați în încăpere.

— Avem câteva piste pentru cazul Abernathy. Marks se întâlnește în seara asta cu persoana noastră de contact, agentul din Vegas. Taber, ce știm despre băiatul lui Benny, Arturo?

Val a început să-și prezinte raportul chiar în momentul în care Maddox a aruncat pe masă DF-ul 3.2 făcut de mine.

A lăsat-o să termine de vorbit, după care s-a uitat urât către mine.

— Trimite-mi raportul când chiar ai găsit ceva. Te-am adus în echipă datorită recomandării lui Carter. Nu-l face de râs!

— Agentul Carter nu face recomandări ușor, i-am răspuns neamuzată. Îl iau foarte în serios.

Maddox a ridicat o sprânceană, așteptând.

— Domnule. Îi iau recomandarea foarte în serios, domnule.

— Atunci, ai la dispoziție restul zilei să-mi aduci ceva util.

— Da, domnule, am răspuns printre dinți.

Toată lumea s-a ridicat și s-a împrăștiat. Mi-am luat raportul de pe masă și am aruncat o privire dușmănoasă în urma lui Maddox în timp ce acesta pleca, urmat îndeaproape de agentul Marks.

Cineva mi-a oferit un pahar de plastic cu apă, pe care l-am luat cu mine și m-am târât până la birou, trântindu-mă fără nicio grație în scaun.

— Mulțumesc, agent Taber.

— Scutește-mă! a spus ea. Și ai încurcat-o. Maddox te urăște de moarte.

— Sentimentul e reciproc, am răspuns înainte de a mai lua o înghițitură de apă. San Diego e doar o etapă. Scopul meu e să ajung analist la Quantico.

Val și-a dat pe spate șuvițele roșietice, le-a răsucit și a încercat să le prindă într-un coc la ceafă. Cu părul meu banal, subțire și negru deveneam geloasă pe Val, care se lupta cu patru agrafe de păr ca să-și prindă părul în coc. Șuvițele din bretonul tuns pe-o parte le purta lipite de frunte și prinse în spatele urechii stângi.

Val părea tânără, dar nu lipsită de experiență. Cu o zi în urmă, menționase câteva cazuri închise de ea până în prezent.

— Și eu am zis că San Diego e ceva temporar, și uite unde mă aflu patru ani mai târziu.

M-a urmat până la locul pentru cafea și espressorul Keurig.

Echipa a cincea se întorsese la treabă: agenții fie scriau la calculator, fie vorbeau la telefon. După ce mi s-a umplut cana de cafea, am înșfăcat câteva pliculețe de zahăr și de frișcă și m-am întors la scaunul meu de birou. Încercam să nu compar totul cu biroul din Chicago, dar San Diego avea birouri noi, date în funcțiune de nici doi ani. În unele locuri, încă mai puteai simți mirosul de vopsea proaspătă. Cel din Chicago era învechit și fusese pentru mine „acasă” pentru mai bine de șase ani și jumătate. Scaunul meu de acolo se mula deja după forma spatelui meu, dosarele din birou erau aranjate după cum voiam eu, peretele despărțitor dintre birouri era suficient de înalt încât să ai măcar un pic de intimitate, și agentul special șef nu încerca să mă facă bucățele în fața întregii echipe chiar din a doua mea zi de lucru.

Val m-a urmărit în timp ce-mi puneam cana aburindă de cafea pe birou și apoi s-a așezat la locul ei.

Am pipăit plicul de frișcă și m-am încruntat.

— Nu mai am frișcă și zahăr jumi-juma, dar am lapte cu grăsime 2% în frigider, a spus ea cu un strop de simpatie în voce.

M-am strămbat.

— Nu. Urăsc laptele.

A ridicat surprinsă din sprâncene, apoi a coborât privirea.

— Bine, atunci. Nu-ți place laptele. N-am să te mai întreb.

— Nu, nu înțelegi. Urăsc laptele — urăsc laptele din *adâncul sufletului*.

Începu să chicotească.

— Ei bine, atunci nu mă duc să ți-l aduc.

A aruncat o privire spre biroul meu gol, fără nicio poză de familie și chiar fără niciun suport pentru pixuri.

— Tipul care a lucrat înainte la biroul ăsta... numele lui era Trex.
— Trex? am întrebat eu.
— Scottie Trexler. Dumnezeuule, era așa de drăguț! Și el s-a trans-
ferat — cât mai departe de-aici. Cred că acum lucrează pentru alta
agenție.

A oftat, privind în gol.

— Îmi plăcea de el.

— Îmi pare rău, am spus, neștiind ce altceva să-i răspund.

A ridicat din umeri.

— M-am obișnuit să nu mă atașez de nimeni pe-aici. Nava lui
Maddox e una mică și nu mulți agenți îi pot face față.

— Nu mă sperie, i-am zis.

— Nu-i voi spune că ai zis asta, pentru că atunci chiar se va pune
călare pe tine.

Fața mi s-a făcut roșie, suficient încât Val să observe. A mijit ochii

— Te-ai înroșit.

— Nu, nu-i adevărat.

— Și acum minți.

— E de la cafea.

Val m-a privit direct în ochi.

— N-ai luat nicio gură din cafea. Ceva din ce am zis te-a făcut să
te rușinezi. Maddox... călare...

Intensitatea privirii ei m-a făcut să-mi întorc capul.

— Locuiești în Midtown.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

Nu încercam să neg unde locuiesc, ci ce urma să descopere în
curând. *La naiba cu prietenii care lucrează ca investigatori federali.*

— Maddox e vecinul tău, nu-i așa?

Am scuturat și mai tare din cap, privind alarmată în jur.

— Val, nu... oprește-te...

— La dracu'. Tu glumești, nu? Maddox este cel cu care ai avut
o aventură de-o noapte? a șuierat printre dinți și, din fericire, în
șoaptă.

Mi-am acoperit fața de rușine și apoi mi-am lăsat capul pe birou.
O puteam auzi cum se apleacă peste peretele despărțitor.

— Dumnezeuule, Liis. N-ai fost întreagă la minte când l-ai văzut?
Cum n-ai putut să-ți dai seama? Cum nu și-a dat el seama? El te-a angajat, la naiba!

— Nu știu, am răspuns, dând din cap și prinzându-mă disperată
cu degetele de marginea biroului.

M-am ridicat și m-am frecat la ochi, dorindu-mi ca tot ce se
întâmpla să fie un vis.

— Am dat de dracu', nu-i așa?

— Cel puțin cu privire la o chestie, dintre cele pe care le știu
eu.

Val se afla în picioare, iar insigna pe care o purta se mișca odată
cu ea. Mi-a zâmbit compătimitor, vărându-și mâinile cu degete suple
și lungi în buzunare.

M-am uitat la ea disperată.

— Pur și simplu, ucide-mă. Scoate-mă din mizeria asta. Ai un
pistol. Poți s-o faci.

— De ce aș face asta? E cel mai bun lucru care s-a întâmplat la
birou în ultimii ani. Maddox a făcut sex.

— N-ai să spui la nimeni, da? Promite-mi!

A făcut o grimasă.

— Suntem prietene. N-aș face asta.

— Da, așa este. Suntem prietene.

Și-a întins gâtul către mine.

— De ce-mi vorbești de parcă aș avea probleme mintale?

Am clipit și am scuturat din cap că nu.

— Îmi pare rău. E probabil cea mai rea zi din viața mea.

— Ei bine, arăți sexy, a spus și a plecat.

— Mulțumesc, am răspuns mai mult pentru mine însămi, uitân-
du-mă de jur împrejur prin încăperea.

Nimeni nu ne-a ascultat discuția, dar tot simțeam că secretul a
ieșit la iveală. M-am cufundat în scaun și mi-am pus căștile pe urechi,

în timp ce o vedeam pe Val ieșind din birou și îndreptându-se către ușile securizate care dădeau în hol.

Mi-am acoperit gura cu mâna pentru o secundă și am început să suspin. Mă simțeam pierdută. *Cum am putut să-mi sabotez propria viață chiar înainte ca aceasta să înceapă?*

Nu doar că m-am culcat cu șeful meu, dar, dacă ceilalți agenți să aștepte, atunci orice șansă de a avansa sub conducerea lui Maddox va evapora. Dacă ar fi avut vreun pic de integritate, m-ar fi evitat din teama constantă că adevărul avea să iasă la iveală. O promovare arăta rău pentru amândoi — nu că asta ar conta. Maddox s-a asigurat că toți știu că nu este impresionat de munca mea — de un raport pentru care dădusem tot ce aveam mai bun în mine și care era de naibii de grozav.

Mi-am revăzut transcrierea și am clătinat din cap. Traducerea era la obiect. Raportul era detaliat. Am mutat cursorul și am dat click dreapta, ca să reascult fișierul audio.

Cu cât ascultam mai mult vocile celor doi bărbați italieni ironizând un sex oral și o prostituată cu care unul dintre ei avusese relații sexuale cu o noapte înainte, cu atât obrazii îmi deveneau mai roșii de mânie. Eram mândră de rapoartele mele. Era prima mea sarcină în secția din San Diego și Maddox urlase în fața tuturor că era pro-făcut.

Apoi, am început să mă gândesc la prânzul cu Val din ziua precedentă și la ce mă avertizase ea în legătură cu Maddox.

Îți va spune că nu ai nicio valoare ca agent, chiar dacă ești cel mai bun dintre cei mai buni, doar ca să vadă cum te descurci când începe să derideze ta în propriile-ți forțe este la pământ.

Brusc, mi-am dat jos căștile de pe urechi și am înșfăcat raportul. M-am repezit către biroul agentului special șef, aflat în celălalt capăt al încăperii.

M-am oprit când am zărit-o pe femeia extrem de frumoasă care lucra la punctul de verificare de la intrarea în biroul lui Maddox. Plăcuța de pe biroul ei era scris numele CONSTANCE ASHLEY.

nume care, cu siguranță, se potrivea cu părul ei blond-deschis lăsat pe spate în bucle lejere până aproape de umeri și cu tenul ei ca de porțelan.

M-a examinat din priviri, apoi a început să fluture ușor din genele ei dese spre mine.

— Agent Lindy, a spus ea cu un accent sudic vag.

Bujorii din obrajii lui Constance, calmul și simplitatea afișate erau doar un vicleșug. Ochii albaștri și duri o dădeau de gol.

— Domnișoară Ashley, am spus, dând ușor din cap.

Mi-a zâmbit mios.

— Spune-mi Constance.

— Și tu mie Liis.

M-am străduit ca vocea mea să nu pară atât de impacientată cât era de fapt. Era drăguță, însă eu eram nerăbdătoare să discut cu Maddox.

A atins cu o mână aparatul pe care-l avea în ureche și a scuturat din cap.

— Agent Lindy, mă tem că agentul special Maddox nu se află la birou. Să-ți programez o întâlnire?

— Unde este? am întrebat-o.

— Aceasta e o informație clasificată, a răspuns ea cu zâmbetul pe buze.

Mi-am scos insigna și i-am arătat-o.

— Din fericire, am autorizație pentru așa ceva.

Constance nu a părut amuzată.

— Am nevoie să vorbesc cu el, am spus, încercând să nu pară că m-aș ruga de ea. Așteaptă raportul meu.

Și-a atins iar dispozitivul din ureche și a scuturat din cap.

— Se întoarce după prânz.

— Mulțumesc, i-am răspuns și m-am întors în direcția din care venisem.

În loc să mă îndrept către birou, m-am dus în hol și m-am uitat de jur împrejur până am zărit-o pe Val. Era în biroul agentului Marks.

— Pot să vorbesc puțin cu tine? am întrebat-o.
I-a aruncat o privire lui Marks și apoi s-a ridicat.

— Sigur.

A închis ușa în urma ei, mușcându-și buza.

— Scuze că te-am întrerupt.

S-a strâmbat.

— Stă după mine de șase luni. Acum, că nu-i mai stă în cale
Trex, are impresia greșită că are în sfârșit o șansă cu mine.

M-am încruntat.

— M-am transferat cumva într-un bar pentru oameni necuplați
am dat eu din cap. Nu-mi răspunde la asta. Am nevoie de o favoare

— Deja?

— Unde merge Maddox în jurul prânzului? Are vreun restau-
rant preferat? Sau rămâne aici?

— Sala de fitness. Tot timpul e acolo la ora asta.

— Da, așa este. Mi-ai mai zis asta. Mersi, i-am spus.

— Detestă să fie întrerupt. Detestă asta din tot sufletul, a strigat

(Val în urma mea.

— El detestă totul, am mormăit în barbă și am chemat liftul.

Am coborât două etaje și apoi am luat-o pe pasarela care duce
către birourile din partea vestică a complexului.

Noul sediu din San Diego avea trei clădiri imense și, probabil
urma să fie un labirint pentru mine pentru cel puțin încă o săptămână
mână sau două. Aveam un noroc chior că Val îmi arătase cum
ajung la sala de fitness în ziua precedentă.

Cu cât mă apropiam de sala de fitness, cu atât mergeam mai
repede. Mi-am lipit insigne de scannerul din perete. S-a auzit un bîm
și apoi un clic că ușa era deblocată. Am deschis-o și l-am văzut pe
Maddox cu picioarele în aer, cu fața roșie de efort și lucind de tra-
spirație în timp ce făcea tracțiuni la bară. Nu m-a băgat în seamă
și-a văzut în continuare de exerciții.

— Trebuie să vorbim, i-am zis și i-am arătat raportul, mototot
deja de cum îl strânsesem în mână, lucru care mă făcea și mai furios

S-a despr
Respira precip
șters transpira
la vedere o por
avusesem deja

Răspunsu

— Ieși afa

— Sala de p

— Nu intr

— Cine sp

— Eu, a r

tiile din mâna

— Nu.

— Nu?

— Nu, an

sunt cât se po

— Greșeș

Pe lângă

descifrez.

— Poți să

Maddox

tricoul de pe

— Mă sc

S-a întors

— Nu ve

ordinele și t

— Cum a

A scos ur

— Super

că aici în...

— Sunter

S-a încru

S-a desprins de bară, și a aterizat pe podea cu o bufnitură. Respira precipitat și, cu poalele tricoului gri pe care scria FBI, și-a șters transpirația de pe față. Marginea puțin ridicată a tricoului lăsa la vedere o porțiune din abdomenul bine lucrat și din zona V cu care avusesem deja zeci de fantezii de când i-o zărisem prima oară.

Răspunsul lui m-a readus în prezent.

— Ieși afară!

— Sala e pentru toți angajații secției, nu-i așa?

— Nu între unsprezece și douăsprezece.

— Cine spune asta?

— Eu, a răspuns, cu mandibula încleștată. Apoi s-a uitat la hârtiile din mâna mea. Ai refăcut DF 3.2?

— Nu.

— Nu?

— Nu, am răspuns fierbând de furie. Transcrierea și traducerea sunt cât se poate de exacte și DF 3.2, așa cum am zis, este detaliat.

— Greșești, zise el și mă țintui cu privirea.

Pe lângă mânie, mai era ceva în vocea lui ce nu puteam să descifrez.

— Poți să-mi explici ce lipsește din raport? l-am întrebat.

Maddox s-a întors cu spatele la mine. La subsuori și pe spate, tricoul de pe el era îmbibat de transpirație.

— Mă scuzi, domnule, dar ți-am pus o întrebare.

S-a întors pe călcâie într-o clipită.

— Nu veni la mine să mă iei la întrebări. Treaba ta e să urmezi ordinele și ți-am cerut să modifice raportul după standardele mele.

— Cum ai vrea mai exact să fac asta, domnule?

A scos un hohot de râs fără a fi însă vesel.

— Superiorul ți-a făcut treaba când lucreai în Chicago? Pentru că aici în...

— Suntem în San Diego. Știu asta.

S-a încruntat.

— Nu te supui ordinelor, agent Lindy? De aia te-au trimis aici să fii sub comanda mea?

— Tu m-ai cerut aici, nu-ți amintești?

— Încă avea pe față o expresie pe care n-o puteam descifra și lucrul acesta mă făcea să Innebunesc.

— Nu te-am cerut pe tine, zise el. Am cerut cel mai bun expert lingvist pe care îl aveam.

— Eu sunt acela, domnule.

— Îmi pare rău să-ți zic, dar, după ce ți-am citit raportul, îmi e greu să cred că ești atât de bună pe cât te consideri.

— Nu-ți pot da informații care nu există. Poate ar trebui să-ți zici ce vrei să auzi din înregistrări.

— Sugerezi cumva că-ți cer să minți în raport?

— Nu, domnule. Sugerez să-mi spui la ce te aștepti să faci.

— Vreau să-ți faci treaba.

Am scrâșnit din dinți, încercând să-mi controlez genetica irascibilă, ca să nu fiu dată afară.

— Mi-ar face plăcere, domnule, să-mi duc la îndeplinire responsabilitățile exact așa cum dorești. Ce anume consideri că lipsește din raportul meu?

— Totul.

— Asta nu mă ajută.

— Păcat, a răspuns el pe un ton îngâmfat și s-a întors cu spatele. Mi-am pierdut orice urmă de răbdare.

— Cum naiba ai ajuns să fii promovată ca agent special șef?

— S-a oprit din mers și s-a rotit pe călcâie. S-a aplecat și m-a privit ca și cum nu-i venea să creadă ce auzise.

— Ce-ai spus?

— Mă scuzi, domnule, dar ai auzit ce te-am întrebat.

— E doar a doua ta zi aici, agent Lindy. Crezi că poți...

— Și poate foarte bine să fie ultima mea zi aici, dar am să-mi fac treaba, iar tu îmi stai în cale.

Maddox m-a privit pentru câțva timp.

- Crezi că te poți descurca mai bine?
- Poți fi sigur de asta.
- Foarte bine. De acum ești supervizorul Echipei a cincea. Dă-i raportul lui Constance să-l digitizeze și apoi mută-ți lucrurile în noul birou.

Priveam încurcată prin încăpere în încercarea de a înțelege ce se întâmplase. Tocmai îmi oferise o promovare despre care credeam că aș fi obținut-o în nu mai puțin de patru ani.

Maddox s-a îndepărtat și a intrat în vestiarul bărbaților. Respiram greu, poate chiar mai greu decât el după efortul fizic.

M-am întors și am văzut o mulțime de oameni holbându-se prin ușa de sticlă. S-au îmbulzit și au plecat când și-au dat seama că fuseseră descoperiți. Am tras de ușă și m-am întors zăpăcită pe unde venisem, am străbătut holul și apoi pasarela.

Mi-am adus aminte că era o cutie goală lângă espressor, așa că m-am dus să o iau. Am așezat-o pe birou și am început să-mi pun lucrurile în ea: laptopul, pistolul și cele câteva dosare din sertare.

- A fost chiar atât de rău? m-a întrebat Val cu îngrijorare în glas.
- Nu, am răspuns, încă bulversată. M-a promovat ca supervizor.
- Îmi pare rău, a chicotit ea. Cred că tocmai mi-ai zis că tu ești supervizorul?

M-am uitat la ea cu seriozitate.

— Așa am zis.

A ridicat din sprâncene, mirată.

— Se uită la tine cu mai multă ură decât la agentul Sawyer și asta chiar e ceva. Tocmai îmi zici că l-ai înfruntat o dată și el te-a promovat?

M-am uitat de jur împrejur prin încăpere încercând să găsesc un motiv plauzibil.

Val a ridicat din umeri.

— A înnebunit. Și-a ieșit complet din minți.

A arătat cu un deget către mine.

— Dacă știam că o să fiu promovată dacă nu ascult ordinea fac ceva atât de tabu precum să-i zic unui alt agent cum să se comporte de cazul lui, i-aș fi spus de mult lui Maddox să se ducă să plătească ursul.

Am inspirat adânc și, cu cutia în brațe, m-am îndreptat către biroul gol al supervisorului. Val m-a urmat înăuntru.

— Biroul a rămas gol de când Maddox a fost promovată la poziția de adjunct. E unul dintre cei mai tineri șefi adjuncți din FBI, știați asta?

Am clătinat din cap și am așezat apoi cutia pe noul meu birou.

— Dacă cineva poate scăpa întreg din toată povestea asta, acela e Maddox. E în relații atât de bune cu directorul, încât pun pariu că o să ajungă ASD în curând.

— Îl cunoaște pe director? am întrebat eu.

Val a început dintr-odată să râdă.

— Ia cina cu directorul. Anul trecut a sărbătorit Ziua Recunoștinței acasă la director. E favoritul directorului și nu refer la favoritul din biroul din San Diego sau dintre birourile din California, ci din *întregul FBI*. Thomas Maddox e băiatul de aur. Poate să aibă tot ce vrea, și el știe asta. Toată lumea știe.

M-am strâmbat.

— Nu are familie? De ce nu a mers acasă de Ziua Recunoștinței?

— Ceva legat de fosta prietenă, din câte am auzit.

— Cum se poate ca cineva ca Maddox să fie prieten la cataramă cu directorul? Maddox e atât de ursuz!

— Posibil. Dar le este loial celor din cercul lui și ei îi sunt loiali. Așa că ai grijă cui și ce zici despre el. Te poți trezi că treci de la o promovare-surpriză la un transfer-surpriză.

Asta mi-a dat de gândit.

— Eu doar... am să-mi aranjez lucrurile.

Val a pornit către coridor, dar s-a oprit în cadrul ușii.

— Bem ceva în seara asta?

— Iar? Credeam că mi-ai zis să stau departe de tine.

A zâmbit.

— Nu mă

Mi-am țu

Chiar și

chiar atât de

— Nu mă asculta. Toată lumea știe că dau sfaturi proaste.

Mi-am țuguiat buzele, încercând să nu zâmbesc.

Chiar și după monumentalul meu eșec, poate că nu avea să fie chiar atât de rău locul acesta.

— Ia te uită cine a venit, a spus Anthony, așezând niște șervețele în fața a două scaune goale.

— Mersi că m-ai avertizat aseară, am zis. Puteai să-mi zici că urma să plec cu șeful meu.

Val pufni în râs.

— Ai lăsat-o să plece de aici cu el? Nici măcar un indiciu? Câtă cruzime!

Anthony s-a strâmbat.

— Încă nu era șeful tău. În plus, știam că nu se va întâmpla nimic. Am mijit ochii.

— Dar știai că va fi șeful meu... iar pariul l-ai pierdut.

Anthony părea șocat.

— Maddox? O, nu, draga mea, trebuie că ai avut halucinații.

— Nu te mai preface șocat, i-am spus. Nu e politicos.

— Nu e asta... doar că... Anthony se uită la Val. L-am văzut expediind atât de multe femei! Eram oricum destul de surprins că ți-a cerut să mergi cu el acasă.

- Val a scuturat din cap, chicotind.
- Ți-am spus. S-a jurat că se lasă de femei.
- Ei bine, Sfântul Toma și-a încălcat jurământul, am spus.
- Anthony a întins un deget și a început să deseneze cerculețe mici în aer.
- Trebuie că ai ceva magie între picioare.
- Val a pufnit.
- Poate că am, i-am răspuns, prefăcându-mă insultată.
- Anthony părea că are remușcări pentru remarca lui.
- Ai dreptate. Trebuia să te avertizez. Fac cinste cu primul rând.
- Rămânem prieteni?
- E un început, i-am spus, așezându-mă.
- Oh, a spus Anthony, uitându-se la Val, e îndrăzneală.
- Stai să vezi când află Maddox că tu știi că e agentă.
- Anthony și-a dus o mână la piept, părând realmente îngrijorat.
- Dumnezeuule, doar n-ai să-i spui, nu-i așa?
- S-ar putea s-o fac eu, i-am răspuns, mușcându-mi unghia. Ai face bine să-mi păzești spatele de-acum încolo.
- Jur, a spus Anthony, ținând trei degete ridicate.
- Termină cu prostia asta! N-ai fost niciodată cercetaș, spuse Val.
- Hei, s-a auzit o voce de bărbat, apoi un tip s-a aplecat să o sărute pe Val pe obraji, după care s-a așezat pe scaunul liber de lângă ea.
- Hei, Marks. O știi pe Lindy.
- Marks s-a aplecat în față, mi-a aruncat o privire și s-a dat apoi în spate.
- Da.
- Val a făcut o grimasă:
- Ce vrea să însemne asta?
- Tipul era concentrat la ecranul mare de televizor de deasupra noastră, iar când nu i-a răspuns, ea l-a înghiontit.
- Joell! De ce ești nesimțit?

— Ce dra... De ce mă lovești? a spus el, frecându-și brațul. Nu fac altceva decât să mă țin departe de necazuri.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am aruncat o privire lui Anthony.

— Ca de obicei? întrebă Anthony.

Am dat din cap.

— Deja ești de-a casei? a întrebat Val. Cât de des vii pe-aici?

Am oftat.

— E doar a treia oară.

— Și tot atâtea zile de când stă aici, a adăugat Anthony.

A așezat un cocteil Manhattan pe șervețelul din fața mea.

— Ai de gând să vorbești cu mine, de data asta?

— Ai noroc că vorbesc cu tine acum, i-am răspuns.

Anthony a aprobat din cap, apoi a privit-o pe Val.

— Și dacă ar fi comandat doar o băutură, tot aș fi ținut minte. Al cui crezi că e barul ăsta?

Val a ridicat o sprânceană.

— ăsta nu e barul tău, Anthony.

— E barul meu, a spus el, așezând un pahar mic în fața ei. Vezi pe altcineva pe aici?

A făcut o mișcare largă în jurul lui.

— Bun, a conchis.

Val a chicotit, iar Anthony i-a luat comanda lui Marks. Eram obișnuită cu mai multă politețe, cu mai multă curtoazie. Îmi plăceau umorul ascuțit și ironia tăioasă din certurile lor — fără resentimente, fără seriozitate. După o zi la birou, era ceva înviorător.

S-a auzit ușa și o otheadă scurtă s-a transformat într-o privire lungă către Maddox, în timp ce-și făcea loc spre scaunul de lângă Marks. Privirea lui Maddox s-a intersectat cu a mea pentru o fracțiune de secundă, apoi el și-a salutat prietenul. Înainte ca Maddox să se așeze pe scaunul lui și să-și slăbească nodul cravatei, Anthony pusese deja o bere pe tejghea, în fața lui.

— Calmează-te, a șoptit Val. Nu o să stea mult. Poate cât bea o bere.

— Mă bucur că n-am încercat până acum să lucrez sub acoperire. Încep să cred că gândurile și sentimentele mele sunt inconjurate de pereți de sticlă și mai au și subtitrări, în cazul în care nu sunt destul de evidente.

Val m-a ajutat să port o conversație cât de cât normală, dar apoi Maddox a comandat încă o băutură.

Chipul lui Val s-a încordat.

— Nu obișnuiește să facă asta.

Am încercat să-mi amintesc dacă băuse mai mult de o bere prima dată când l-am întâlnit.

— Ei bine, i-am șoptit, oricum ar trebui să plec acasă.

I-am făcut semn lui Anthony pentru nota de plată, iar Marks s-a aplecat spre mine.

— Pleci? întrebă.

Am dat din cap.

Părea ofensat de răspunsul meu.

— Nu mai vorbești acum?

— Încerc doar să te feresc de probleme.

Am semnat cecul pentru Anthony, lăsând suficient bacșiș pentru toate cele trei seri, apoi mi-am pus poșeta pe umăr.

Aerul nopții mă implora să fac o plimbare în direcția opusă apartamentului meu, dar am dat colțul și am traversat strada, urcând pe veranda clădirii în care locuiam. Odată ajunsă înăuntru, tocurele au clămpănit pe pardoseala holului până m-am oprit în fața liftului.

Ușa de la intrare se deschise și se închise, apoi Maddox văzându-mă, se opri brusc.

— Urci? m-a întrebat.

M-am holbat la el cu o expresie goală, iar el s-a uitat de jur împrejur, ca și când se rătăcise, sau poate nu-i venea să creadă că spusese ceva atât de stupid. Eram la parter.

Ușile se deschiseră cu un clinchet vesel, iar eu am intrat. Maddox m-a urmat. Am apăsat pe butoanele de la etajele cinci și șase, incapabilă să uit că Maddox stă chiar deasupra mea.

— Mulțumesc, mi-a spus.

Mi se părea că s-a străduit pentru o clipă să renunțe la vocea lui aspră de șef.

În timp ce liftul urca cele cinci etaje, tensiunea dintre mine și șeful meu a crescut tot mai mult, intensificându-se în ritm cu numerele care se luminau pe panoul cabinei de lift.

În sfârșit, când am ajuns la etajul meu, am făcut un pas în față și am expirat aerul pe care îl țineam în piept. M-am întors să-l salut pe Maddox și, chiar înainte ca ușile să se închidă, a ieșit și el.

De îndată ce a pășit pe pardoseala etajului al cincilea, a părut să regret.

— Tu nu stai...

— Cu un etaj mai sus. Da, mi-a răspuns.

S-a uitat la ușa mea și a înghițit în sec.

În vreme ce privirea îi aluneca pe vopseaua zgâriată a ușii mele, m-am întrebant dacă amintirile îl copleșeau la fel ca pe mine.

— Liis...

Făcu o pauză, părând că-și alege atent cuvintele. A oftat.

— Îți datorez niște scuze pentru prima seară în care ne-am întâlnit.

Dacă știam... dacă-mi făceam datoria cum trebuie și-ți verificam dosarul, nu am fi acum în această postură.

— Sunt o fată matură, Maddox. Pot să-mi asum responsabilitatea la fel de bine ca tine.

— Nu te-am promovat datorită acelei seri.

— Chiar sper că nu.

— Știi la fel de bine ca mine că raportul tău a fost excepțional, ai coaie mai mari decât majoritatea bărbaților din unitate. Nimeni nu a pus piciorul în prag în fața mea așa cum ai făcut-o tu. Am nevoie de un asemenea agent.

— Mi-ai pus la îndoială acțiunile de față cu toată lumea doar ca să vezi dacă-ți răspund? am întregat, deopotrivă iritată și circumspectă.

S-a gândit la asta, apoi și-a băgat mâinile în buzunare și a ridicat din umeri.

— Da.

— Ești un dobitoc.

— Știu.

Privirea mi-a alunecat involuntar către buzele lui. M-am pierdut pentru o clipă în amintiri și în senzația incredibilă pe care mi-o oferise când mă ținuse în brațe.

— Acum, că am stabilit asta, cred că am pornit cu stângul. Nu trebuie să fim inamici. Lucrăm împreună și cred că e în interesul întregii echipe să ne înțelegem bine, am spus eu.

— Cred că, având în vedere trecutul nostru, ar fi o idee proastă să încercăm să fim prieteni.

— Nu prieteni, i-am spus rapid. Ci așa... un respect reciproc colegial.

— Colegial, a repetat neutru.

— Să ne purtăm ca niște profesioniști, i-am spus. Nu ești de acord?

— Agent Lindy, voiam doar să clarific că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală și, deși a fost, probabil, una dintre cele mai frumoase nopți pe care le-am avut de când m-am întors în San Diego, nu... nu ne permitem să repetăm greșeala.

— Sunt conștientă, i-am spus scurt.

Mă străduiam foarte tare să ignor remarca cu privire la seara aceea minunată, pentru că într-adevăr așa fusese, chiar mai mult decât atât, și totuși nu urma să mai am parte de așa ceva.

— Mulțumesc, mi-a spus ușurat. Nu eram dornic să port această conversație cu tine.

Mă uitam în toate direcțiile ca să-l evit pe Maddox, apoi mi-am scos cheile din poșetă.

— O seară frumoasă, domnule.

— Poți să-mi spui Maddox când nu suntem la birou. Sau Thom. Maddox e mai bine.

— Noapte bună, i-am răspuns, băgând cheia în ușa și învârtind-o.

În timp ce închideam ușa, l-am văzut pe Maddox întorcându-se către casa scărilor cu o expresie furioasă.

Canapeaua
fără draperii
temperatură
întins pe spat
Următoarea

cu cazul Veg
urmăresc pro
fiecăruia și c
ca supervizo
la perfecțion

Am puf
Într-un
întrebat dac
era vreo scu
rigips. Era a
însemna că

La naib

Îl știam
amintesc d
căruiua îi ap
dea jos din
Doar p
învăț să-l u
fie greu s-o

Rafturile e
puteam sp
ce îmi dor
unea mea
Ceea c
de poze, l

Canapeaua mea era ținută ostatică între cartoane. Pereții albi fără draperii păreau inconfortabil de reci, chiar dacă afară era o temperatură generoasă. M-am îndreptat către dormitor și m-am întins pe spate, holbându-mă în tavan.

Următoarea zi avea să fie lungă, cu toată organizarea biroului și cu cazul Vegas. Trebuia să-mi creez un sistem propriu prin care să urmăresc progresele celorlalți, să-mi pot da seama care erau sarcinile fiecăruia și care erau sarcinile viitoare. Asta era prima mea sarcină ca supervisor, sub supravegherea unui agent special care se aștepta la perfecțiune.

Am pufnit.

Într-un colț, tavanul avea o pată mică de apă, iar eu m-am întrebat dacă Maddox își uitase cândva apa pornită la cadă sau dacă era vreo scurgere prin pereți. O bătaie slabă s-a auzit prin tavanul de rigips. Era acolo, sus, probabil pregătindu-se să intre la duș, ceea ce însemna că era dezbrăcat.

La naiba!

Îl știam drept altceva decât șeful meu, iar acum era greu să nu-mi amintesc de bărbatul amețitor pe care l-am întâlnit la bar, bărbatul căruia îi aparțineau buzele după care tânjeam chiar și înainte să se dea jos din patul meu.

Doar prin furie și ură puteam să rămân în San Diego. Trebuia să învăț să-l urăsc pe Thomas Maddox și aveam senzația că nu o să-mi fie greu s-o fac.

* * *

Rafturile erau goale, dar neprăfuite. Un spațiu mai mare decât puteam spera vreodată că aş putea avea, biroul supervisorului era tot ce îmi doream și, în același timp, părea o treaptă frântă în ascensiunea mea pe scara ierarhică a FBI-ului.

Ceea ce ar putea părea pentru o persoană obișnuită un maldăr de poze, hărți și fotocopii era, de fapt, singurul mod prin care

puteam să țin pasul cu sarcina fiecărui agent, să știu care pistă era cea mai promițătoare și care persoană implicată era mai interesantă decât alta. Un nume îmi furase privirea și se repeta mereu și mereu — o fostă legendă a pokerului pe numele Abernathy, acum un tip ramolit. Fiica lui, Abby, apărea și ea în câteva fotografii de pe camerele de supraveghere, deși nu primisem niciun raport cu privire la implicarea ei.

Val a intrat și a privit înmărmurită în timp ce legam firul roșu de ultima piuneză.

— Uau, Liis. Cât de mult ți-a luat să faci asta?

— Toată dimineața, i-am răspuns, admirând capodopera în timp ce mă dădeam jos de pe scaun. Mi-am pus mâinile în șolduri și am pufăit.

— Fantastic, nu-i așa?

Val a luat o gură sănătoasă de aer, părând copleșită.

Cineva a bătut la ușă. M-am întors și l-am văzut pe agentul Sawyer strecurându-și capul prin deschizătura ușii.

— 'Neața, Lindy. Am câteva lucruri de discutat cu tine, dacă nu ești prea ocupată.

Sawyer nu părea lepădătura pe care mi-o descriesese Val. Părul era proaspăt tuns, îndeajuns de lung cât să-ți poți trece degetele prin el, dar în același timp elegant și profesionist. Poate că folosisese puțin mult fixativ, dar freza de James Dean îl prindea. Maxilarele lui bine conturate și dinții albi și regulați îi completau figura cu ochii de un albastru-deschis. Era destul de frumos, dar ceva din privirea lui era urât.

Val făcu o grimasă.

— Îi zic îngrijitorului că ai niște gunoi în birou, a spus, trecând pe lângă el.

— Sunt agent Sawyer, zise, făcând câțiva pași pentru a da mâna cu mine. Voiam să mă prezint ieri, dar am fost prins la tribunal. Am avut o zi lungă.

M-am înc
de hârtii și de
— Știu. C
Sawyer s
din fața birou
— Ia loc
așezase dej
— Asta
Încet și
m-am așez
să mă simt
mea, un m
la el ca la u
Sawyer
un paragr
— I-a
proaspătă
Mad
Sawyer
— B
Mad
fără să sp
sticlă să
M-a
așteptâr
gura lui
—
—
—
rafturil
—
Oc

M-am îndreptat spre birou și am încercat să aranjez teancurile de hârtii și de dosare.

— Știu. Cu ce te pot ajuta, Sawyer?

Sawyer s-a așezat pe unul din cele două scaune tapițate cu piele, din fața biroului masiv de stejar.

— la loc, i-am spus, făcând un gest lent către scaunul pe care se așezase deja.

— Asta și voiam, mi-a răspuns.

Încet și privind fix în ochii de culoarea oceanului din fața mea, m-am așezat și eu în scaunul meu imens, spătarul înalt făcându-mă să mă simt de parcă stăteam pe un tron — tronul meu, iar în fața mea, un măscărici încerca să se ușureze la mine în curte. M-am uitat la el ca la un câine zdrențăros.

Sawyer a pus un dosar pe biroul meu și l-a deschis, arătându-mi un paragraf pe care îl marcase cu portocaliu-fosforescent.

— I-am mai arătat lui Maddox asta, dar acum, că avem o privire proaspătă asupra cazului...

Maddox a dat buzna în biroul meu.

Sawyer s-a ridicat în picioare de parcă cineva trăsese în el.

— Bună dimineața, domnule.

Maddox a dat scurt din cap în direcția ușii, iar Sawyer s-a cărat fără să spună un cuvânt. Maddox a trântit ușa, făcând ca peretele din sticlă să tremure.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu și mi-am încrucișat brațele, așteptând și sperând deopotrivă la o remarcă nesărată venită din gura lui perfectă.

— Cum îți place biroul? a întrebat.

— Poftim?

— Biroul tău, a spus, plimbându-se și arătând cu brațele către rafturile goale. E pe placul tău?

— Da?

Ochii lui Maddox mă ațintiră.

- Era o întrebare?
- Nu. Biroul e pe placul meu, domnule.
- Bun. Dacă ai nevoie de ceva, să mă anunți. Și — a arătat către peretele de sticlă — dacă tâmpitul ăla te deranjează, vii direct la mine, ai înțeles?
- Sunt în stare să-i fac față lui Sawyer, domnule.
- La prima lui remarcă, șuieră el, care să te submineze, sau pe care să se dea la tine, vii direct la mine.
- Să se dea la mine? Pe cine crede că păcălește?*
- De ce i-ai atribuit cazul ăsta dacă nu-ți place de el?
- E bun la ce face.
- Și totuși, nu-l asculți niciodată.
- S-a frecat la ochi cu degetul mare și cel arătător, frustrat.
- Doar pentru că eu trebuie să-i suport căcaturile ca să mă folosesc de talentele lui nu înseamnă că trebuie să faci și tu asta.
- Îți par slabă?
- A ridicat din sprâncene.
- Poftim?
- Încerci să-mi subminezi autoritatea? m-am ridicat în picioare.
- Asta e jocul tău? Mă tot gândeam la asta. Cred că ar da mult mai bine să mă faci să par plângăcioasă și incompetentă decât să mă înlătur pur și simplu.
- Ce? Nu, a răspuns, părând realmente derutat.
- Pot să-i fac față lui Sawyer. Pot să fac față postului pe care l-am ocupat. Sunt îndeajuns de capabilă să conduc echipa asta. Nu este ceva, domnule?
- Maddox și-a dat seama că rămăsese cu gura deschisă și a închis-o.
- Asta-i tot, agent Lindy.
- Foarte bine. Am de lucru.
- Maddox a deschis ușa, și-a băgat ambele mâini în buzunarii pantalonilor, a făcut semn din cap, apoi a plecat, îndreptându-se către ușa securizată. M-am uitat la ceas și mi-am dat seama exact încotro se îndrepta.

Val a intrat g
 — Dumnezeu
 — Habar n-a
 — Părea grăb
 — Nu, i-am
 — Minți!
 Am ignorat
 — Am nevo
 — Vrei să m
 să forțezi nota, l
 cunoscut pentru
 Mi-am luat
 — Dacă vre
 — Unde să
 M-am gând
 — Tocmai
 Val a ridica
 — Sawyer
 — Nu, nu
 dar s-a purtat
 atunci cred că
 Se potrivește c
 să primesc pro
 Val a băga
 covrigei. A bă
 — Tind să
 sibil. În primu
 Fața i s-a
 — În al d
 când fata aia l
 Voiam să
 mea, dar asta
 asta.

Val a intrat grăbită, cu ochii căsați.

— Dumnezeu, ce-a fost asta?

— Habar n-am, dar voi afla.

— Părea grăbit aseară la bar. Te-a condus acasă?

— Nu, i-am răspuns, ridicându-mă în picioare.

— Minti!

Am ignorat-o.

— Am nevoie să mă detensioneze. Vii cu mine?

— Vrei să mergi la sală cât timp e el aici? Nici gând! N-ar trebui să forțezi nota, Liis. Înțeleg că e o competiție ciudată între voi, dar e cunoscut pentru temperamentul său.

Mi-am luat geanta sport și mi-am pus-o pe umăr.

— Dacă vrea să mă dea la o parte, ripostez.

— Unde să te dea la o parte?

M-am gândit pentru o clipă la răspuns.

— Tocmai a intrat aici și s-a arătat iritat cu privire la Sawyer.

Val a ridicat din umeri.

— Sawyer e un tâmpit. Irită pe toată lumea.

— Nu, nu e asta. Am avut impresia că Maddox... Știu cum sună, dar s-a purtat de parcă era un fost iubit gelos. Dacă nu era asta, atunci cred că m-a promovat doar ca să mă facă să par incompetentă. Se potrivește cu ce ziceai tu despre el înainte și cu ce a făcut înainte să primesc promovarea.

Val a băgat mâna într-un buzunar și a deschis o pungă mică de covrigei. A băgat unul în gură, mestecând mărunț, ca o veveriță.

— Tind să cred că mai degrabă Maddox e gelos, dar asta e imposibil. În primul rând, n-ar fi niciodată gelos pe Sawyer.

Fața i s-a schimonosit.

— În al doilea rând, pur și simplu nu e genul lui, cel puțin nu de când fata aia l-a făcut să urască pe oricine cu vagin.

Voiam să-i reamintesc că nu s-a culcat cu nimeni nici înaintea mea, dar asta ar fi presupus că voiam ca el să fie gelos, și nu voiam asta.

— Ce te face să crezi că e vina ei? am întrebat-o.
A făcut o pauză.

— Era îndrăgostit de fata aia. Ai fost în biroul lui?
Am scuturat din cap.

— Rafturile alea goale erau pline de poze cu ea înrămate. Toată lumea știa cât de mult s-a străduit să o iubească așa cum credea că merită ea. Acum, nimeni nu mai vorbește despre asta — nu pentru că a făcut el ceva greșit, ci pentru că tipa i-a frânt inima, și nimeni nu vrea să-l facă să se simtă mai mizerabil decât se simte deja.

Am ignorat-o.

— Sunt analistă de informații, Val. E în natura mea să pun cap la cap bucăți de informații și să emit o teorie.

A strâmbat din nas.

— Ce are a face cu asta? Încerc să-ți explic că nu e gelos pe Sawyer.

— N-am spus niciodată că e.

— Dar vrei să fie.

Val era sigură că avea dreptate. Mă înnebunea cu chestia asta.

— Vreau să știu dacă am dreptate în legătură cu el. Vreau să știu dacă încercă să mă sape. Vreau să-i intru pe sub piele și să aflu ce e dedesubt.

— N-o să-ți placă ce urmează să găsești.

— Asta rămâne de văzut, i-am răspuns, trecând pe lângă ea.

Maddox s-a oprit în mijlocul unei ridicări pe bara de tracțiuni și oftat.

— Cred că glumești.

— Nu, i-am răspuns, îndreptându-mă către vestiarul femeilor.

S-a întins cu spatele pe bancheta pe care stătea, cu picioarele îndoite și înfipite ferm în podea.

— Vrei să ne detestăm reciproc? a întrebat el, privind în tavă. Am senzația că vrei asta.

— Nu ești prea departe, i-am răspuns, împingând ușa batantă.

După ce mi-am scos hainele de sală din geanta mică, mi-am dat jos fusta-creion bleumarin și mi-am deschis nasturii bluzei albastru-deschis, apoi mi-am schimbat sutienul cu cupă C cu bustieră. E incredibil cum o bucată de material îmi putea transforma formele modeste în corpul unui băiat de doisprezece ani.

Încăperea plină de dulapuri și postere motivaționale nu mirosea a mușchi și adidași nespălați, așa cum mă așteptam. În schimb mirosea a clor și vopsea proaspătă.

Maddox și-a terminat seria de abdomene în vreme ce eu mă îndreptam spre cea mai apropiată bandă de alergat, adidașii mei scârțâind pe podea la fiecare pas. Am pășit pe bandă și mi-am atașat clama de siguranță de tricoul alb FBI.

— De ce acum? m-a întrebat din cealaltă parte a încăperii. De ce trebuie să fii aici în timpul orei mele de prânz? Nu poți să faci sală dimineața sau seara?

— Ai văzut sala asta înainte și după program? Tot echipamentul e ocupat. Cel mai bun interval al zilei în care pot face sală ca lumea fără să fac slalom printre corpuri transpirate e în timpul orei tale de prânz, pentru că nimeni nu vrea să vină cât ești tu aici.

— Pentru că nu-i las.

— O să-mi ceri să plec? l-am întrebat, privindu-l peste umăr.

— Adică, să-ți spun să pleci?

Am ridicat din umeri.

— Nu mai contează.

Privirea lui mi-a traversat colanții strâmți în timp ce se gândea la răspunsul meu, apoi Maddox a părăsit bancheta și s-a îndreptat către barele paralele, după care și-a ridicat picioarele aproape la nivelul pieptului. Dacă făcea sală așa de cinci ori pe săptămână, nici nu era de mirare că avea pătrățele. Sudoarea îi picura din păr și întregul bust îi strălucea.

M-am prefăcut că nu observ, în timp ce apăsam pe butonul de pornire al benzii. Cureaua s-a mișcat, iar mecanismul a început să vibreze familiar sub tălpile mele. Mi-am băgat căștile în urechi și m-am folosit de muzică să mă ajute să uit că Maddox e în spatele meu, sculptându-și corpul. M-a ajutat și faptul că am mărit viteza și înclinația benzii.

După câteva ture, am scos una dintre căști dintr-o ureche și am lăsat-o să atârne peste umărul meu. Mi-am întors capul către perețele din oglinzi și am început să vorbesc cu reflexia lui Maddox.

— Apropo, sunt cu ochii pe tine.

— A, da? a întrebat Maddox, gâfâind în spate.

- Poți fi sigur.
- Ce vrea să însemne asta?
- Că n-am să te las s-o faci.
- Chiar crezi că țin să te sabotez?

Părea amuzat.

- Nu asta faci?
- Ți-am spus deja că nu.

După o scurtă pauză, s-a apropiat de bandă, punând o mână pe mânerul de siguranță.

— Știu că am creat o impresie negativă, Lindy. Recunosc, m-am fost neintenționat. Dar acum sunt motivat să am agenți mai buni, nu să le stric carierele.

- Asta îl include și pe Sawyer?
- Agentul Sawyer are un istoric în echipă de care n-ai habar.
- Păi fă-mi o introducere.
- Nu e treaba mea să-ți spun povestea lui.
- Atât? am rânjit cu aroganță.
- Nu înțeleg ce vrei să zici.
- Nu-i dai voie să vorbească cu mine din cauza nu știu căreia povești?

Maddox ridică din umeri.

— Îmi place să-i pun bețe-n roate.

— Ieșirea ta din birou după ce agentul Sawyer a ieșit a fost modu-tău de a-i pune bețe în roate. Mda.

Maddox a dat din cap și s-a îndepărtat. Când să-mi pun înapo-casca în ureche, s-a întors lângă mine.

— De ce sunt eu dobitoc pentru că țin un fustangiu ca Sawyer departe de tine?

Am apăsat un buton și banda s-a oprit.

— Nu am nevoie de protecția ta, am pufnit.

Maddox s-a pornit să mai zică ceva, dar apoi s-a îndepărtat din nou. De data aceasta, s-a îndreptat către vestiarul bărbaților.

După vreo opt minute în care fierbeam de nervi, am sărit de pe bandă și m-am îndreptat către vestiarul bărbaților.
Maddox stătea cu o mână sprijinită pe chiuvetă, iar cu cealaltă ținând o periuță de dinți. Părul îi era ud, iar el era acoperit doar cu un prosop.

A scuiapat, s-a clătit, apoi și-a bătut periuța de chiuvetă.

— Te pot ajuta cu ceva?

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Poate că ești capabil să-i fentezi pe toți, până și pe director, dar sunt cu ochii pe tine. Să nu crezi nicio clipă că nu văd prin tine. Nu plec nicăieri, așa că poți să te oprești din jocul ăsta, oricare ar fi el.

Și-a aruncat periuța în chiuvetă și s-a apropiat de mine. M-am dat în spate, grăbindu-mi pașii pe măsură ce se apropia. M-am lovit cu spatele de perete și am oftat. Maddox și-a trântit palmele pe perete de-o parte și de alta, deasupra capului meu. Era la câțiva centimetri de fața mea, cu pielea udă de la duș.

— Te-am promovat supervisor, agent Lindy. Ce te face să crezi că vreau să dispari de-aici?

Am ridicat bărbia.

— Povestea ta de rahat cu Sawyer n-are nicio noimă.

— Ce vrei să-ți spun? m-a întrebat.

Puteam să simt mirosul de mentol din respirația lui și gelul de duș de pe piele.

— Vreau adevărul.

Maddox s-a aplecat deasupra mea, plimbându-și nasul peste maxilarul meu. Genunchii aproape că mi-au cedat când buzele lui mi-au atins urechea.

— Poți avea tot ce vrei.

Și-a dat capul ușor pe spate, privindu-mi buzele.

Mi s-a tăiat respirația, ținându-mă bine în timp ce el se apropia tot mai mult, cu ochii închiși.

S-a oprit foarte aproape de gura mea.

— Spune-o, îmi șopti. Spune că vrei să te sărut.
Am întins degetele să-i ating trupul, trecându-le de-a lungul abdomenului, ștergându-i picăturile de apă, până am ajuns la mușchii prosopului. Fiecare nerv al corpului meu mă implora să spun da.

— Nu.

L-am împins și am ieșit pe ușă.

Am urcat înapoi pe bandă, am setat cea mai mare viteză și mi-am băgat înapoi căștile în urechi, schimbând piesele până am dat de ceva mai violent.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, gâfâind și transpirând, am redus din viteză, am făcut un duș și apoi m-am îmbrăcat, după care mi-am prins părul ud în coc.

Val mă aștepta pe hol.

— Cum a mers? m-a întrebat, vizibil îngrijorată.

Am continuat să merg spre lifturi, iar ea m-a însoțit.

Am încercat din răspuțeri să-mi mențin umerii și chipul relaxați.

— Am alergat. A fost super.

— Minciună.

— Las-o baltă, Val.

— Doar ai... alergat?

Părea derutată.

— Da. Cum a fost prânzul tău?

— Mi-am luat o gustare — unt de arahide și jeleu. A strigat la tine!

— Nu.

— A încercat să te dea afară?

— Nu.

— Nu... înțeleg.

Am chicotit.

— Ce e de înțeles? Doar nu e un căpcăun. De fapt, bănuiesc că deja crede că eu sunt căpcăunul.

Am intrat în lift împreună și am apăsat pe butonul pentru etajul nostru. Val a făcut un pas către mine, apropiindu-se destul cât să mă facă să mă dau în spate.

— Dar ei chiar e...
uitat când intră în sala...
fost agentul cu pricina. A
că m-am întors după un ne
ultimele poezie urbană.
— Poate că s-a schimbat
colul de poezie urbană.
— De când ești tu aici?
Tonul ei disprețuitor r
— Ești puțin excesivă.
— Dramatică?
— Da.
— Așa vorbesc eu.
— Dramatic?
— Da. Încetează să m
ce vreau să-ți zic.
— Bine, i-am răspuns
Liftul s-a deschis și an
Val s-a luat după mine
— Joel a insistat să-m
jelu la el în birou.
— Cine e Joel?
— Agentul Marks. Fi
că Maddox s-a comportat
luna viitoare — ei, nu se
nu e bine.
Chipul mi s-a încordată
— Își reînnoiește juram
Val făcu un semn cu d
— Da.
— De ce-mi spui asta?
— O s-o vadă pe... ști

— Dar el chiar e... un căpcăun. E rău și necruțător și strigă la oameni când intră în sala de sport în timpul orei lui chiar și dacă ai uitat doar un pantof și te-ai întors după el. Știu asta pentru că eu am fost agentul cu pricina. A urlat la mine, și-a pierdut mințile pentru că m-am întors după un nenorocit de pantof, mi-a spus, accentuând ultimele cuvinte ca și cum ar fi avut un public care-i devora spectacolul de poezie urbană.

— Poate că s-a schimbat.

— De când ești tu aici? În trei zile? Nu.

Tonul ei disprețuitor m-a agasat.

— Ești puțin excesivă.

— Dramatică?

— Da.

— Așa vorbesc eu.

— Dramatic?

— Da. Încetează să mai cauți moduri de a mă judeca și ascultă ce vreau să-ți zic.

— Bine, i-am răspuns.

Liftul s-a deschis și am pășit în hol.

Val s-a luat după mine pe ușa de securitate.

— Joel a insistat să-mi mănânc sendvișul cu unt de arahide și jeleu la el în birou.

— Cine e Joel?

— Agentul Marks. Fii atentă! Mi-a scris seara trecută. Mi-a spus că Maddox s-a comportat ciudat. Fratele lui mai mic se căsătorește luna viitoare — ei, nu se căsătorește, se recăsătorește. Stai, nici așa nu e bine.

Chipul mi s-a încordat.

— Își reînnoiește jurământul?

Val făcu un semn cu degetul arătător.

— Da.

— De ce-mi spui asta?

— O s-o vadă pe... știi tu... pe ea.

— Cea cu care s-a fript?

— Afirmativ. Ultima dată când a plecat acasă și a văzut-o, s-a întors un om nou.

Val a strâmbat din nas.

— Și nu în sensul bun. Era terminat. Ceva înfricoșător.

— Bine.

— Nu-i convine călătoria. I-a spus lui Marks... Și asta e informație secretă, m-ai înțeles?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— I-a spus lui Marks că se bucură că te-ai transferat aici.

Am intrat în biroul meu și am invitat-o pe Val cu un zâmbet reținut, iar ea a intrat. După ce ușa s-a trântit, m-am asigurat că era închisă bine, apoi m-am lipit cu spatele de ea, simțind lemnul rece și dur prin bluză.

— Dumnezeu, Val! Ce-am făcut? am șuiertat, mimând panică. *Se bucură?*

Am făcut cea mai dezgustată grimasă și am început să mă smiorcăi.

Și-a dat ochii peste cap și s-a așezat pe scaunul meu.

— Du-te naibii!

— Nu poți să mă înjuri în timp ce stai pe scaunul meu.

— Ba da, pot, dacă faci mișto de mine.

Pantalonii ei s-au frecat de pielea întunecată a scaunului în timp ce ea s-a aplecat în față.

— Îți spun, asta e mare lucru. Nu e ceva tipic pentru el. El nu se bucură, nu se bucură niciodată. El urăște totul.

— Bine, dar nu e relevant, Val. Chiar și dacă se poartă atipic, face din țânțar armăsar.

A ridicat din sprânceană.

— Îți spun eu, i-ai cam răsturnat armăsarul.

— Ai lucruri mai bune de făcut, Val. La fel și eu.

— Bem ceva diseară?

— Trebuie să despachetez.

— Te ajut eu, și aduc și-un vin.

— S-a făcut, i-am spus în timp ce ieșea din biroul meu.

M-am simțit ușurată când m-am așezat pe scaunul meu. Mă ascundeam la vedere, cu spatele protejat, cu corpul înconjurat de mânerul scaunului. Mi-am trecut degetele peste tastatură în timp ce bulinele negre apăreau în căsuța în care îmi introduceam parola. Mi-am amintit că prima dată când m-am logat în sistem am văzut sigla FBI pe ecran și pulsul mi-a luat-o razna. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mesageria era plină de e-mailuri cu rapoarte intermediare, întrebări și piste de la agenți. Numele lui Constance mi-a sărit în ochi, așa că am deschis e-mailul de la ea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ȘEF ADJUNCT MADDUX A STABILIT O ȘEDINȚĂ LA ORA 15 PENTRU A DISCUȚA DESPRE UN PLAN. TE ROG SĂ-ȚI SCHIMBI PROGRAMUL.

CONSTANCE

La dracu'!

Fiecare minut care a trecut după aceea a fost mai agonizant decât prezența mea în sala de sport. La trei fără cinci minute, mi-am terminat treaba și am ieșit pe hol.

Constance a început să-și fluture genele lungi și negre când m-a observat, și și-a atins urechea. Buzele ei de un roșu-aprins au mimat câteva cuvinte imperceptibile și inaudibile. S-a întors câțiva centimetri către ușa lui Maddox. Părul blond-oxigenat i-a căzut pe spate, după care Constance și-a reluat locul obișnuit. Mi-a zâmbit.

— Poți intra, agent Lindy.

Am dat din cap, observând că nu și-a dezlipit privirea de la mine în timp ce treceam pe lângă biroul ei mic. Nu era doar asistenta lui Maddox. Era câinele lui de pază într-un pachet mic și blond.

Am tras o gură de aer și am rotit clanța rotundă de nichel. Biroul lui Maddox era din mahon și avea covoare bogate, dar rafturile lui erau la fel de goale și de penibile ca ale mele, fără nicio poză de familie și obiecte personale care să poată indica faptul că are o viață în afara FBI-ului. Pe pereți ținea așezate amintirile preferate, printre care erau premii, trofee și o poză în care dădea mâna cu directorul.

Trei mici tablouri erau așezate pe biroul lui, înclinate în direcția opusă. Mă deranja că nu puteam vedea ce se afla în ele. M-am întrebat dacă erau poze cu ea.

Maddox stătea îmbrăcat în costumul lui bleumarin, cu o mână în buzunar, uitându-se pe fereastra biroului său cu priveliște superbă.

— Ia loc, Lindy.

M-am așezat.

S-a întors către mine.

— Am o dilemă și sper să mă poți ajuta în privința asta.

O sută de alte propoziții puteau să iasă din gura lui. Asta nu era una dintre ele.

— Îmi pare rău, domnule. Ce-ai spus?

— Am avut o întâlnire cu ASD-ul mai devreme și crede că a putea fi soluția pentru o problemă recentă, a spus, așezându-se în scaunul său.

Perdelele lamelare lăsau să intre întreaga lumină a zilei, creând o strălucire orbitoare pe suprafața biroului. Era îndeajuns de mare pentru șase oameni și mă gândeam că ar fi nevoie de mai mult de doi oameni pentru a-l ridica. Mi-am ridicat degetele de la picioare ca să le pot băga în spațiul dintre covor și birou. Am oftat și am încercat să capăt un echilibru pentru orice lucru neașteptat pe care mi l-ar mai fi zis Maddox.

A aruncat un dosar pe birou, care a alunecat înspre mine până aproape de margine. În timp ce am apucat dosarul și m-am uitat peste grămada de hârtii, eram încă prea distrasă de afirmația inițială a lui Maddox.

— Agent special Polanski crede că eu sunt soluția, i-am spus, suspicioasă.

Fie m-am subestimat grav, fie Maddox mânca rahat.

— Citește dosarul, mi-a spus, ridicându-se din nou și îndreptându-se către fereastră.

După expresia lui sobră și postura încordată, părea agitat.

Am deschis dosarul la prima pagină, apoi m-am uitat peste numeroasele rapoarte de interogatoriu, fotografiile de supraveghere și o listă de oameni morți. Un raport conținea acuzații și transcripții de procese ale unui student numit Adam Stockton. El era un fel de organizator și fusese condamnat la zece ani de închisoare. Am citit mai mult pe diagonală, știind că nu asta voia Maddox să vadă.

Câteva poze erau cu un bărbat care semăna puțin cu Maddox — aceeași înălțime, dar tuns scurt și cu brațele acoperite de tatuaje. Multe poze erau cu o tânără frumușică, de vreo douăzeci de ani, cu mult mai mulți ani de înțelepciune în privirea ei decât te-ai fi așteptat. Câteva poze erau portrete individuale, dar majoritatea erau cu cei doi, împreună. Am recunoscut-o ca fiind fata care apărea în câteva poze de pe peretele din biroul meu — fiica lui Abernathy. Puștiul tuns scurt și cu Abby erau în mod evident un cuplu, iar felul în care erau apropiați unul de celălalt mă făcea să cred că relația lor era nouă și pasională. Fie așa, fie erau foarte îndrăgostiți. El avea un aer protector în aproape toate pozele, iar ea stătea mereu alături de el, deloc intimidată. M-am întrebat dacă el observase că stătea așa când era cu ea.

Erau toți studenți la Eastern State University. Am citit mai departe despre un incendiu care distrusese una dintre clădirile din campus, în care muriseră o sută treizeci și doi de studenți — noaptea. Înainte să întreb de ce ar fi atât de mulți tineri în beciul unei clădiri de facultate la o oră atât de târzie, am dat pagina și am găsit răspunsul — o sală de lupte ilegale, iar cel care semăna cu Maddox părea a fi un suspect.

— Dumnezeule, ce e asta? am întrebat.

— Continuă să citești, mi-a răspuns, rămânând întors cu spatele.
Aproape imediat, două nume mi-au sărit în ochi — Maddox și
Abernathy. După câteva pagini, totul s-a legat, iar eu m-am uitat la
șeful meu.

— Fratele tău e căsătorit cu fiica lui Abernathy?

Maddox nu s-a întors.

— Faci mișto de mine.

Maddox oftă, apoi se întoarse către mine.

— Aș vrea eu. Își reinnoiesc jurămintele la sfârșitul lunii viitoare
în St. Thomas... ca să poată participa toată familia. Nunta lor a fost
la Las Vegas acum aproape un an...

Am ridicat hârtia.

— La doar câteva ore după incendiu. E inteligentă.

Maddox a pășit lent către biroul lui și s-a așezat din nou.
Incapacitatea lui de a sta locului mă agita mai rău pe mine decât pe
el.

— Ce te face să crezi că a fost ideea ei? m-a întrebat.

— El nu pare genul de tip care să-și lase iubita să-l salveze, i-am
răspuns, amintindu-mi de postura lui din poze.

Maddox a pufnit și a privit în jos.

— Nu e genul care să lase pe nimeni să-l salveze, de-asta va fi
greu ce urmează să fac. Agentul special Polanski insistă că am nevoie
de întăriri, și trebuie să fiu de acord cu el.

— Întăriri pentru ce?

— Va trebui să-i dezvălui secretul după ceremonie.

— Că s-a căsătorit cu el pentru a avea un alibi?

— Nu, a spus, scuturând din cap. Abby s-o fi căsătorit cu el
pentru un motiv, dar motivul acela e că îl iubește, a spus încrunțat.
O să-l distrugă când o să afle, chiar și dacă ea a încercat să-l salveze.

— Tu faci mereu ceea ce e mai bine pentru frații tăi?

Privi în jos către pozele pe care nu le puteam vedea.

— Nici n-ai idee, a oftat el din nou. Am făcut tot ce am putut
după incendiu dar, după cum se vede din lista de victime, o sentință

de zece ani pentru Adam nu va fi de ajuns. Adam are două sute patzeci și patru de capete de acuzare pentru ucidere din culpă — câte două pentru fiecare victimă.

— Cum a reușit procurorul districtual să scape cu asta? am întrebat.

— Adam a fost acuzat sub aspectul a două teorii legate de crimă. Omor prin neglijență și omor prin imprudență.

Am dat din cap aprobator.

— Eram legat de mâini și de picioare, a continuat Maddox. Nu puteam să-mi ajut fratele — până i-am dat lui Polanski o altă pistă, care m-a făcut unul dintre cei mai tineri agenți speciali care au devenit director adjunct, din istoria biroului. Aveam o pistă. Aproape că nu i-a venit să creadă. Fratele meu mic avea o relație cu fiica unei persoane dintr-un caz mai mare, Mick Abernathy, și se căsătorise cu ea. L-am convins pe Polanski — cu aprobarea directorului, desigur — să renunțe la capetele de acuzare, cu condiția ca Travis să colaboreze cu noi, dar cazul ăsta va dura mai mult decât toată sentința lui.

— Va fi folosit ca informator? l-am întrebat.

— Nu.

— FBI-ul îl recrutează? am întrebat șocată.

— Da. Doar că el încă nu știe asta.

Fața mi s-a schimonosit a dezgust.

— Atunci de ce să-i zici asta la propria nuntă?

— Nu o să-i spun în ziua nunții. O să-i zic a doua zi dimineață, înainte să plec. Trebuie s-o fac personal și nu știu când îl voi mai vedea. Nu mai trec pe acasă.

— Și dacă nu va fi de acord?

Maddox a oftat lung, rănit de acest gând.

— Va merge la închisoare.

— Și eu unde intru în discuție?

Maddox s-a foit un pic în scaun, cu umerii încă încordați.

— Doar... ascultă-mă. A fost sută la sută ideea șefului. Doar că are și dreptate.

— Poftim?

Mintea mi-o lua razna și începeam să-mi pierd răbdarea.

— Am nevoie de o însoțitoare la nuntă. Am nevoie de cineva din FBI cu care să merg și care să fie martoră la conversație. Nu știu cum va reacționa. Un agent femeie ar fi un tampon bun într-o asemenea conversație. Polanski crede că ești candidata perfectă.

— De ce eu? am întrebat.

— Te-a nominalizat personal.

— Și Val ce avea? Dar Constance?

Maddox a făcut o grimasă și apoi s-a holbat la degetul cu care bătea darabana pe birou.

— A sugerat pe cineva care s-ar potrivi în context.

— Care s-ar potrivi, am repetat, derutată.

— Doi dintre frații mei sunt îndrăgostiți de femei care sunt... mai din topor.

— Din topor? am întrebat, ținând un deget către piept. Vorbești serios? am întrebat, aplecându-mă. Ai cunoscut-o pe Val?

— Vezi? a spus Maddox, arătând cu mâna către mine. Asta e exact ce ar fi spus Abby... sau Camille, iubita lui Trent.

— Iubita lui Trent?

— Fratele meu.

— Fratele tău, Trent. Și Travis. Și tu ești Thomas. Pe cine am ratat? Tiger și Toadstool?

Maddox nu era amuzat.

— Taylor și Tyler. Sunt gemeni. Născuți între mine și Trent.

— De ce T-uri?

Trebuia să întreb, deși conversația asta mă stresa.

A oftat.

— E o chestie tipică pentru Vestul Mijlociu. Nu știu. Lindy, am nevoie să vii cu mine la nunta fratelui meu. Am nevoie să mă ajute să-l convingem să nu ajungă la închisoare.

— Nu ar trebui să-ți fie foarte greu să-l convingi. FBI-ul e o alternativă foarte bună pentru închisoare.

— Va fi sub acoperire. Va trebui să-i ascundă soției sale chestia asta.

— Și?

— Și își iubește foarte, foarte mult nevasta.

— La fel ca ceilalți agenți sub acoperire ai noștri, am izbucnit, fără nici cea mai mică urmă de compasiune.

— Travis are un trecut. Relația lui cu Abby a fost mereu volatilă, iar Travis vede în onestitate semnul loialității față de căsătoria lor.

— Maddox, mă plictisești. Agenții noștri sub acoperire pur și simplu le spun sufletelor lor pereche că nu pot vorbi nimic despre jobul lor și atât. El de ce n-ar putea să facă la fel?

— El n-ar putea să-i zică chiar nimic. Va fi sub acoperire într-o investigație care l-ar implica pe tatăl lui Abby. Asta cu siguranță ar putea constitui o problemă în mariajul lor. Nu va risca nimic dacă asta ar însemna s-o piardă.

— Se va obișnui. Îi vom oferi un alibi simplu și eficient, de care se va ține.

Maddox a scuturat din cap.

— Nu e nimic simplu în toată treaba asta, Liis. Va trebui să fim peste măsură de creativi ca s-o împiedicăm pe Abby să-și dea seama ce se petrece, a oftat el, privind în tavan. Fata asta are o minte foarte ageră.

Am mijit ochii, conștientă de faptul că mi se adresase pe numele mic.

— Șeful vrea să merg eu. Dar tu vrei asta?

— Nu-i o idee rea.

— Prietenia noastră e o idee rea, dar faptul că ne vom juca de-a cuplul pentru un weekend întreg nu este?

— Travis e... Dificil de explicat.

— Crezi că va fi violent?

— Știi că va fi.

— Presupun că nu vrei să-l împușc dacă va fi.

Maddox îmi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci pot să te impușc pe tine? am zis.

Și-a dat ochii peste cap, iar eu am ridicat mâinile în aer.

— Încerc doar să înțeleg care e rolul meu în toată treaba asta.

— Travis nu se comportă frumos când rămâne fără opțiuni. Dacă crede că o va pierde pe Abby, va lupta. S-o piardă din cauza minciunii sau s-o piardă din cauză că e la închisoare nu sunt variante bune. S-ar putea să refuze oferta.

— O iubește atât de mult?

— Nu cred că există un cuvânt potrivit care să descrie ce simte pentru ea. Să-l ameninți că o pierde e totuna cu a-i amenința viața lui.

— Ce... dramatic!

Maddox se gândi la asta.

— Dramatismul e în natura relației lor.

— Am reținut.

— Trent a organizat o petrecere-surpriză de burlac în scara de dinainte în orașul natal — Eakins, Illinois.

— Am auzit de el, i-am spus.

Când Maddox mi-a aruncat o privire derutată, am continuat:

— Am trecut pe lângă de câteva ori când mergeam și mă întorceam din Chicago.

Maddox aprobă.

— În următoarea zi, vom conduce spre Aeroportul Internațional O'Hare și de acolo vom zbura spre St. Thomas. O voi pune pe Constance să-ți trimită adresa și traseul.

Aveam sentimente contradictorii cu privire la reîntoarcerea acasă la scurt timp după ce de-abia plecasem de-acolo.

— Bine.

— Cum ziceam, ne vom da drept un cuplu. Familia mea crede că lucrez în marketing și aș vrea să rămână așa.

— Nu știu că ești agent FBI?

— Corect.

— Pot să întreb de ce?

— Nu.

Am clipit.

— Bine. Presupun că vom împărți o cameră de hotel în Eakins și în St. Thomas.

— Corect.

— Altceva?

— Deocamdată atât.

M-am ridicat.

— O după-amiază plăcută, domnule.

Și-a dres glasul, vădit surprins de reacția mea.

— Mulțumesc, agent Lindy.

Întorcându-mă ca să părăsesc biroul, am început să fiu conștientă de tot — cât de rapid mergeam, felul în care mi se legăneau mâinile, până și cât de dreaptă îmi era postura. Nu voiam să trădez nimic. Nu știam nici eu cum mă face să mă simt călătoria asta și în niciun caz nu voiam să-i dau ocazia să speculeze.

Când m-am întors în biroul meu, am închis ușa și m-am prăbușit în scaun. Mi-am pus picioarele pe birou.

Agentul Sawyer a bătut în ușă, în timp ce se uita la mine, în așteptare, prin peretele de sticlă. I-am făcut semn cu mâna să plece.

Maddox s-a bucurat că fusesem transferată la San Diego, iar șeful credea despre mine că sunt cam din topor — chiar mai mult decât Val cea cu gura spurcată sau agenta Davies cea ușuratică. M-am uitat la bluza mea albastru-deschis și la fusta până la genunchi.

Sunt o fată fină, ce mama dracului! Doar pentru că spun ce-mi trece prin cap înseamnă că sunt lipsită de tact?

Mă înroșisem la față de furie. Crezusem că zilele în care la FBI femeile erau numite lăptărese și pitulici se terminaseră. Majoritatea remarcilor sexiste ale bărbaților ar fi trebuit să fie înăbușite din fașă de către ceilalți agenți, chiar și când nu era nicio femeie de față.

Sunt din topor? O să arunc după el cu topoare prin toată clădirea FBI-ului.

Mi-am acoperit gura, chiar dacă nu spusese nimic. S-ar putea să aibă dreptate.

Telefonul fix a sunat de două ori scurt și l-am dus la ureche.

— Lindy.

— Sunt eu, Maddox.

M-am ridicat în picioare, cu toate că nu mă putea vedea.

— Mai e un motiv pentru care ești un candidat bun, unul pe care nu i l-am pomenit șefului.

— Sunt numai ochi și urechi, i-am răspuns monoton.

— Vom juca rolul unui cuplu, iar eu... cred că ești singura femeie dintre agenții FBI cu care m-aș simți confortabil în rolul tău.

— Nu-mi pot da seama de ce.

A urmat o tăcere de vreo zece secunde bune.

— Am glumit. E bine de știut că nu e doar din cauză că șeful crede că nu am clasă.

— Hai să ne înțelegem! Șeful nu a zis asta, și nici eu.

— Ba asta ai cam zis.

— Nu asta voiam să zic. I-aș da un pumn în gură oricărui om care ar zice așa ceva despre tine.

De data asta, am amuțit.

— Mmm... mulțumesc.

Nu știam ce altceva să-i răspund.

— Fii cu ochii în patru după e-mailul de la Constance!

— Da, domnule.

— O zi bună, Lindy.

Am lăsat telefonul jos și m-am așezat la loc cu picioarele pe banchetă, gândindu-mă la călătoria pe care urma să-o avem peste șapte săptămâni. Urma să-mi petrec câteva nopți singură cu Maddox, jucându-mi rolul iubitei lui, și asta nu mă supăra așa de tare cât mi-aș fi dorit.

Am încercat să nu zâmbesc. Nu voiam să zâmbesc, așa că m-am încruntat și era cea mai mare minciună pe care mi-o spuneam când îi zisesem lui Jackson — și-mi zisesem și mie — că eram în discuție cu el în Chicago.

Val a bătut ușor în peretele de sticlă și apoi și-a lovit sugestiv ceasul. Am dat din cap că vin, iar ea s-a îndepărtat.

Nu știam sigur cât de multe îmi permitea Maddox să împărtășesc cu cineva. Păstrarea secretelor despre prima noastră seară și despre scopul meu în Echipa a cincea era destul de dificilă. Din păcate pentru mine, Val era singura mea prietenă din San Diego, iar superputerea ei era intuiția.

Îmi răsuceam cu frustrare părul pe deget, în timp ce mă străduiam să mă concentrez la cuvintele de pe ecran. Mă holbam la computerul meu de mai bine de două ore, iar privirea începea să mi se încețoșeze.

Draperiile geamurilor din exterior erau trase, dar lumina apusului reușise să se furișeze prin crăpături câteva ore bune înainte să se stingă. După ce am analizat dosarul lui Travis, mi-am petrecut restul serii căutând moduri prin care să-l ferim de închisoare pentru incendiu, dar folosirea lui drept avantaj nu doar că era cea mai bună idee. Era singura idee. Din nefericire pentru Travis, fratele lui era atât de bun la jobul său, încât FBI-ul credea că dacă mai adaugă un Maddox în echipă ar fi fost avantajos. Așa că nu era doar un bun. Era un bun de recrutat.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar agentul Sawyer a lăsat un dosar pe suportul de metal înșurubat pe fața ușii. Suportul fusese instalat acolo ca să nu mă deranjeze toți agenții cu cereri de aprobat, dar Sawyer a deschis ușa și și-a strecurat capul în biroul meu, zâmbind larg.

— E târziu, a spus.

— Știu, am răspuns, odihnindu-mi bărbia în palmă.
Nu mi-am luat ochii de pe ecran.

— E vineri.

— Sunt conștientă de asta, am spus. Să ai un weekend frumos.

— M-am gândit că poate-ai vrea să luăm cina undeva. Trebuie
că ești lihnită.

Maddox a intrat în biroul meu, detașat și drăguț cu mine, apoi
s-a uitat urât la Sawyer.

— Agent Lindy și cu mine avem o ședință peste două minute.

— O ședință? a întrebat Sawyer, chicotind.

La privirea intensă a lui Maddox, zâmbetul i-a pălit. Și-a netezit
cravata și și-a dres vocea.

— Pe bune?

— Noapte bună, agent Sawyer, i-a spus Maddox.

— Noapte bună, domnule, a spus înainte de a se face nevăzut în birou.

Maddox a pășit fără grabă spre biroul meu și s-a așezat pe unul
dintre scaunele identice, lăsându-se lejer pe spate și sprijinindu-se
cu coatele de brațele scaunului.

— Nu avem nicio ședință, i-am spus, cu ochii fixați în ecran.

— Nu, nu avem, a răspuns Maddox, vădit obosit.

— M-ai făcut șefa lui. Trebuie să-l lași să stea de vorbă cu mine
la un moment dat.

— Nu mi se pare că e așa.

M-am aplecat într-o parte să-i văd fața, rămânând cu bărbia în
palmă, încruntată și suspicioasă.

— Arăți ca naiba, a spus Maddox.

— Tu arăți și mai rău, am mințit eu.

Arăta ca un model pentru Abercrombie, inclusiv cu privirea
sobră, dar imperturbabilă, și știam că arată așa și sub costumul cu
cravată. M-am ascuns în spatele calculatorului înainte ca el să-mi
poată surprinde privirea pironită pe buzele lui de neuitat.

— Ți-e foame? a întrebat.

- Sunt lihnită.
- Hai să ne luăm ceva de mâncare. Conduc eu.
- Am clătinat din cap.
- Mai am mult de lucru.
- Trebuie să mănânci.
- Nu.

- Doamne, încâpătănată mai ești!
Am privit din nou sugestiv în monitor.

- Agent Davies spune că fac sex cu cine trebuie, ca să ajung sus. Ai idee cât de greu e să-i fac pe agenți să mă ia în serios, când vin eu aici și primesc o promovare din prima zi?

- A fost a doua zi, de fapt. Și agent Davies *chiar* a făcut sex ca să ajungă unde e. Sigur, nu va urca mai sus pe treapta ierarhică.

Am ridicat din sprânceană.

- I-ai dat vreodată o mărire de salariu?
- Nu, nici vorbă.

- Ei bine, o fi făcut Davies ce-o fi făcut, dar are dreptate și în privința mea. Și asta mă afectează. Fac ore suplimentare ca să mă pot convinge singură că mi-am meritat locul.

- Maturizează-te, Liis!
- Tu primul, Thomas.

Am avut vaga impresie că l-am auzit pufnind în râs, dar nu l-am băgat în seamă. Mi-am dat voie să zâmbesc arogant în spatele monitorului care se afla între noi.

De jos, din stradă, se auzeau claxoanele și sirenele mașinilor. Acolo, afară, lumea continua să existe, inconștientă de muncile noastre târzii și de viețile noastre singuratice, lumea pe care o protejam de câte un șef de mafie sau o apăram de câte-o grupare care făcea trafic de carne vie sau de câte-un criminal în serie aflat în libertate. Munceam ca să vânez și să capturez — sau cel puțin asta era funcția mea de până acum. În prezent însă, mi se dăduse sarcina de a-l scăpa pe fratele lui Thomas de închisoare. Sau, cel puțin, așa simțeam că mi-e rostul.

Zâmbetul arrogant mi s-a șters de pe chip.

— Spune-mi adevărul, i-am cerut, cu mâna la gură.

— Da, îmi e foame, a bâiguit Thomas.

— Nu la asta m-am referit. Care e obiectivul tău? Să-l primesc pe

Benny sau să-l ții pe Travis departe de închisoare?

— Unul se leagă de celălalt.

— Alege unul!

— Eu l-am crescut, practic.

— Nu e un răspuns.

Thomas a oftat lung, iar umerii i-au căzut de parcă răspunsurile îi atârnau în cârcă.

— Mi-aș da la schimb viața pentru a lui. Cu siguranță m-aș îndoa

părta de caz. Am mai făcut-o înainte.

— Te-ai îndepărtat de vreun caz?

— Nu și nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am înțeles, i-am spus.

Nici eu nu voiam să vorbim despre ea.

— Nu vrei să vorbesc despre asta? Toată lumea din biroul ăsta

moare de curiozitate.

M-am holbat la el.

— Tocmai ai spus că nu vrei să vorbești despre asta. E ceva ce a

vrea să știi, totuși.

— Ce? a întrebat, îngrijorat.

— Cine e în pozele de pe biroul tău?

— Ce te face să crezi că e *cineva*? Poate sunt poze cu pisici.

Mi-a dispărut orice expresie de pe față.

— Nu ai pisici.

— Dar îmi plac pisicile.

M-am dat pe spate și am lovit biroul frustrată.

— Nu-ți plac pisicile.

— Nu mă cunoști atât de bine.

M-am ascuns din nou în spatele monitorului.

— Știu că ori ai o perie magică de curățat părul de pisică, ori nu ai pisici.

— Tot ar putea să-mi placă pisicile.

M-am aplecat în față.

— Mă termini.

O urmă vagă de zâmbet i s-a ivit pe buze.

— Hai să luăm cina.

— Numai dacă-mi spui cine e în pozele tale.

Thomas s-a încrunțat.

— De ce nu te uiți chiar tu când mai treci pe la birou?

— Poate voi face asta.

— Bun.

Am rămas tăcuți pentru câteva secunde, apoi am vorbit eu.

— Te voi ajuta.

— Cu cina?

— Nu, cu Travis.

S-a foit în scaun.

— Nu știam că plănuiai să nu mă ajuți.

— Poate că n-ar trebui să presupui din start că aș face-o.

— Poate că n-ar trebui să spui da, s-a răstit.

Am trântit clapeta de la laptop.

— N-am spus da. Am spus că voi fi atentă când sosește e-mailul de la Constance.

A mijit ochii:

— Va trebui să te urmăresc.

Am zâmbit cu aroganță.

— Da, va trebui.

Telefonul mobil a început să-mi ciripească, iar pe ecran a apărut numele lui Val. Am ridicat telefonul și l-am dus la ureche.

— Hei, Val. Da. Tocmai am terminat. Bine. Ne vedem în douăzeci de minute.

Am închis apelul și mi-am pus telefonul pe birou.

— Asta a durut, a spus Thomas, verificându-și propriul telefon.
— Asta e, i-am răspuns, deschizând sertarul pentru a-mi lua poșeta și cheile.

S-a încruntat.

— Marks iese?

— Nu știu, i-am spus, ridicându-mă și punându-mi geanta pe umăr.

Undeva pe hol, se auzeau aspiratoarele. Doar jumătate din lumini erau aprinse. Thomas și cu mine eram singurii angajați rămași în aripa clădirii în afară de personalul de curățenie.

Expresia lui Thomas m-a făcut să mă simt vinovată. Am inclinat capul.

— Vrei să vii?

— Dacă Val va fi acolo, ar fi mai puțin ciudat dacă ar merge și Marks, a spus, ridicându-se.

— De acord, am zis și m-am gândit o clipă. Invită-l.

Ochii lui Thomas au strălucit, luându-și telefonul în mână și scriind un mesaj rapid. În câteva secunde, telefonul a vibrat, sosind răspunsul. S-a uitat la mine.

— Unde?

— Un local din centru care se numește Kansas City Barbeque. Thomas a răs scurt.

— Îți face turul oficial de turist?

Am zâmbit.

— E același bar din *Top Gun*. A spus că nu a apucat să meargă prin curile astea de când s-a mutat aici. Acum are un pretext s-o facă.

Thomas a tastat pe telefon și un zâmbet larg i s-a întins pe față.
— Atunci, așa rămâne, la KC Barbeque.

cu autografele actorilor. Mie nu mi se părea deloc că seamănă cu barul din film, doar tonomatul și pianul vechi erau aceleași.

Val și Marks erau prinși într-o conversație despre avantajele și dezavantajele contractării pistoalelor cu gloanțe de 9 milimetri contra celor obișnuite Smith & Wesson. Thomas era pe cealaltă parte a barului în formă de L, așezat în mijlocul unui cârd mic de fete din California de care orice băiat de plajă ar fi mândru. Femeile chico-teau în timp ce beau și aruncau săgeți în tabla de darts, aplaudând și aclamând de câte ori Thomas nimerea în centrul țintei.

Thomas nu părea să fie flatat de atenția primită, dar se simțea bine, aruncând câte-o privire în direcția mea, cu un zâmbet relaxat.

Își dăduse jos sacoul și își suflecuse mânecile cămășii Oxford, dezvăluind puțin din antebrațul gros și bronzat. Cravata îi era desfăcută, la fel și ultimul nasture al cămășii. Îndepărtam orice urmă de gelozie care voia să apară de fiecare dată când îi priveam fan clubul de fete, dar încă puteam simți brațele lui în jurul meu, aranjându-mă în diferite poziții și flexându-și mușchii de fiecare dată când mă...

— Liis, a spus Val, pocnind din degete. N-ai auzit nimic din ce ți-am zis, nu-i așa?

— Nu, i-am răspuns înainte de a-mi termina băutura. Eu plec.

— Ce? Nu! a spus Val, alintându-se, apoi zâmbind. Nu are cine să te ducă. Nu poți pleca.

— Am chemat un taxi.

Privirea lui Val reflecta sentimente de trădare.

— Cum îndrăznești!?

— Ne vedem luni, i-am spus, așezându-mi cureaua poșetei pe umăr.

— Luni? Ce zici de mâine? Ai să risipești o zi de sâmbătă perfectă?

— Trebuie să despachetez, și chiar aș vrea să petrec timp și în apartamentul pentru care plătesc.

Val a început să se alinte din nou.

— Bine.

— Noapte bună, Lindy, a spus Marks înainte să-și mute atenția înapoi la Val.

Am împins ușa de la intrare, zâmbindu-le politicos clienților din curtea interioară. Fiecare de lumină multicolore de deasupra mea m-au făcut să mă simt de parcă aș fi fost în vacanță. Încă nu eram obișnuită cu faptul că temperatura ridicată și camizolul erau normale aici. În loc să-mi târâsc picioarele prin tundra înghețată a Chicagoului în palton gros, acum puteam să ies în rochii de vară și sandale dacă voiam, chiar și la primele ore ale dimineții.

— Pleci? a întrebat Thomas, vizibil grăbit.

— Da. Aș vrea să despachetez totul în weekendul ăsta.

— Lasă-mă să te duc cu mașina.

— Pari — m-am aplecat ușor ca să privesc prin geam la gheata de fete — ocupat.

— Nu sunt.

A scuturat din cap ca și cum ar fi trebuit să știu că nu era așa.

Când m-a privit în felul acela, m-am simțit de parcă aș fi fost singura femeie din oraș.

Inima mi-a bubuit în piept și m-am rugat ca orice pornire urăcioasă față de el să iasă la suprafață în acel moment.

— Nu mă duci tu acasă. Ai băut.

A pus sticla de Corona pe jumătate băută pe o masă.

— Sunt bine. Jur!

M-am uitat la încheietura mea.

— E frumos, a spus Thomas.

— Mersi. L-am primit cadou de la părinți. Jackson n-a întors niciodată de ce aș purta ceva atât de mic, n-are nici măcar cifre pe cadran.

Thomas mi-a acoperit încheietura cu mâna lui, degetele sale cuprinzându-mi-o cu ușurință.

— Te rog, lasă-mă să te duc eu cu mașina.

— Am chemat deja un taxi.

— Îi dai liber fără probleme.

— Eu...

— Liis — palma lui Thomas a alunecat de pe încheietură în palma mea —, oricum mă duc în direcția aia.

Căldura din zâmbetul lui m-a făcut să-l văd mai mult ca pe străinul pe care îl dusesem la mine acasă și mai puțin ca pe căpcăunul de la birou. Nu mi-a dat drumul la mână până nu am ajuns în mașina lui, un Land Rover Defender. Mașina arăta mai în vârstă ca mine, dar era clar că Thomas făcuse câteva modificări, și o păstra meticulos de curată.

— Ce? a întrebat, observându-mi expresia când s-a așezat în scaunul șoferului.

— E o mașină foarte ciudată ca s-o folosești în oraș.

— Sunt de acord, dar nu pot renunța la ea. Am trecut prin prea multe împreună. Am cumpărat-o de pe eBay când m-am mutat prima dată aici.

Eu imi lăsasem Toyota Camry, veche de patru ani, în Chicago. Nu aveam destui bani ca să o transport aici și nu mi-a sunat bine o călătorie atât de lungă cu ea, așa că acum stătea în parcare părinților mei cu un mesaj pe care scria: *De vânzare*. Plus numărul meu de telefon scris cu cremă albă de pantofi pe parbriz. Nici nu m-am gândit la eBay. Eram atât de hotărâtă să nu mă gândesc la Jackson și la ce aveam acasă, încât nu mă mai gândisem la nimeni și la nimic din Chicago. Nu-mi sunasem nici prietenii vechi, nici măcar părinții.

Thomas m-a lăsat singură cu gândurile mele, pierdut în propriile lui gânduri în timp ce conducea jeepul prin trafic, în drum spre blocul nostru. Mâna mea se simțea singură de când îi dăduse el drumul ca să-mi deschidă portiera. Odată ce a parcat și a alergat pentru a-mi deschide mie ușa, ca un gentilom, am încercat să nu sper că mă va lua din nou de mână, dar n-am reușit. În schimb, Thomas nu a scăpat ocazia de a mă dezamăgi.

Am mers agale cu mâinile înfășurate în jurul pieptului meu, prefăcându-mă că nu aș fi acceptat oricum să mă țină de mână. Odată ajunși înăuntru, Thomas a apăsă pe buton și am așteptat în

liniște liftul. Când s-au deschis ușile, mi-a făcut semn să intru, dar el nu m-a urmat.

— Tu nu vii?

— Nu sunt obosit.

— Și te întorci la bar?

S-a gândit puțin la întrebarea mea și apoi a clătinat din cap.

— Nu, probabil că o să mă duc peste drum.

— La Cutter's Pub?

— Dacă urc cu tine acum..., a spus în timp ce ușile se închideau.

N-a apucat să termine propoziția. Liftul a urcat cinci etaje, apoi am coborât. Simțindu-mă ridicol, m-am grăbit la fereastra de la capătul holului și l-am văzut pe Thomas traversând strada cu mâinile în buzunare. O tristețe ciudată m-a cuprins... l-am văzut oprindu-se și privind în sus. Când privirea lui s-a întâlnit cu a mea, un zâmbet blând i-a apărut pe chip. I-am făcut cu mâna, el mi-a răspuns la salut și a mers mai departe.

Mă simțeam pe jumătate rușinată, pe jumătate înviorată în timp ce mă îndreptam către ușa apartamentului meu, cu mâinile băjbănuș în poșetă după chei. Metalul cheii s-a lovit de cel al clanței în vreme ce învârteam de mânerul rotund. Instantaneu, am închis ușa în spatele meu și apoi am băgat lanțul și am blocat ușa.

Cutiile adunate în apartamentul meu începeau să arate ca mobila. Mi-am lăsat poșeta să alunece de pe umăr pe masa mică de lângă mine și mi-am scos pantofii. Urma să fie o noapte lungă de singurătate.

Trei bătăi zgomotoase în ușă m-au făcut să tresar și, fără să mă uit pe vizor, m-am grăbit să deschid încuietorile, smucind ușa atât de rapid încât vântul mi-a suflat părul.

— Salut, am spus, clipind.

— Nu fi așa dezamăgită! a spus Sawyer, trecând pe lângă mine în living.

S-a așezat pe canapea, lăsându-se pe perne și întinzându-și brațele pe margine. Părea că se simte mai confortabil în apartamentul meu decât mă simțeam eu.

Nu m-am deranjat să întreb un agent FBI de unde știa unde stau.
— Ce naiba cauți aici, neanunțat?

— E vineri. Am încercat toată săptămâna să vorbesc cu tine. Locuiesc în clădirea de lângă. Eram afară, pufăiam din țigara mea electronică și l-am văzut pe Maddox venind cu tine, dar apoi mergând la Cutter's fără tine.

— Nu înțeleg ce anume din informația asta se traduce printr-o invitație.

— Scuze, a spus, fără nicio urmă de remușcare. Pot să te vizitez?

— Nu.

— E vorba de fratele mai mic al lui Maddox.

Asta m-a pus pe gânduri.

— Ce-i cu el?

Sawyer s-a bucurat că-mi captase atenția.

— I-ai citit dosarul?

— Da.

— Tot dosarul?

— Da, Sawyer. Nu-mi mai irosi timpul.

— Ai citit partea în care Benny a încercat să-l angajeze pe Travis?

Șeful a ordonat ca Maddox să-l facă pe frate-său informator. Are un avantaj pe care nimeni nu-l mai are.

— Știu asta deja.

Nu voiam să-i dau de înțeles că Travis fusese deja ales pentru recrutare. Instinctul îmi spunea că trebuie să păstrez asta pentru mine.

— Știi și că e o idee de rahat? Abby Abernathy e opțiunea cea mai viabilă.

— Nu se înțelege cu tatăl ei. Travis e o alegere mai bună.

— Ea l-a atras pe Travis la Vegas și a mințit în legătură cu alibiul. Trenton a fost acolo. Știa că frate-său va fi acolo. Toată familia știa.

— În afară de Thomas.

A oftat de frustrare și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Acum e... Thomas?

— I-am privit fix.

Abby. Ar fi un informator mai bun.

— Nu sunt de acord, i-am spus scurt.

A alunecat la marginea canapelei și și-a întins brațele.

— Ascultă-mă doar.

— Ce rost are? Dacă Travis află că am recrutat-o pe nevastă-
toată operațiunea se duce naibii.

— Așa că alegerea mai bună e să-l recrutăm pe el, un tip atât de
instabil, ca informator? a întrebat absent.

— Cred că Maddox își cunoaște fratele, și oricum el conduce
operațiunea. Ar trebui să avem încredere în el.

— Îl știi de o săptămână. Ai încredere în el?

— Nici măcar de o săptămână. Și da, am încredere. Și tu
trebuie să ai.

— E prea implicat în acest caz. E vorba de fratele lui. Până
directorul e prea implicat. Pentru un motiv necunoscut, l-a adoptat
practic pe Maddox. Ar trebui să știe mai bine cu toții. Aici nu sunt
eu dobitoc. E vocea rațiunii, și mă scoate din sărite că nimeni nu
mă ascultă. Apoi ai apărut tu — cineva detașat și numit pe o poziție
cu autoritate. Mă gândeam că în sfârșit am o șansă, și pot să jur că
Maddox mă ține intenționat departe de tine.

— Aici îți dau dreptate, i-am spus.

— Ce e mai rău este că, cu cât încerc mai mult să vorbesc cu
tu atâta mă ascultă mai puțin.

— Poate ar trebui să vorbești și tu mai încet.

Sawyer a scuturat din cap. Ochiul lui de un albastru-intens s-a
stins parcă, atunci când și-a luat privirea de la mine.

— Dumnezeuule, Lindy. Ai nevoie de ajutor cu despachetarea?

— Sincer...

Și-a ridicat din nou mâinile.

— Știu
tate... bine

dobitoc tot
M-am

— Sun

— Nu,

— Bin

sex cu tine

— Am

neg așa ceva

într-un bar

și un fusta

Come

tipului. Ca

spus că e

relație ser

Poate

majoritate

rent. Ținu

ca prieter

I-am

— Să

— Știu că nu am o reputație bună la birou. Recunosc că jumătate... bine, majoritatea acuzelor sunt justificate. Dar nu sunt un dobitoc tot timpul. Te ajut și apoi plec acasă. Jur!

M-am holbat la el.

— Sunt lesbiană.

— Nu, nu ești.

— Bine, dar sunt șanse mai mari să devin lesbiană decât să fac sex cu tine.

— Am înțeles. Deși te găsec extrem de atrăgătoare — nu o să neg așa ceva, mi-aș da toată silința să te duc acasă dacă te-aș întâlni într-un bar — trebuie să știi că, în ciuda faptului că sunt un nemernic și un fustangiu, nu sunt idiot. Nu m-aș culca cu șefa mea.

Comentariul lui Sawyer m-a făcut să roșesc și i-am întors spatele tipului. Carisma lui sudică nu mi-a scăpat, cu toate că rațiunea mi-a spus că e o risipă pentru orice femeie care pretindea respect sau o relație serioasă.

Poate că Sawyer era un fustangiu, și poate chiar un dobitoc în majoritatea cazurilor, dar nu avusese nicio rezervă să fie transparent. Ținut la distanță, Sawyer putea să se dovedească util, chiar și ca prieten.

I-am făcut semn către bucătărie.

— Să începem de-aici!

M-am trezit în dormitorul meu, unde era aproape curat. Toate hainele erau fie în șifonier, fie erau împăturite și puse în sertare. Sawyer și cu mine am reușit să despachetăm fiecare cutie și chiar să curățăm mare parte din mizeria rezultată — cu excepția unor pungi cu alune și cutii goale pe care le-am desfăcut și le-am lăsat lângă ușa de la intrare.

Cu un tricou gri și pantaloni sport pe mine, mi-am înfășurat halatul alb și pufos de baie în jurul corpului și apoi am deschis ușa dormitorului, privind la bucătăria și livingul meu. Făceau parte, practic, din același spațiu, doar bufetul bucătăriei le despărțea, și tot el avea și rolul de insulă și, posibil, de teighea pentru micul dejun.

Apartamentul meu era mic, dar nu aveam nevoie de prea mult spațiu. Gândul că aveam propriul meu spațiu, doar pentru mine, mă făcea să vreau să inspir adânc și să fac piruete ca Maria din *Sunetul muzicii* — până mi-am amintit că nu eram singură.

Sawyer dormea încă pe canapeaua mea. Băuserăm împreună două sticle și jumătate de vin înainte de a ne lua somnul. Un braț

și-l ținea peste față, acoperindu-și ochii. Un picior cu ciorap era pe podea, probabil ca să oprească încăperea din învârtit. Am zâmbit. Chiar și beat, se ținuse de cuvânt și nu s-a dat la mine, și pentru asta a câștigat respectul meu cu mult înainte să-l las pe canapeaua din living.

Băjbâind prin dulapurile mele precar aprovizionate cu alimente, am încercat să găsesc ceva de mâncare care să-mi facă bine la mahmureală. Chiar în timp ce mă întindeam după o cutie de sărățele, cineva a bătut la ușă.

M-am încălțat cu șlapii mei în carouri roz — un cadou de Crăciun primit de la mama cu un an înainte. *La naiba*, mă gândeam. *Trebuie s-o sun azi.*

Dând jos lanțul și deblocând ușa, am învârtit clanța rotundă și am privit prin crăpătura ușii.

— Thomas, am spus, surprinsă.

— Hei. Îmi cer scuze că ți-am dat cu flit aseară.

— Nu mi-ai dat cu flit.

— Acum te-ai trezit? a întrebat, privindu-mi halatul de baie. Am strâns cordonul halatului mai tare.

— Da. Am continuat petrecerea în timp ce am despachetat.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat.

— Nu, am terminat.

Ochii i s-au plimbat în jur pentru o clipă, iar instinctul detektivistic i s-a activat. Mai văzusem expresia asta de atâtea ori până acum.

— Ai terminat de despachetat de una singură?

Ezitărea mea de a da un răspuns l-a făcut să pună mâna pe ușă și să o deschidă încet.

Furia lui a fost instantanee.

— Ce naiba caută el aici?

Am împins ușa în poziția inițială.

— Doarme pe canapea, Thomas. Doamne, fă și tu calculele. S-a aplecat și a șoptit.

— Și eu am stat pe canapeaua aia.

— Du-te naibii, i-am spus.

Am împins ușa mai mult, ca s-o închid, dar Thomas a ținut-o deschisă.

— Ți-am spus că dacă te deranjează cu ceva să mă anunți.

Mi-am încrucișat brațele.

— Nu m-a deranjat. Am avut o noapte plăcută.

Ochii i-au licărit și apoi a privit încruntat. A făcut un pas către mine și a spus, cu voce joasă:

— Dacă-ți făceai griji pentru cum ai putea fi privită, poate că nu ar fi trebuit să-l lași pe Sawyer să rămână peste noapte.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat.

— Ce ți-a spus? A discutat cazul?

— De ce?

— Răspunde la întrebări, Lindy, mi-a spus printre dinții încleștați.

— Da, dar nu cred că mi-a spus nimic din ce nu știi.

— Vrea s-o facă pe Abby informator.

Am aprobat din cap.

— Și? a întrebat.

Eram surprinsă că m-a întrebat.

— Fratele tău nu va permite asta. În plus, nu cred că ea poate fi de încredere. Potrivit dosarului, și-a ajutat tatăl în numeroase ocazii, în ciuda relației lor instabile. Nu-l va trăda, poate doar pentru Travis. Ar trebui să-l arestăm pe el prima dată, în schimb. Poate că atunci se va implica.

Thomas a oftat, iar eu mi-am blestemat gândurile.

— Tu ar trebui să-l arestezi, a spus Thomas.

— La ce te referi?

Thomas aproape că șoptea.

— Mi-aș pune în pericol acoperirea.

— Nu ești sub acoperire. Despre ce naiba vorbești?

Thomas și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— E greu de explicat, și nu o s-o fac din hol, în timp ce Sawyer se preface că doarme pe canapeaua ta.

M-am întors și l-am văzut pe Sawyer deschizând ochii.

S-a ridicat, rânjind.

— Ca să fiu onest, dormeam până ai bătut tu la ușă. E confortabilă canapeaua asta, Lindy! De unde o ai? m-a întrebat, căzându-și rându-se între perne.

Thomas a deschis larg ușa și a arătat spre hol.

— Afară!

— Nu-l poți da afară din apartamentul meu, i-am spus.

— Ieși dracului afară! a strigat Thomas, iar venele de pe gât s-au umflat.

Sawyer s-a ridicat, s-a întins și și-a luat lucrurile de pe masa mea de cafea, cheile lui zgâriind sticla mesei. Stătea între masa și ușa, la câțiva centimetri de fața mea.

— Ne vedem luni dimineață.

— Mersi pentru ajutor, i-am spus, încercând să am aerul că mă simțeam rău, dar în același timp rămânând formală — era un echilibru imposibil.

Sawyer l-a salutat din cap pe Thomas și apoi a ieșit pe hol. Odată ce liftul s-a deschis și s-a închis din nou, Thomas m-a privit soborât.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Of, termină. Te străduiești prea mult.

Am intrat în casă, iar Thomas m-a urmat.

Am luat sărățelele de pe teșghea și i le-am întins.

— Micul dejun?

Thomas părea derutat.

— Ce?

— Sunt mahmură. Sărățelele sunt pentru micul dejun.

— Cum adică mă străduiesc prea mult?

M-am uitat la el.

— Îți place de mine.

— Eu... Ești în regulă, a spus, bâlbâindu-se.

— Dar ești rău, resti pe oricine.

— E și asta.

Am desfașurat.

mi-am turnat.

— N-am o.

— Ai drept.

Poate-i fac lui.

Ronțăiam.

tare. Am împi.

— N-ar t.

echipă. Tu în.

Pentru nu știu.

forțezi și pe fr.

să expediezi o.

— Știi, Li.

lucrurile sunt.

— Motiv.

simple, dar so.

Thomas s.

— Ei nu l.

Carapace.

carapacea lui.

— Aș pu.

A scutura.

— Ea știa.

— Cine e.

Thomas t.

rile lui.

— Ce nai.

Am mers.

— O să l.

— Lucrân.

— Dar ești șeful meu, nu crezi că ar trebui să ieșim, așa că fugărești pe oricine ar putea fi interesat de mine.

— E și asta o teorie, a spus.

Am desfăcut punga de plastic, am pus niște sărățele pe o farfurie, mi-am turnat un pahar cu apă și am pus totul pe tejghea.

— N-am dreptate.

— Ai dreptate. Doar că ești indisponibilă emoțional, ții minte? Poate-i fac lui Sawyer o favoare.

Ronțaiam zgomotos sărățelele și cerul gurii mi s-a uscat și mai tare. Am împins farfuria și am băut puțină apă.

— N-ar trebui să fii atât de dur cu Sawyer. Are doar spirit de echipă. Tu încerci să-ți salvezi fratele. E important pentru tine. Pentru nu știu care motiv, familia ta nu știe că ești agent, iar acum îl forțezi și pe fratele tău să intre în FBI. Am înțeles cu toții, nu e nevoie să expediezi orice idee alternativă pe care ți-o prezintă echipa.

— Știi, Liis, observațiile tale nu sunt mereu corecte. Câteodată, lucrurile sunt mult mai complicate decât se vede la suprafață.

— Motivele care duc la rădăcina problemei nu sunt mereu simple, dar soluția e mereu simplă.

Thomas s-a așezat pe canapea, părând îngrijorat.

— Ei nu înțeleg, Liis, și nici tu nu înțelegi.

Carapacea mea rigidă s-a topit când am văzut cum se topea carapacea lui rigidă.

— Aș putea să înțeleg dacă mi-ai explica.

A scuturat din cap, frecându-și fața cu palmele.

— Ea știa că se va întâmpla asta. De-asta i-a făcut o promisiune.

— Cine e ea? Camille?

Thomas s-a uitat de jos la mine, complet concentrat la gândurile lui.

— Ce naiba te-a făcut să te gândești la ea?

Am mers încet spre canapea și m-am așezat lângă el.

— O să lucrăm împreună la asta sau nu?

— Lucrăm împreună.

— Atunci trebuie să avem încredere unul în celălalt. Dacă intervine ceva între mine și munca pe care o am de făcut, atunci elimin acea problemă.

— Ca mine? m-a întrebat zâmbind pe jumătate.

Mi-am amintit de cearta din sala de sport și m-am întrebat cum de putusem să-i spun șefului meu direct să dispară din calea mea.

— Thomas, trebuie să rezolvi asta.

— Ce anume?

— Chestia care te dă peste cap, indiferent despre ce e vorba. Sawyer crede că ești prea implicat în cazul ăsta. Are dreptate?

Thomas s-a încruntat.

— Sawyer a vrut cazul ăsta de când i l-am prezentat eu directorului. L-a vrut când am fost promovat la rangul de supervisor, și l-a vrut când am fost promovat șef adjunct.

— E adevărat? Ai fost promovat datorită pistei pe care a descoperit-o?

— Cea cu relația dintre Travis și fiica lui Abernathy? m-a întrebat. Am așteptat un răspuns.

A privit în jurul camerei cu o expresie sumbră.

— În mare parte, da. Dar am și muncit pe brânci.

— Atunci nu te mai prosti și hai să-i prindem pe ăștia.

Thomas s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră.

— Ca să-i arestăm, cea mai ușoară metodă e să-l folosim pe fratele meu mai mic.

— Atunci, fă-o!

— Știi că nu e atât de ușor. Nu poți fi atât de naivă, a izbucnit Thomas.

— Știi ce e de făcut. Nu înțeleg de ce îngreunezi toată treaba.

Thomas s-a gândit pentru un moment și apoi s-a așezat lângă mine din nou. Și-a acoperit gura și nasul cu mâinile, apoi a închis ochii.

— Vrei să vorbim despre asta? l-am întrebat.

— Nu, a spus înăbușit.

Am oftat.

— Chiar nu vrei să vorbim despre asta? Sau trebuie să-ți ordon să-o facem?

Și-a lăsat brațele să-i cadă în poală, apoi s-a așezat pe spate.

— Avea cancer.

— Camille?

— Mama mea.

Aerul din cameră a devenit greu, atât de greu încât nu mă puteam mișca. Nu puteam să respir. Tot ce puteam să fac era să ascult.

Ochii lui Thomas erau fixați în podea, iar mintea îi era blocată într-o amintire dureroasă.

— Înainte să moară, ne-a vorbit fiecăruia dintre noi. Aveam unsprezece ani. M-am gândit mult la asta. Pur și simplu, nu pot — a luat o gură de aer — să-mi imaginez cum era pentru ea asta... să încerce să le spună fiilor ei toate lucrurile pe care voia să ni le transmită într-o viață, dar numai în răstimpul câtorva săptămâni.

— Nu-mi pot imagina cum a fost pentru tine.

Thomas a scuturat din cap.

— Fiecare cuvânt pe care l-a spus, chiar și fiecare cuvânt pe care încerca să-l zică, a rămas întipărit în memoria mea.

M-am lăsat și eu pe spate pe perne, cu capul sprijinit în mâini, ascultându-l pe Thomas în timp ce-mi descria cum mama lui întinșese mâna către el, cât de frumoasă era vocea ei, cu toate că abia putea să vorbească. Mă gândeam ce fel de femeie putea să crească un copil precum Thomas împreună cu alți patru băieți. Ce fel de persoană putea să-și ia rămas-bun cu destulă putere și dragoste cât să le ajungă copiilor ei pentru tot restul copilăriei lor? Descrierile lui mi-au provocat un nod în gât.

Thomas s-a încruntat.

— A spus: „Tatăl tău va face totul mai greu. Tu ești cel mai mare. Îmi pare rău, nu e cinstit, dar depinde de tine, Thomas. Nu te mulțumi să ai doar grijă de ei. Fii un frate bun!”

Mi-am odihnit bărbia în palme, urmărind toate emoțiile care treceau pe față. Nu puteam să mă regăsesc, dar empatizam cu el într-atât încât îmi era foarte greu să nu-l iau în brațe.

— Ultimul lucru pe care i l-am spus mamei a fost că voi încerca. Ce urmează să-i fac lui Travis nu pare o asemenea încercare, câtă de puțin.

— Pe bune? am întrebat, circumspectă. Toată munca pe care a depus-o în acest caz? Toate sforile pe care le-ai tras ca să-l recrutezi pe Travis în loc să faci pușcărie?

— Tatăl meu a fost detectiv, acum e pensionat. Știi asta?

— Thomas mă privea cu ochii lui căprui-închis. Trăia prea mult în trecut, cu problemele lui familiale, simțindu-se vinovat și dezamăgit.

Nu știam ce putea fi mai rău de-atât. O parte din mine se temea că s-ar putea să fie vorba chiar și de abuz.

Cu ezitare, am clătinat din cap.

— Te-a... lovit?

Fața lui Thomas s-a schimonosit de dezgust.

— Nu, nimic de genul ăsta, a spus, privind fix. Tata ne-a părăsit câțiva ani, dar e un om bun.

— La ce te referi? am întrebat.

— S-a întâmplat chiar după ce mama mi-a vorbit pentru ultima dată. Plângeam pe hol, afară din dormitorul ei. Voiam să mă descarc să nu mă vadă băieții. Am auzit-o pe mama cerându-i tatei să renunțe la jobul de la secție și i-a făcut să-i promită că nu ne va lăsa niciodată să pășim pe urmele lui. Ea era mereu mândră de el, de slujba lui. Știa că moartea ei va fi dificilă pentru noi și nu voia ca tata să lucreze într-un domeniu în care risca să ne lase orfani. Tata își iubea slujba dar i-a promis. Știa că mama avea dreptate. Familia noastră nu putea face față încă unei pierderi.

Și-a frecat buzele cu degetul mare.

— Erau s-o pățească Trenton și Travis. Ei și Abby... au fost călțiți ce să moară în incendiu.

— Tatăl tău știe?

— Nu. Dar dacă ar fi pățit ei ceva, n-ar mai fi putut trăi.
I-am atins genunchiul.

— Ești un agent bun, Thomas.
A oftat.

— Nu o vor lua așa. Mi-am petrecut tot restul copilăriei încercând să fiu un bărbat în toată firea. Am renunțat la mult somn încercând să mă gândesc la ce altceva aș mai putea fi. Nu puteam să-l las pe tata să nu se țină de promisiunea lui. O iubea prea mult. Nu puteam să-i fac asta mamei.

M-am întins să-i iau mâna în palma mea. Povestea lui era mult mai tristă decât credeam. Nu-mi puteam imagina câtă vinovăție avea în sufletul lui, iubind slujba pe care nu ar fi trebuit s-o aibă.

— Când am decis să candidez pentru FBI, a fost cea mai grea decizie pe care am luat-o. Am încercat să le spun de atâtea ori, dar n-am reușit.

— Nu trebuie să le spui. Dacă tu crezi cu adevărat că nu vor înțelege, atunci nu le spune. E secretul tău.

— Nu, va trebui să țină și Travis un secret.

— Mi-aș dori — mi-am pus cealaltă mână pe a lui — să poți vedea lucrurile așa cum le văd eu. Îl protejezi în singurul mod în care poți s-o faci.

— Eu l-am învățat pe Travis să facă la oliță. L-am îmbăiat în fiecare seară. Tata ne iubea, dar era pierdut în suferință. Pentru un timp, după ce a renunțat la slujba lui, s-a apucat să bea până nu mai știa de el. S-a revanșat. Își cere scuze de fiecare dată că a urmat calea cea mai ușoară. Dar pe Trav l-am crescut eu. I-am bandajat rănilor. M-am băgat în atâtea bătăi din cauza lui și am luptat alături de el. Nu-l pot lăsa să ajungă la închisoare.

Vocea i s-a frânt.

Am clătinat din cap.

— Nu ai să-l lași. Directorul a fost de acord să-l recruteze. Va fi liber.

— Înțelegi cu ce am de-a face? Trav va trebui să-și mintă familia, inclusiv soția, așa cum am făcut și eu. Dar eu am ales asta, și știu cât

de greu e, Liis. Travis nu are de ales. Nu doar că tata va fi dezamăgit, dar și Travis va fi sub acoperire. Doar directorul și echipa mea vor ști. Va trebui să-i mintă pe toți cei pe care îi cunoaște, pentru că știam că legătura pe care o are cu Benny îmi va asigura promovarea. Sunt fratele lui. Ce fel de om îi face asta propriului frate?

Disprețul de sine al lui Travis era dificil de acceptat, mai ales că știam că nu exista nicio alinare.

— Nu ai făcut-o doar pentru o promovare. Îți poți spune că continuare asta, dar nu te cred.

I-am strâns mâna.

Suferința îi era atât de mare, încât o puteam simți și eu.

— Și nu l-ai forțat tu să intre în activități ilegale. Încerci doar să scutești de consecințele propriilor sale acțiuni.

— E un puști, a spus Thomas cu voce șovăielnică. Abia împlineste douăzeci și unu de ani, pentru numele lui Dumnezeu. E un nenorocit de puști, iar eu l-am părăsit. Am plecat în California și m-am uitat înapoi, iar acum el are necazuri mari.

— Thomas, ascultă-mă. Trebuie să înțelegi o dată pentru totdeauna asta. Dacă tu nu crezi în motivele recrutării lui Travis, eu el nu va crede.

Mi-a luat mâinile într-ale lui. Apoi mi-a dus degetele la gură și mi le-a sărutat. M-am aplecat și eu ușor, cu tot corpul, spre el, ca cum aș fi fost atrasă gravitațional de el și nu puteam să mă opun. În timp ce urmăream cum buzele lui îmi încălzeau pielea, m-am simțit gaoasă pe propriile mâini.

Niciodată nu mi-am dorit mai tare să încalc propriile-mi reguli cum îmi doream acum. Nu avusesem sentimentele astea când directorii nici măcar pe jumătate în seara în care mă hotărâsem să părăsesc pe Jackson. Efectul pe care Thomas îl avea asupra mea era minunat și înnebunitor și terifiant.

— Îmi amintesc de tipul pe care l-am întâlnit în prima seară în cel care nu simțea presiunea de a conduce o întreagă secție sau de

lua cele mai grele

— ești un om bun, Th

S-a uitat la m

— Nu sunt un

mai privi așa.

— Ai spus că

A scuturat din

— E mult mai

— Aș spune c

cam absolvă de ori

— Nici pe dep

M-am întins

Aveam toată ziua l

Thomas era în livi

teamă că mă voi si

— Putem face

sta cu nevasta lui, v

— Ar face bine

Nu era în living

— Trebuie doa

facem totul ca la ca

A aprobat din c

— Și ce e cu Ca

Thomas a trave

clanță.

— Altă dată. Cr

azi.

Când ușa s-a tr

După ce decorațiile

din tremurat, m-am

trebuit să mă facă să

că-mi spusese lucrul

lua cele mai grele decizii pentru a-și proteja fratele. Orice ți-ai spune, ești un om bun, Thomas.

S-a uitat la mine și și-a retras mâinile, indignat.

— Nu sunt un sfânt. Dacă ți-aș spune despre Camille, nu m-ai mai privi așa.

— Ai spus că e iubita lui Trent. Îmi pot da seama.

A scuturat din cap.

— E mult mai rău decât crezi.

— Aș spune că, ajutându-l pe Travis să scape de închisoare, te cam absolvă de orice vină.

— Nici pe departe. S-a ridicat.

M-am întins după el, dar nu l-am prins. Nu voiam să plece. Aveam toată ziua la dispoziție și aveam totul despachetat. Acum, că Thomas era în livingul meu, părea că umple tot locul gol. Îmi era teamă că mă voi simți singură după ce o să plece.

— Putem face asta, știi și tu, i-am spus. Travis va fi liber. Poate sta cu nevasta lui, va avea o slujbă bună. Se va rezolva totul.

— Ar face bine să se rezolve totul. Dumnezeu îmi e dator vândut. Nu era în livingul meu. Era la kilometri distanță de mine.

— Trebuie doar să rămânem concentrați, i-am spus. Trebuie să facem totul ca la carte.

A aprobat din cap, gândindu-se la ce i-am spus.

— Și ce e cu Camille? am întrebat. Ai rezolvat treaba?

Thomas a traversat livingul și a ajuns la ușă, punând mâna pe clanță.

— Altă dată. Cred că am vorbit destul despre adevăr pe ziua de azi.

Când ușa s-a trântit, am ridicat din umeri și am închis ochii. După ce decorațiile pe care le-a fixat Sawyer pe perete s-au oprit din tremurat, m-am trântit pe pernele de pe canapea. Thomas ar fi trebuit să mă facă să-l urăsc fără prea mare dificultate, dar acum, că-mi spusese lucrurile astea, era imposibil.

M-am întrebat cine din FBI mai știa despre conflictele lui personale — cu fratele lui și cazul Vegas, cu secretul față de familia lui — poate Marks, probabil șeful și, cu siguranță, directorul.

Thomas m-a făcut complice în problema asta. Pentru un anumit motiv, a avut încredere în mine și, la fel de inexplicabil, asta mă făcea să muncesc și mai mult ca să rezolvăm cazul.

Val spusese înainte că Thomas avea un cerc de oameni loiali și să am grijă ce spun și cui. Acum făceam parte din cercul lui și eram curioasă dacă asta era pentru că voia să-mi folosească talentele așa cum făcea cu Sawyer, sau pentru că avea nevoie de *mine*.

Mi-am acoperit fața, gândindu-mă la buzele lui pe pielea mea și mi-am dat seama că speram să fie adevărate ambele variante.

— Nici vorbă, i-am spus agentului Davies.

A scrâșnit din dinți, stând țeapănă pe scaun, în biroul meu.

— N-ai să cheltui trei milioane de dolari din banii provenind din taxe, pentru o mișcare gândită doar pe jumătate.

— Nu e pe jumătate gândită, Lindy. E chiar aici, în dosar. Dacă îi transferăm trei milioane de dolari în cont, o să-l avem pe Vick pe partea noastră.

— Știi cât valorează încrederea unui intermediar?

— Trei milioane? a întrebat Davies, încă având speranțe.

— Nu. Nu-mi mai irosi timpul, am continuat, tastând la laptop și verificându-mi programul.

Val și cu mine urma să luăm prânzul la Puf și apoi urma să întreb pe Thomas dacă puteam vorbi cu celălalt expert în lingvistică, agentul Grove, cu privire la discrepanțele găsite în formularul lui.

Davies a lovit cu palma în birou și s-a ridicat.

— Încă una care face pe șefa...

Mormăitul ei se auzea tot mai neclar pe măsură ce avansa spre ușa biroului.

— Agent Davies, am strigat-o.

S-a întors, iar părul ei șaten prins în coadă a fluturat în aer. Expresia agasată de pe fața ei s-a amplificat când mi-a întâlnit privirea.

— Trebuie să înțelegi un lucru. Nu fac pe șefa. Chiar sunt șefa ta.

— O zi bună, agent Lindy.

— La fel, agent Davies.

I-am făcut semn să închidă ușa în urma ei și, în timp ce o închidea, mi-am pus căștile în urechi și am ascultat fișierul audio pe care mi-l trimisese Thomas în dimineața aceea.

Fișierul pe care îl tradusese agentul Grove în urmă cu câteva zile prezenta informațiile cu acuratețe, cu excepția câtorva elemente-cheie. Voisem să-l întreb pe Thomas în legătură cu asta mai devreme, dar ceva nu părea în regulă. În mare parte era câte-un număr notat greșit ici și colo, dar apoi Grove a numit greșit un suspect și apoi a început să omită de-a dreptul unele lucruri.

Mi-am scos căștile și am intrat în sala mare de birouri, observând că Grove nu era la biroul lui.

— Val, am strigat, l-ai văzut pe Maddox?

S-a îndreptat spre mine, ținând într-o mână o pungă mică cu chipsuri și lingând sarea de pe cealaltă.

— Interoghează pe cineva de la Centrul de Primire al Talibanilor.

M-am încruntat.

— A, da? Așa îi spunem acum?

— Toată lumea îi spune așa, a răspuns, ridicând din umeri.

Val se referea la clădirea de milioane de dolari care era amplasată în fața clădirii noastre de milioane de dolari. Servea drept punct de control pentru vizitatori și acolo aveau loc interogatoriile pentru persoane de interes. În felul acesta, dacă ei sau prietenii lor încercau să intre cu explozibile, clădirea principală nu era în pericol.

Cineva a numit clădirea Centrul de Primire al Talibanilor pentru un oarecare motiv, porecla a rămas omologată.

Mi-am pipăit legitimația — un obicei pe care îl dobândisem pentru a fi sigură că o aveam mereu la mine — și am ieșit din clădire. De regulă, drumul către punctul de control era o plimbare plăcută, dar acum erau nori gri care fremătau pe cer și au început să cadă stropi imenși de ploaie de îndată ce am ieșit în parcare care despărțea cele două clădiri.

Aerul mirosea a metal și am inspirat adânc. Ultima săptămână mi-o petrecusem mai mult în interior. A fost ceva la care nu mă așteptam. Era ușor să lucrez la birou când în Chicago erau temperaturi aproape de îngheț. Dar s-a dovedit a fi mult mai dificil să lucrez înăuntru pe vremea caldă și în zilele superbe care se succedau.

M-am uitat la cer, văzând fulgere la marginea orașului. Era mai ușor să fiu la lucru pe vreme furtunoasă.

Am împins cele două uși de sticlă de la intrare, scuturându-mi mâinile și stropind covorul de la intrare cu apă de ploaie. În ciuda faptului că eram udă learcă, aveam o dispoziție bună.

M-am uitat către tipa de la birou, agent și ea, și i-am zâmbit larg. Nu a fost impresionată de atitudinea mea pozitivă, nici de manierele nici de faptul că mersesem atât prin ploaie.

Mi-a dispărut zâmbetul și mi-am dres vocea.

— Agent special Maddox?

S-a uitat lung la legitimația mea și a făcut semn din cap către zona din spatele ei.

— E la sala de interogatoriu numărul doi.

— Mulțumesc, i-am răspuns.

Am pășit dincolo de ușa de securitate și m-am aplecat puțin cu legitimația în mână către cutia neagră din peretele de lângă ușă. Mă simțeam ridicol și mă gândeam că ar fi trebuit să-mi iau un supap de legitimație cu fir.

Ușa s-a descuiat cu un declic și am împins-o. Am traversat holul, am mai trecut de o ușă, iar apoi l-am văzut pe Thomas singur

privindu-l pe agentul Grove în timp ce interoga o persoană necunoscută — un asiatic palid și deșirat, îmbrăcat într-un costum sport de culoare deschisă.

— Agent Lindy, a spus Thomas.

Mi-am încrucișat brațele când mi-am dat seama că bluza mea albă era udă și-mi era frig.

— De când îl interoghează?

— Nu de mult. Subiectul e cooperant.

I-am ascultat conversând în japoneză. Imediat, m-am încruntat.

— Ce te-a făcut să vii până aici? a întrebat Thomas.

— Aveam câteva întrebări cu privire la transcrierile lui Grove.

Am nevoie de permisiunea ta pentru a vorbi cu el.

— În legătură cu cazul Yakuza?

— Da.

A mormăit impasibil.

— Funcția ta e confidențială aici.

— Cineva a lăsat o mulțime de rapoarte de-ale lui la ușa mea.

Presupun că Grove știa că sunt și specialistă în domeniu și voia să mă uit peste ele.

— Presunerile sunt periculoase, Liis. Eu le-am pus acolo.

— Ah!

— Ai găsit ceva?

— Am găsit multe lucruri.

M-am uitat prin geamul de sticlă la cei trei oameni dinăuntru.

Un alt agent stătea într-un colț, luând notițe plictisit.

— Cine e ăla? am întrebat.

— Pittman. Și-a distrus al treilea vehicul. L-am pus la muncă de birou pentru o vreme.

M-am uitat la Thomas. Era imposibil de citit.

— Nu pari surprins că am găsit ceva în neregulă, am spus, privindu-l pe Grove prin oglinda unidirecțională și l-am arătat cu degetul. Uite! Tocmai a tradus că unsprezece foști membri Yakuza

trăiesc într-o clădire în care sunt deținute alte persoane de interes pentru investigațiile FBI-ului.

— Și?

— Subiectul a spus că membrii sunt de fapt membri curenți Yakuza, și e vorba de optsprezece, nu de unsprezece. Fie nu știe japoneză, fie nu e de încredere.

Agentul Grove s-a ridicat în picioare și a părăsit camera, lăsându-l pe subiect singur cu agentul care transcria. A pășit lent înainte de a închide ușa după el. Când ne-a văzut pe noi doi, a tresărit, dar și-a revenit rapid.

— Agent Maddox, a spus cu voce nazală.

Nu oricine ar fi observat tremurul ușor al degetelor lui când și-a fixat ochelarii pe nas. Era un bărbat îndesat, cu piele ca de cupru. Ochii îi erau atât de întunecați, încât erau aproape negri, iar mustața sârmoasă i se mișca atunci când vorbea.

Thomas mi-a făcut semn cu aceeași mână cu care își ținea cafeaua.

— Ea e agent Lindy, noul supervisor al Echipei Cincinnati.

— Mi-e cunoscut numele, a spus Grove, cercetându-mă cu privirea. Din Chicago?

— Născută și crescută.

Grove avea privirea pe care o văzusem de multe ori înainte de a o cunoaște: o persoană să mă întrebe dacă sunt coreeancă, japoneză sau chineză. Încerca să descopere dacă puteam vorbi limba din care se tradusese incorect.

— Poate că mă poți ajuta cu ăsta. Are un accent ciudat. Mă în-

incurcă, a spus Grove.

Am ridicat din umeri.

— Eu? Nu vorbesc japoneză. Mă gândeam să iau niște lecții de

schimb.

Thomas a luat cuvântul.

— Poate ai lucra cu ea, Grove.

— De parcă am timp de asta, a mormăit, frecându-și palmele transpirate.

— E doar o idee, a spus Thomas.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Ne mai vedem.

Thomas și-a ridicat scurt bărbia, așteptând până când agentul Grove a ieșit din încăpere.

— Ai răspuns bine, a spus Thomas, privind-l pe Pittman cum desena în carnet.

— De cât timp știi? am întrebat.

— Aveam suspiciunile mele de cel puțin trei luni. Eram sigur atunci când am ratat o arestare după ce am descins într-o cameră goală care, cu două zile înainte, colcăia de membri Yakuza.

Am ridicat din sprânceană.

Thomas a ridicat din umeri.

— Voiam să-l pun să traducă stenogramele pe care le-am obținut de la băieții lui Benny din Vegas dar, după arestarea ratată, m-am gândit mai bine. În schimb, am vrut să aduc pe cineva nou, pe cineva mai bun.

— Pe cineva care nu era agent dublu?

Thomas s-a întors către mine cu cel mai vag zâmbet pe față.

— De ce crezi că te-am adus pe tine aici?

— Ai să-l arestezi? am întrebat. Ce vei face?

A ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc că îl vom păstra ca traducător.

Am făcut o grimasă.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

Thomas a traversat holul cu mine și a ieșit în parcare, aruncându-și cafeaua și deschizând o umbrelă.

— Ar trebui să-ți iei și tu una, Liis. E primăvară, să știi.

Nu mi-a pronunțat numele la fel de sever ca înainte. L-a spus moale, cu limba mângâind fiecare literă, iar eu m-am bucurat că avem o scuză bună în ploaie pentru a sta aproape unul de celălalt.

Am evitat băltoacele, distrându-mă de câte ori Thomas se străduia să țină umbrela deasupra capului meu. La final, Thomas a decis

să mă cuprindă cu brațul de talie și să mă tragă mai aproape de el.
Dacă ar fi urmat o altă băltoacă, ar fi putut pur și simplu să mă ridice
fără niciun efort.

— Nu mi-a plăcut niciodată ploaia, mi-a spus Thomas când
ne-am oprit în fața ușii de la intrare, în timp ce-și scutura umbrela.
Dar se prea poate să mă răzgândesc.

Am rânjit la el, încercând din răspuțeri să nu trădez aiură
ridicolă pe care flirtul lui inocent mi-o provoca.

Odată ajunși în culoarul clădirii principale, Thomas a revenit la
postura lui tipică de șef.

— O să am nevoie de stenogramele privitoare la ultimele des
periri ale tale la sfârșitul zilei. Va trebui să le raportez șefului.

— Mă ocup eu de asta, i-am spus, îndreptându-mă spre lift.

— Liis?

— Da?

— Mergi la sală astăzi?

— Azi, nu. Iau prânzul cu Val.

— Oh!

M-a bucurat privirea lui dezamăgită.

— Voi fi acolo mâine.

— Da, sigur, a spus, încercând să se scuture de mica lovitură
primită în orgoliu.

Dacă ar fi părut mai nefericit, nu aș fi reușit să-mi cont
zâmbetul larg care stătea să-mi apară pe chip.

Odată ajunsă în lift, când entuziasmul a început să mă p
sească, m-am trezit agasată de mine însămi. L-am dat practic
din dormitorul meu în seara în care ne-am întâlnit deoarece
sigură că aș fi prea ocupată să mă bucur de propria mea liber
Relația mea cu Jackson devenise sufocantă și un transfer de po
s-a părut a fi soluția perfectă.

*De ce naiba simt ce simt față de Thomas? În ciuda felului în
mă simt în privința unei noi relații și având în vedere temperam*

său și bagajul emoțional, ce anume la el mă face să-mi pierd orice simț al rațiunii?

Orice ar fi fost, trebuia să mă controlez. Trebuia să ne concentrăm la investigația de la St. Thomas, iar ceva atât de complicat precum sentimentele nu ar fi ajutat la nimic.

Liftul s-a deschis și Val a apărut pe hol cu un zâmbet luminos pe față. După ce m-a văzut, buna ei dispoziție a dispărut.

— Nu ai auzit de umbrele, Liis? Doamne!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te porți de parcă aș fi acoperită cu rahat de câine. E doar apă de ploaie.

M-a urmat la biroul meu și s-a așezat pe unul din scaunele gemene. Stând picior peste picior, cu mâinile încrucișate, m-a privit fix.

— Scuiță tot!

— Despre ce vorbești? am întrebat-o, aruncându-mi pantofii cu toc din picioare și așezându-i lângă gura de aerisire din podea.

— Pe bune? a întrebat, încrețindu-i-se bărbia. Nu fi genul ăla de fată! Fetele înaintea băieților.

M-am așezat și mi-am pus palmele una peste alta pe birou.

— Spune-mi ce vrei să știi, Val. Am treabă. Cred că am provocat concedierea — sau arestarea — agentului Grove.

— Ce?

S-a încruntat pentru o jumătate de secundă, apoi s-a mai încruntat o dată.

— Oi fi tu bună la diversiuni, dar știi când cineva nu-mi spune ceva, iar tu, Liis, ai un secret.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Cum ți-ai dat seama? Trebuie să devin mai bună la asta.

— Cum adică cum mi-am dat seama? Știi la câte interogatorii am luat parte? Îmi dau seama, pur și simplu. Aș zice că sunt spiritistă, dar asta ar fi stupid, așa că o să spun doar atât: „Mulțumesc.

tată, că ai fost un dobitoc care a înșelat-o pe mama și asta mi-a
ascuțit simțurile.”

Mi-am retras mâinile și i-am aruncat o privire.

— Ce este? Eu spun adevărul — spre deosebire de tine, prietenă... falsă și groaznică ce ești.

Am strâmbat din nas.

— Asta a fost dur.

— Așa cum e și când știi că prietena ta n-are încredere în tine.

— Nu e vorba de faptul că n-am încredere în tine, Val. Doar că
nu te privește.

Val s-a ridicat și a înconjurat scaunul capitonat, punându-și
mâinile pe spătar.

— Sincer, aș fi preferat să n-ai încredere în mine. Și... nu mai
ești invitată la Puf.

— Ce? am țipat. Of, haide!

— Nu. Niciun Puf pentru tine. Și ei mă iubesc acolo, Liis. Știi ce
înseamnă asta? Că nu mai iei prânzul la Puf. *Niciodată.*

A accentuat fiecare silabă din ultimul cuvânt. Apoi și-a îngustat
ochii și s-a întors pe călcâie, trântind ușa în urma ei.

Mi-am încrucișat mâinile și m-am îmbufnat.

Cinci secunde mai târziu, mi-a sunat fixul și am ridicat receptorul.

— Lindy, m-am răstit.

— Grăbește-te! Mi-e foame!

Am zâmbit, mi-am luat poșeta, pantofii și m-am grăbit să ies pe
hol.

Cap
nouă

— Așadar, a spus Val în timp ce mesteca, ștergându-și amestecul de maioneză și muștar din colțul gurii, ai o întâlnire cu Maddox peste trei săptămâni. Asta nu voiai să-mi zici?

Am privit-o încruntată.

— Nu. Asta ți-am zis deja.

A zâmbit, strângând buzele ca să poată ține în gură mușcă mare de sendviș.

Mi-am sprijinit bărbia în pumn, îmbufnată.

— De ce nu poți renunța, Val? El trebuie să aibă încredere în mine.

A înghițit.

— De câte ori ți-am spus? Nu există secrete în FBI. Maddox ar fi trebuit să presupună că voi afla la un moment dat. E extrem de conștient de talentele mele.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu fi geloasă, dragă! Voiam să zic că Maddox știe că eu sunt prietene și știe că eu pot să scot la lumină orice secret, ca un om

— Copoi? Nu te mai recunosc.

— Bunicii mei sunt din Oklahoma. Mergeam în vizită în fiecare vară, mi-a spus, parcă scuzându-se. Ascultă, ești nemaipomenită ca supervisor. Șeful te-a luat în colimator, asta e clar. O să ajungi în Quantico mai repede decât poți spune *amor la birou*.

Era cât pe ce să mă înec cu un cartof prăjit.

— Val, mă omori!

— Nu-și poate dezlipi privirea de la tine.

Am scuturat din cap.

— Termină!

M-a tachinat cu o privire atotștiutoare.

— Uneori zâmbește când treci pe lângă el. Nu știu. E cumva adorabil. Nu l-am văzut niciodată așa.

— Taci!

— Deci care-i faza cu nunta lui Travis?

Am ridicat din umeri.

— Vom petrece o noapte în Illinois, apoi ne îndreptăm spre St. Thomas.

Rânjetul lui Val era contagios.

Am chicotit.

— Ce? Termină, Val! E ceva strict profesional.

A aruncat cu un cartof prăjit în mine, apoi m-a lăsat să-mi termin prânzul liniștită.

Am plecat din Puf și ne-am îndreptat spre birou.

În timp ce am trecut pe lângă biroul lui Marks, i-a făcut cu mâna lui Val.

— Hei! Hai să ne vedem la Cutter's diseară, a spus.

— Diseară? a scuturat din cap. Nu, trebuie să fac cumpărături.

— Cumpărături? a spus, făcând o grimasă. Tu nu gătești.

— Pâine. Sare. Muștar. Nu mai am nimic, a răspuns ea.

— Hai să ne vedem după aceea. Vine și Maddox.

Privirea i-a zăbovit asupra mea pentru o fracțiune de secundă, destul de mult cât să mă facă să roșesc.

M-am retras în biroul meu, nevrând să par prea entuziasmat cu privire la planurile lui Thomas. Îndată ce m-am așezat pe scaunul meu și am deschis laptopul, Sawyer a bătut la ușa mea, rămânând întredeschisă.

— E un moment nepotrivit? a întrebat.

— Da, am răspuns, învârtind roțița de la mouse.

Am apăsat pe iconița de la e-mail și m-am încrunțat în timp ce citeam subiectele numeroase ale e-mailurilor. Cum mama dracului s-a întâmplat asta? Lipsisem o oră și aveam treizeci și două de mesaje.

Sawyer și-a băgat mâinile în buzunare și s-a sprijinit de ușa ușii.

— Suntem nevoiași. Vezi că ai un e-mail de la mine.

— Super!

— Vrei să ieși în Cutter's diseară?

— E singurul bar din cartier?

A ridicat din umeri, pășind spre biroul meu și căzând în scaun. S-a dat pe spate, cu genunchii despărțiți și cu degetele de la mâini încrucișate pe piept.

— Țsta nu e livingul meu, agent.

— Mă scuzi, doamnă, a spus, ridicându-se. Cutter's e doar un bar în care mergem toți. E aproape pentru mulți dintre cei care locuiesc în zonă.

— De ce locuim atât de mulți în zona aceea? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Departamentul de locuințe se înțelege bine cu proprietarii din zonă. E destul de aproape de birou. E un cartier plăcut și în zona centrală, e destul de convenabil ca preț.

A zâmbit.

— E un local mic în Mission Hills numit Brooklyn Court, e fantastic. Vrei să mergem acolo?

— Unde e Mission Hills?

— Cam la zece minute de apartamentul tău.

M-am gândit puțin la asta.

— D

— D

Am

— N

— B

— C

— N

resc even

— Ple

Sawyer

Am ridicat

scurt era î

— De

— De

Nu am

— Ar

A ofta

biroul meu

uitam peste

— Liis.

— Ce e

— Ce fă

— Îmi v

— Obiș

— Obiș

O tăcere

nului, apoi i

— Nu m

— Să-mi

Mi-am m

— E doar

— La Bro

— Și ce?

— Doar mâncare, nu? Nu e o întâlnire.
— Doamne, nu... numai dacă vrei tu să-mi faci cinste.

Am chicotit.

— Nu. Bine. Brooklyn Girl la opt și jumătate.

— Bum, a spus, ridicându-se.

— Ce-a fost asta?

— Nu trebuie să mănânc singur. Acum permite-mi să sărbătoresc evenimentul.

— Pleacă de-aici, i-am spus, făcându-i cu mâna.

Sawyer și-a dres vocea, apoi am observat că ușa nu era închisă. Am ridicat privirea și l-am văzut pe Thomas stând în prag. Părul lui scurt era încă umed de la dușul de după ora de sală.

— De cât timp stai aici? am întrebat.

— Destul.

Nu am băgat în seamă faptul că mă tachina.

— Ar trebui să încetezi să mai stai în pragul ușii mele. E ciudat.

A oftat, închizând ușa în spatele lui înainte de a se apropia de biroul meu. A rămas în picioare, așteptând cu răbdare în timp ce mă uitam peste e-mailuri.

— Liis.

— Ce este? am întrebat din spatele ecranului.

— Ce faci?

— Îmi verific e-mailurile, se cheamă muncă. Ar trebui să încerci și tu.

— Obișnuiai să mă iei cu domnule.

— Obișnuiai să mă obligi să fac asta.

O tăcere jenantă m-a făcut să mă dau la o parte din fața ecranului, apoi i-am întâlnit privirea.

— Nu mă pune să-ți explic!

— Să-mi explici ce? a întrebat vădit curios.

Mi-am mutat privirea, agasată, apoi am cedat.

— E doar o cină.

— La Brooklyn Girl.

— Și ce?

- E restaurantul meu preferat. El știe asta.
- Doamne, Thomas. Nu e vorba de rivalitate.
- S-a gândit o clipă.
- Poate nu pentru tine.
- Am clătinat din cap frustrată.
- Ce vrea să însemne asta?
- Ții minte seara în care ne-am întâlnit?
- Orice urmă de impertinență și tupeu mi-a dispărut și

simțit instantaneu la fel ca în primele secunde după ce terminasem partida de sex. Jena s-a dovedit a fi mult mai eficientă decât tactică de intimidare.

— Ce anume, mai precis? am întrebat, în timp ce-mi roșea unghia de la degetul mare.

A ezitat.

— Ai vorbit serios?

— În legătură cu care parte?

Mi s-a părut că s-a holbat în ochii mei pentru o eternitate, înainte când să-și dea seama ce urma să zică.

— Că ești indisponibilă emoțional.

Nu mi-a înfrânt doar garda. Mi-a înfrânt toate gârziile mai mult decât orice înfrângere de gardă din întreaga istorie a gârziilor de

— Nu știu ce să răspund la asta, am spus.

Bravo, Liis!

— E valabil pentru toată lumea sau doar pentru mine? a întrebat.

— Nici la asta nu știu ce să răspund.

— Eu doar...

Expresia feței i s-a schimbat de la flirt lejer la flirt curios.

— Cine e tipul din SWAT pe care l-ai lăsat în urmă în Chicago?

Am privit în spatele meu de parcă ar fi fost cineva la geamurile la etajul șapte care ar fi putut auzi.

— Sunt la lucru, Thomas. De ce naiba vorbim despre asta?

— Am putea discuta la cină dacă vrei.

— Am alte planuri, am spus.

Pielea din jurul ochilor i se strânsese.

— O întâlnire.

— Nu.

— Dacă nu e o întâlnire, atunci lui Sawyer nu-i va păsa.

— Nu anulez cu el doar pentru că tu vrei să câștigi cine știe ce joc. Deja e fumată treaba. Mă obosești.

— Atunci rămâne stabilit. Vom discuta despre fostul tău iubit ninja la restaurantul meu preferat, la opt și jumătate.

A rămas în picioare.

— Nu, nu vom discuta. Nimic din toate astea nu mă încântă — deloc.

— Pentru un agent federal, chiar nu poți minți, a spus Thomas cu un zâmbet arogant pe față.

S-a îndreptat spre ușă și a deschis-o.

— Ce e cu toată lumea azi? Val e nebună, tu ești nebun... și arogant, apropo. Vreau doar să vin la lucru, să merg acasă și eventual să nu mănânc singură din când în când, ci cu cineva cu care am eu chef, fără drame, plânsete și rivalități.

Toți membrii Echipei a cincea se holbau la biroul meu.

Am scrâșnit din dinți.

— Dacă nu mai ai altceva de zis, agent Maddox, te rog să-mi permiți să-mi continui treaba.

— O zi bună, agent Lindy.

— Mulțumesc, am spus rapid.

Înainte să închidă ușa, a băgat încă o dată capul înăuntru.

— Tocmai ce m-am obișnuit să-mi spui Thomas.

— Ieși din biroul meu, Thomas!

A închis ușa, iar obrajii au început să-mi ardă, în timp ce un zâmbet de nestăpânit îmi lumina chipul.

* * *

Pe margini, de-a lungul străzilor, se revărsau râuri miniaturale, un oraș întreg în care deșeuri și mizerii curgeau prin gurile pătrate de

canalizare de la fiecare intersecție. Pneurile loveau băltoacele cu un sunet strident în timp ce demarau pe asfaltul umed, iar eu stăteam în fața terasei cu copertină în dungi și ferestre largi, pe fațada căreia scria *Brooklyn Girl*, cu litere vetuste.

Nu puteam să nu zâmbesc la gândul că nu eram împovărată de vreun palton greu. Norii joși de deasupra capului meu erau luminoși din spate de lună, iar din cer turna cu găleata peste orașul San Diego deja de o zi, și totuși eram îmbrăcată într-o bluză albă fără mâneci, un blazer de olandă de culoarea coralului, blugi strâmți și purtând sandale. Aș fi vrut să-mi iau sandalele din piele întoarsă cu toc, dar nu puteam risca să le ud.

— Hei, mi-a spus Sawyer la ureche.

M-am întors și i-am zâmbit, dându-i un cot.

— Am rezervat o masă pentru noi, a spus Thomas, trecând rapid pe lângă noi și deschizând ușa. Trei persoane, da?

Sawyer arăta de parcă și-ar fi înghițit limba.

Thomas a ridicat din sprâncene.

— Ei bine? Hai să mâncăm. Sunt lihnit.

Am făcut un schimb de priviri cu Sawyer, iar eu am intrat primul urmată de el.

Thomas și-a băgat mâinile în buzunare și ne-a așteptat în zona de întâmpinare.

— Thomas Maddox, a spus tânăra, cu un licăr în privire trecut ceva timp.

— Salutare, Kasie. O masă pentru trei persoane, te rog.

— Pe aici. Kasie a zâmbit, luând trei meniuri și conducându-ne spre o masă amplasată în colț.

Sawyer s-a așezat lângă perete, iar eu m-am așezat pe scaunul lângă el, lăsându-l pe Thomas să stea la capătul mesei. Ambii păreau fericiți cu aranjamentul inițial, dar apoi Thomas s-a încruntat și l-a văzut pe Sawyer împingându-și scaunul mai aproape de mine.

L-am privit cu suspiciune pe Thomas.

— Credeam că e restaurantul tău preferat.

— Est
— A s
— Aș
— De
Thom

dar îndată
privit din r

— Ulti

— A, a

O chel

— Salu

Sawyer

— Cin

Tessa a

— Ruj

— Știa

Ochii l

inainte de a

Thoma

să se uite în

— Așac

ai reușit să

— Nu, i

ce e atât de

— E atât

spus Sawyer

Thomas

— Am ș

— Prea

merge, am ș

Thomas

tabil decât m

— Ți-l a

- Este, a spus Thomas.
- A spus că nu te-a văzut de mult.
- Așa este.
- De ce? am întrebat.

Thomas și-a lăsat bărbia în piept și l-a privit aspru pe Sawyer, dar îndată ce și-a mutat privirea la mine, chipul i s-a împlânzit. A privit din nou în jos, aranjându-și tacâmurile de argint.

- Ultima dată când am fost aici eram cu ea.
- A, am făcut, simțindu-mi gura uscată.
- O chelneriță tânără s-a apropiat de masa noastră zâmbind.
- Salutare.

Sawyer a privit-o cu o strălucire familiară în ochi.

- Cineva are o întâlnire după program.
- Tessa a roșit:

- Rujul e nou.
- Știam eu că e ceva.

Ochii lui Sawyer au zăbovit asupra ei pentru un timp îndelungat înainte de a privi în meniu.

Thomas și-a dat ochii peste cap, a comandat o sticlă de vin fără să se uite în meniu și ea s-a îndepărtat.

- Așadar, a spus Sawyer, întorcându-se cu tot corpul spre mine, ai reușit să rezolvi problema cu pictura?

- Nu, i-am spus cu un râs discret, scuturând din cap. Nu știu de ce e atât de grea. E încă sprijinită de peretele pe care vreau s-o agăț.

- E atât de ciudat că nu e nicio pană de fixare pe tot peretele! a spus Sawyer, străduindu-se să nu pară emoționat.

Thomas s-a foit pe scaun.

- Am șuruburi conexpand. Cât de grea e?

- Prea grea pentru peretele de rigips, dar cred că un conexpand merge, am spus.

Thomas a ridicat din umeri, părând că se simte mult mai confortabil decât mine și Sawyer, în contextul dat.

- Ți-l aduc mai târziu.

Cu coada ochiului, am văzut cum Sawyer strânge imperceptibil din maxilare. Thomas tocmai se asigurase că-și va petrece timpul din mine mai târziu. Nu știam dacă alte femei s-ar fi bucurat de acest privilegiu, dar eu mă simțeam mizerabil.

Tessa s-a întors cu o sticlă și trei pahare.

În timp ce turna vin, Sawyer i-a făcut cu ochiul.

— Mulțumesc, draga mea.

— Cu plăcere, Sawyer. Abia își putea stăpâni entuziasmul, schimbându-și rapid centrul de greutate de pe un picior pe altul.

— V-ați hotărât pentru aperitiv?

— Dovlecel umplut la grătar, a spus Thomas, fixându-și ochii asupra mea.

Intensitatea privirii lui mă agita, dar nu mi-am mutat privirea de la el. Cel puțin din exterior voiam să par impasibilă.

— Eu o să vreau humus, a spus Sawyer, părând dezgustat de alegerea lui Thomas.

Tessa s-a întors să plece, iar Sawyer a privit-o din nou în timp ce se îndepărta.

— Scuză-mă, a spus Sawyer, făcându-mi semn că vrea să se ridice de la masă.

— A, m-am ridicat și m-am dat la o parte, făcându-i loc.

A trecut pe lângă mine zâmbind și s-a îndreptat spre toaletă. Presupuneam că e dincolo de pereții cenușii decorati rustic-medievali.

Thomas a zâmbit în timp ce m-am așezat la loc. Aerul condiționat a pornit, iar eu mi-am strâns blazerul în jurul corpului.

— Vrei să-ți dau sacoul meu? a întrebat Thomas.

Se potrivea perfect cu pereții. Purta și el blugi și ghete Timberland cu șireturi.

Am clătinat din cap.

— Nu mi-e atât de frig.

— Nu te cred, dar nu vrei să te vadă Sawyer că porți sacoul meu când se întoarce de la baie. Dar n-o să observe, e prea ocupat să vorbească cu Tessa.

— Nu mă i

— Atunci c

Tonul său r

lui ridicată și ex

zumzăitul aeru

— Nu stau

tine.

A zâmbit. F

felul în care mă

— Îmi plac

face să mă gând

— Iubeam i

— Dar acur

— Ultima r

Nu pun la socot

— Deci ea t

— Da. Crec

mea.

— Te-a pără

În timp ce i

câte baie, uitân

la capătul barulu

— Da, a spu

A pufnit, că

— Dar n-a fi

Trent.

Am clătinat

— De ce ți-a

— E dificil d

asta.

Mărturisirea

lui și sentimentel

a putut Thomas s

— Nu mă interesează ce crede sau ce simte Sawyer.
 — Atunci de ce ești aici cu el?
 Tonul său nu era acuzator. De fapt, era atât de atipic față de vocea lui ridicată și exigentă încât cuvintele lui aproape că se confundau cu zăuzăitul aerului condiționat.
 — Nu stau la celălalt capăt al mesei cu el. Momentan, sunt cu tine.

A zâmbit. Părea că-i place asta, iar eu am înjurat în gând pentru felul în care mă făcea să mă simt.

— Îmi place locul ăsta, am spus, privind în jur. Într-un fel, mă face să mă gândesc la tine.

— Iubeam locul ăsta, a spus Thomas.

— Dar acum, nu? Din cauza ei?

— Ultima mea amintire cu locul ăsta e și ultima amintire cu ea. Nu pun la socoteală drumul către aeroport.

— Deci ea te-a părăsit.

— Da. Credeam că vom vorbi despre fostul tău, nu despre fosta mea.

— Te-a părăsit pentru fratele tău? l-am întrebat, ignorându-l.

În timp ce înghițea, mărul lui Adam i s-a ridicat, iar el a privit către baie, uitându-se după Sawyer. Așa cum spusese, Sawyer stătea la capătul barului, făcând-o pe Tessa să chicotească.

— Da, a spus Thomas.

A pufnit, ca și cum ceva l-ar fi lovit în piept.

— Dar n-a fost a mea niciodată. Camille i-a aparținut mereu lui Trent.

Am clătinat din cap și m-am încruntat.

— De ce ți-a făcut asta?

— E dificil de explicat. Trent a iubit-o de când eram copii. Știam asta.

Mărturisirea lui m-a surprins. Din câte știam despre copilăria lui și sentimentele lui față de propriii frați, era greu de imaginat cum a putut Thomas să facă așa ceva.

— Dar tu ai curtat-o, oricum. Pur și simplu, nu înțeleg de ce.
A ridicat vag din umeri.

— Și eu o iubesc.

Timpul prezent. O fulgerare de gelozie m-a lovit în piept.
— Nu am vrut asta, a spus Thomas. Mergeam des acasă, mai mult ca s-o văd pe ea. Lucra într-un bar. Într-o noapte, am mers acolo și m-am așezat în fața barului unde lucra, apoi mi-am dat seama. Nu mai era fetița cu părul prins în codițe. Crescuse mare și imi zâmbea. Trent vorbea despre Camille mereu, dar într-un fel — cel puțin pentru mine — nu mi se părea că voia ceva de la ea. Apoi, început să se vadă cu o altă fată... Mackenzie. Atunci m-am gândit că a trecut peste episodul Camille. Dar la scurt timp după aceea, a avut loc un accident și Mackenzie a murit.

Am oftat.

Thomas a observat că eram șocată, a dat din cap și a continuat.

— Trent nu a mai fost la fel apoi. A început să bea mult, să se culca cu cine se nimerea și s-a lăsat de școală. Într-un weekend, m-am întors acasă să văd ce mai făceau el și tata, apoi am mers la bar. Ea era acolo.

S-a înfiorat.

— Am încercat să mă abțin, a continuat.

— Dar n-ai reușit.

— Mi-am spus că nu o merită. E al doilea cel mai egoist lucru pe care l-am făcut vreodată, și ambele au fost față de frații mei.

— Dar Trent și Camille sunt împreună acum, nu?

— Eu lucrez mult. Ea e acolo. El e acolo. Era clar că o să aibă întâmplări asta odată ce Trent a decis că o vrea. Nu puteam să mă împotrivesc. El a iubit-o primul.

Tristețea de pe fața lui m-a îndurerat.

— Ea știe că o iubești?

— Da.

Am ridicat din sprânceană.

— Ei i-ai spus pentru cine lucrezi, dar familiei tale nu i-ai spus.

Thomas s-a gândit puțin și s-a foit pe scaun.

— Nu va spu

— Deci îi mi

— Omite.

— Și lui Tre

— El știe că

de el din cauza s

despre FBI.

— Ai destul

— Da, a spu

relația noastră.

colega ei de apar

— E adevă

suflat-o, i-am sp

Fața i s-a sc

— În parte,

fi trebuit să min

— Oricum.

— Știu. A

temporare, și an

postură incomo

Fii fără griji, mă

— O să fie ș

— Da, a spu

— Cu Trent

— Sunt in c

— Aha, am

că vrei să vin cu

— Polanski

— Tu, nu?

— Nu pent

vrei să spui. Ei s

— Face? am

M-am preg

— Nu va spune nimic nimănui. A promis că n-o s-o facă.

— Deci îi minte pe toți?

— Omite.

— Și lui Trent?

— El știe că ne vedeam. Crede că am păstrat relația secretă față de el din cauza sentimentelor lui față de Camille. Dar nu știe nimic despre FBI.

— Ai destulă încredere în ea?

— Da, a spus fără ezitare. I-am cerut să nu spună nimic despre relația noastră. Timp de luni bune, nu a știut nimeni în afară de colega ei de apartament și câțiva colegi de muncă.

— E adevărat, nu-i așa? Nu vrei ca fratele tău să știe că i-ai suflat-o, i-am spus cu aroganță.

Fața i s-a schimonosit, dezgustat de remarca mea insensibilă.

— În parte, da. De asemenea, nu voiam ca tata să o descoasă. Ar fi trebuit să mintă. Ar fi fost totul mult mai dificil.

— Oricum, trebuia să mintă.

— Știi. A fost stupid. Am acționat pe baza unor sentimente temporare, și am transformat totul în altceva. I-am pus pe toți într-o postură incomodă. Am fost un dobitoc egoist. Dar am... o... iubesc. Fii fără griji, mă voi revanșa.

— O să fie și ea la nuntă, nu?

— Da, a spus, îndoind șervețelul.

— Cu Trent.

— Sunt în continuare împreună. Locuiesc împreună.

— Aha, am spus, surprinsă. Și asta n-are a face deloc cu faptul că vrei să vin cu tine?

— Polanski vrea să mergi.

— Tu, nu?

— Nu pentru că aș încerca s-o fac geloasă pe Camille, dacă asta vrei să spui. Ei se iubesc. Ea face parte din trecutul meu.

— Face? am întrebat înainte să mă pot opri.

M-am pregătit pentru răspunsul lui.

El m-a privit un timp îndelungat.

— De ce întrebi?

Am înghițit. *Asta e întrebarea, nu? De ce vreau să știu?*
dres vocea, bâlâindu-mă agitată.

— Nu știu de ce. Vreau doar să știu.

A pufnit în râs și a privit în jos.

— Poți să iubești pe cineva fără să vrei să fii cu acea persoană
și cum poți fi cu cineva înainte să o iubești.

S-a uitat la mine, cu un licăr în privire.

În raza mea vizuală, l-am văzut pe Sawyer stând lângă
noastră, ajutând-o pe Tessa, care avea o tavă în mână.

Thomas nu și-a mutat privirea de la mine, iar eu nu puteam
i-mi mut privirea de la el.

— Pot să... ăăă, mă scuzați, a spus Sawyer.

Am clipit de câteva ori și m-am uitat la el.

— Ah! Da, scuze.

M-am ridicat ca să-l las să intre și apoi m-am întors la locul
meu, încercând să nu mă fac mică sub privirea imperturbabilă a
Thomas.

Tessa a așezat aperitivele pe masă alături de trei farfurii mici și
umplut lui Thomas paharul pe jumătate gol, vinul stropind
paharului în interior, dar eu mi-am pus palma peste pahar înaintea
ea să-mi toarne și mie.

Sawyer și-a dus paharul la buze și a urmat o tăcere penibilă
masă, în timp ce restul restaurantului forfotea monoton, cu cântec
râs intermitent spărgând ritmul.

— I-ai spus de Camille? a întrebat Sawyer.

Părul mi s-a ridicat pe ceafă, iar gura mi s-a uscat brusc.
băut ultima gură de vin din pahar.

Thomas a rânjit și a mijit ochii, regretul citindu-i-se pe față.

— Tu i-ai spus Tessei de iritația aia?
Sawyer a fost cât pe ce să se inece cu vinul. Tessa a încercat
spună ceva, dar nu i-a ieșit, apoi s-a întors la bucătărie.

— De ce? De ce ești atât de dobitoc? a întrebat Sawyer.

Thomas a chicotit, iar eu m-am abținut să nu zâmbesc, râzând mut în paharul meu de apă.

Sawyer a început să râdă și el, apoi a dat din cap înainte de a-și unge bucata de pită cu humus.

— Bine jucat, Maddox. Bine jucat.

Thomas s-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— Cu ce mergi acasă, Liis?

— Mă duci tu.

A dat din cap.

— Nu voiam să presupun, dar mă bucur că ești de acord.

— Mersi, am spus încet.

Am încercat să nu privesc pielea frumos bronzată și strălucitoare dintre cureaua lui Thomas și tivul tricoului alb pe care îl purta. Agăța tabloul pe perete, unul dintre primele obiecte pe care mi le cumpărasem după instruire. Era o pictură pe pânză prinsă pe lemn și era mult prea grea pentru un obiect decorativ de agățat pe perete.

— E al naibii de dubios, a spus Thomas, coborând de pe scaun pe covor.

— E un Yamamoto Takato. E artistul meu modern preferat.

— Cine sunt? a întrebat Thomas, făcând referire la cele două surori din tablou.

Stăteau afară în timpul nopții. Una dintre surori privea peisajul, bucurându-se, în liniște, de cine știe ce nebunie se petrecea în fața lor. Cealaltă privea spre mine și Thomas, taciturnă și plictisită.

— Spectatori. Oameni care ascultă. La fel ca noi.

A părut neimpresionat.

— Sunt ciudate.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am zâmbit, încântată că se aflau, în sfârșit, la locul lor.

— E genial. Ar trebui să li vezi și restul operei. Prin comparație ele sunt banale.

După expresia feței lui, mi-am dat seama că nu era de acord cu această informație. Am ridicat bărbia.

— Mie-mi plac.

Thomas a inspirat adânc, a scuturat din cap și a oftat.

— Dacă te încălzește pe tine. Eu cred că... plec.

— Mersi că m-ai adus acasă. Mersi pentru sprijin. Mersi că atârnat tabloul cu fetele.

— Cu fete?

Am ridicat din umeri.

— Nu au nume.

— Pentru că nu sunt reale.

— Pentru mine, sunt.

Thomas a ridicat scaunul și l-a dus înapoi la masă, dar l-a apucă strâns, aplecându-se puțin.

— Că veni vorba de lucruri care nu sunt reale... am încercat să mă gândesc cum aș putea să-ți vorbesc despre anumite aspecte legale de călătorie.

— Care anume?

S-a ridicat și a venit spre mine, aplecându-se la o distanță de numai câțiva centimetri de fața mea și întorcându-și ușor capul.

M-am tras înapoi.

— Ce faci?

S-a dat în spate satisfăcut.

— Verific să văd ce ai face. Am avut dreptate să aduc asta în discuție acum. Dacă nu îmi afișez afecțiunea față de tine, își voi da seama că se întâmplă ceva. Nu te poți îndepărta așa.

— N-am s-o fac.

— Serios? Atunci, reacția asta n-a fost un reflex?

— Ba da... dar te-am mai lăsat să mă săruți înainte.

— Când
A mers
cum ar fi fo

— Aia
L-am u
lui, nelăsân
pe pieptul
cuprind str

M-am
nindu-mi
corpului m
fiindcă The
mereu — e

— Nu
Am în
Am si
rezemând
mi s-a păr

Am s
apartame
încă pleo
erau trânt
nilor vuia

Înăun
care o bo
e un univ

— E
— Ph
Mă s
Nimeni
părăsiser

Nu c
mult cu

— Când erai beată, a spus Thomas rânjind.
A mers până în mijlocul camerei și s-a așezat pe canapea, ca și cum ar fi fost stăpânul casei.

— Aia nu se pune.
L-am urmat, privindu-l o clipă, după care m-am așezat în dreapta lui, nelăsând niciun pic de spațiu între noi. Mi-am așezat obrazul pe pieptul lui și l-am mângâiat pe abdomenul său ferm, înainte să-l cuprind strâns de mijloc, și am rămas nemișcată.

M-am relaxat total și m-am așezat picior peste picior, odihnindu-mi gamba peste genunchiul lui, astfel încât fiecare parte a corpului meu să-i atingă măcar puțin corpul. M-am ghemuit zâmbind, fiindcă Thomas Maddox — agentul special isteț, care se controlează mereu — era nemișcat ca o statuie, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu eu sunt cea care are nevoie să exerseze, am spus rânjind.
Am închis ochii.

Am simțit cum i se relaxează mușchii și m-a luat pe după umeri, rezemându-și pieptul de capul meu. A expirat tot aerul din piept și mi s-a părut că a trecut mult timp până a mai luat o gură de aer.

Am stat așa, fără să ne grăbim nicăieri, ascultând liniștea din apartamentul meu și zgomotul ce venea din stradă. Cauciucurile încă pleoscăiau pe asfaltul ud, se auzeau claxoane, ușile mașinilor erau trântite. Din când în când, câte o persoană striga, frânele mașinilor vuiiau, câinii lătrau.

Înăuntru, unde stăteam cu Thomas — chiar pe canapeaua pe care o botezaserăm în noaptea în care ne cunoscuserăm —, părea că e un univers paralel.

— E plăcut, a spus el, într-un final.

— Plăcut?

Mă simțeam oarecum jigănită. Mie mi se părea extraordinar. Nimeni nu mă mai ținuse așa de când plecasem din Chicago și-l părăsisem pe Jackson, și nici măcar atunci nu mă simțisem așa.

Nu credeam că o să-mi lipsească atingerea cuiva, cu atât mai mult cu cât nu apreciasem afecțiunea lui Jackson. Dar, lipsită de

această afecțiune, mă simțeam singură și poate chiar puțin deprimată. Îmi imaginam că așa s-ar fi simțit oricine, însă eram sigură că nu aș fi fost cuprinsă de tristețe atât de puternic și de curând dacă nu aș fi cunoscut atingerea mâinilor lui Thomas în prima mea noapte în San Diego. Aveau să-mi lipsească în fiecare zi de după noaptea aceea.

— Știi ce vreau să zic, a spus.

— Nu. De ce nu-mi spui?

Și-a îngropat buzele în părul meu și a inspirat adânc și liniștit.

— Nu vreau. Vreau doar să mă bucur de moment.

Destul de cinstit.

* * *

Am deschis ochii, eram singură, lungită pe canapea. Încă eram complet îmbrăcată, sub cuvertura de lână pe care o luasem de pe scaun, unde se aflase împăturită.

M-am ridicat, m-am frecat la ochi, apoi m-am oprit.

— Thomas? am întrebat.

M-am simțit ridicol. Era mai rău decât în dimineața de după aventura noastră de o noapte.

Ceasul meu arăta ora trei dimineața, când am auzit o bufnitură de deasupra. Am privit în sus, zâmbind. Era drăguț să știu că se afla atât de aproape. După care, am auzit altceva, ceva care mi-a întors stomacul pe dos.

Un geamăt.

Un vaiet.

Un urlat.

O, Doamne!

Sunetul ritmat al unei bufnituri în perete, însoțit de gemete începuse să pătrundă în apartament și am privit în jur, neștiind să cred. *O fi plecat de aici la Cutter's? O fi întâlnit o fată? O fi acasă?*

Dar Thor
poate-l scoses

O, Doamne!

— O, D

înăbușit al un

Nu. Asta

M-am ric

în tavan. Jena

faptul că avea

plăcea să aud

orgasmul ano

M-am un

sise Thomas

încep să bat c

Ce mama

Am desch

nebună, fie p

și ar fi trebuit

Thomas

extenuat.

— Pot să

— Poftim

— Ce faci

Faci curățenie

Am mijit

— Nu cu

S-a uitat

după care s-a

— Ba da.

— În caz

— Aăă...

— În mo

Dar Thomas n-ar face așa ceva. Eu am fost singura de la... poate-l scoșesem din criza în care fusese?

O, Doamne!

— O, Doamne! s-a auzit ca un ecou al gândului meu strigătul înăbușit al unei femei, pătrunzându-mi în apartament.

Nu. Asta trebuie să înceteze.

M-am ridicat și am început să caut un obiect lung cu care să bat în tavan. Jena lui nu conta absolut deloc. Nu-mi păsa nici măcar de faptul că aveam să fiu *acea* vecină — fata bătrână de jos căreia nu-i plăcea să audă muzică, răsete zgomotoase sau sex. Nu voiam decât ca orgasmul anormal de zgomotos al acelei femei să înceteze.

M-am urcat pe scaunul din sufragerie — același pe care îl folosisese Thomas mai devreme — cu o mătură în mână. Chiar înainte să încep să bat cu coada de la mătură în tavan, cineva a bătut la ușă.

Ce mama naibii?

Am deschis-o, perfect conștientă de faptul că fie arătam complet nebună, fie persoana care se afla dincolo de ușă era, de fapt, nebună, și ar fi trebuit să-mi folosesc mătura pe vreun psihopat.

Thomas stătea în cadrul ușii, având cearcăne adânci, părând extenuat.

— Pot să stau aici?

— Poftim?

— Ce faci cu mătura? m-a întrebat. E trecut de trei dimineața.

Faci curățenie?

Am mijit ochii.

— Nu cumva ai companie?

S-a uitat de jur împrejur, părând derutat de întrebarea mea, după care s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Ba da.

— În cazul ăsta, nu ar trebui să fii la tine acasă?

— Ăăă... nu prea pot dormi acolo.

— În mod clar!

Am încercat să trântesc ușa, dar el a oprit-o și a venit după mine înăuntru.

— Care-i problema cu tine? m-a întrebat, arătând spre scaunul abandonat din mijlocul sufrageriei. Care-i faza cu scaunul?

— Voiam să mă urc pe el și să folosesc asta! am răspuns, ținând mătura în mână.

— Pentru ce? a întrebat, strâmbând din nas.

— Să bat în tavan! Să fac să înceteze odată zgomotul! S-o fac pe ea să tacă odată!

Ochii i-au licărit în semn că și-a dat seama despre ce era vorba și s-a jenat brusc.

— Se aude... chestia aia?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da. Toată clădirea aude.

S-a scărpinat pe gât.

— Îmi pare rău, Liis.

— Nu-ți cere scuze, am spus clocotind de nervi. Noi nu am... e nimic cu adevărat între noi.

— Poftim?

— Te rog, nu-ți cere scuze! Asta nu mă face decât să mă simt mai jalnic!

— Bine! Îmi pare rău! Adică...

Am oftat.

— Doar... pleacă.

— Voiam... să te întreb dacă aș putea rămâne aici în noaptea asta. Dar presupun că, dacă se aude și la tine...

Am întins agresiv mătura spre el, dar a sărit peste ea.

— Ce mama naibii, Liis?

— Nu, nu poți rămâne aici! Du-te înapoi sus, la aventura ta de noapte! Se pare că ai devenit expert în așa ceva.

Ochii i s-au făcut mari și a ridicat mâinile în aer.

— O! Nu! Nu! Nu eram... nu sunt eu. Acolo, sus. Cu ea.

— Poftim? am întrebat, închizând ochii, complet confuz.

— Nu eu sunt...

M-am uitat urât.

— Evident că nu.

Își agita mâinile.

— Nu. Nu eu am...

— Știu, am spus.

Aș fi putut vorbi.

— Nu! a urlat ea.

Bufniturile au...

Femeia a început să...

bărbat, care se auzea...

Thomas și-a ac...

— Doamne fer...

— E cineva cu...

— Fratele meu...

— Care dintre...

— Taylor. Stă...

întreba cum de nu...

cu el dar, când am...

nu avea chef să stea...

era acolo și...

Am arătat cu o...

— Tipa de sus...

Thomas a dat o...

— Oh, mulțun...

cu mâinile.

S-a încruntat.

— Ce?

— Nimic.

Davies a urlat.

— Trebuie să l...

Thomas a dat o...

— Mda. Mă du...

— Nu eu sunt... cu ea.

— M-am uitat urât.

— Evident că nu. Abia ce-ai cunoscut-o.

— Își agita mâinile.

— Nu. Nu eu am fost acolo, sus, făcând sex cu ea.

— Știu, am spus ferm.

— Aș fi putut vorbi la fel de bine cu pereții.

— Nu! a urlat el frustrat.

Femeia a început să strige, însoțită de gemetele mai potolite ale unui bărbat, care se auzeau până în apartamentul meu.

Thomas și-a acoperit fața cu mâinile.

— Doamne ferește!

— E cineva cu o femeie în apartamentul tău?

— Fratele meu, a mârâit el.

— Care dintre frați?

— Taylor. Stă aici câteva zile. Mi-a trimis un mesaj în care mă întreba cum de nu sunt acasă. Am plecat de aici să mă întâlnesc sus cu el dar, când am ajuns acolo, era ofticat dintr-un oarecare motiv și nu avea chef să stea în casă. Așa că l-am dus în Cutter's. Agent Davies era acolo și...

Am arătat cu degetul către tavan.

— Tipa de sus e agent Davies?

Thomas a dat din cap.

— Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, am spus, acoperindu-mi ochii cu mâinile.

S-a încruntat.

— Ce?

— Nimic.

Davies a urlat. Eu am clătinat din cap și am arătat către ușă.

— Trebuie să le spui să înceteze cu rahatul ăsta. Vreau să dorm!

Thomas a dat iarăși din cap.

— Mda. Mă duc.

S-a întors către ușă, dar apoi, s-a oprit, s-a întors și a arătat căminele.
mine.

— Credeai că eram eu și erai ofțicată.
Am făcut o grimasă.

— Nu, nu eram.

— Ba da, erai. Recunoaște!

— Și ce dacă eram?

— De ce ai fi furioasă? a întrebat, implorându-mă din ochi.

— Pentru că e trei dimineața, iar eu ar trebui să dorm.

— Prostii.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești!

Știam exact la ce se referea, iar el știa că încercam să fac pe
proasta. A zâmbit.

— Credeai că sunt sus și fac sex cu vreo gagică de la bar și te
infuriat pe mine. Ai fost geloasă.

După câteva secunde în care nu am fost capabilă să-i dau
răspuns credibil, am izbucnit:

— Așa, și?

Thomas a ridicat bărbia, apoi a întins mâna să deschidă ușa
spatele lui.

— Noapte bună, Liis.

M-am uitat la el cât de urât am putut până când a închis
după care am luat mătura și am împins scaunul înapoi la masă.

Aproximativ un minut mai târziu, bufniturile s-au oprit.

M-am târât cu pași greoi în dormitor, m-am dezbrăcat și mi
luat pe mine un tricou, după care m-am strecurat în pat.

Nu numai că nu-l detestam pe Thomas, dar chiar îl plăceam
mai rău de atât era faptul că el știa asta.

Mi-am întors încheietura să verific cât era ceasul, înjurându-mă singură că adormisem. După ce mi-am pus în urechi o pereche de cercei cu pietre care imitau diamantele, mi-am încălțat pantofii cu toc, am luat poșeta și am deschis ușa.

Thomas stătea în prag cu câte o cafea Styrofoam în mâini.

— Cafea?

Am tras ușa și am învârtit cheia în yală.

— E cu lapte? am întrebat.

— Nup. Șase pliculețe de zahăr și două de frișcă.

— De unde știi cum îmi beau cafeaua? am întrebat, luând ceașca pe care mi-o întindea.

Ne-am îndreptat împreună către lift, iar Thomas a apăsat butonul

— Constance.

— Constance știe că mi-ai cumpărat cafea?

— Constance mi-a spus să-ți cumpăr cafea.

Ușile s-au deschis și am intrat în lift. M-am întors către el confuză.

— Nu?
— Ori
— Cons
ești tu aici și
— Tho
asta, dar su
— Ind
dintr-o altă
— Ce-r
— Să m
— Asta
— Bine
M-am
— Îmi
Am ie
După câte
— Da.
— Nu
— La f
— Mie
— Și r
— Nu
— Nic

— Înseamnă că se trezește devreme, am bodogănit. De ce ți-ar spune Constance să faci asta?

A ridicat din umeri.

— S-a gândit că ți-ar plăcea s-o fac.

Mi-am întors privirea înainte. Îmi răspundea fără să-mi răspundă cu adevărat, iar acesta era lucrul pe care-l detestam cel mai mult. Eram nevoită s-o rog pe Val să mă învețe trucurile ei de a depista minciunile.

— Gata cu întrebările? a spus Thomas.

— Nu.

— Nu?

— Oricum n-ai să-mi dai un răspuns cinstit.

— Constance știe că te plac. A spus că mă comport altfel de când ești tu aici și are dreptate.

— Thomas, am spus, întorcându-mă către el... Eu... apreciez asta, dar sunt...

— Indisponibilă emoțional. Știu. Dar ești și proaspăt ieșită dintr-o altă relație. Nu-ți cer să te muți cu mine.

— Ce-mi ceri?

— Să mă lași să te conduc la birou.

— Asta nu e o cerere.

— Bine. Putem lua cina doar noi doi?

M-am întors către el în momentul în care s-a deschis liftul.

— Îmi ceri să ies la o întâlnire cu tine, Maddox?

Am ieșit din lift, clămpănind cu tocurile pe podeaua holului.

După câteva secunde de ezitare, a dat din cap.

— Da.

— Nu am timp pentru complicații. Sunt dedicată serviciului.

— La fel sunt și eu.

— Mie-mi place să lucrez până târziu.

— Și mie la fel.

— Nu-mi place să dau explicații nimănui.

— Nici mie.

- Atunci accept.
- Accepti să te duc la serviciu? Sau accepti să ieșim la o cină?
- Accept ambele.

A zâmbit triumfător, apoi a împins cu spatele ușile holului, rămânând cu privirea ațintită asupra mea.

- Mașina mea e aici.

În timp ce mergeam cu mașina spre birou, Thomas mi-a detaliat seara lui cu Taylor, ora la care agent Davies plecase din apartamentul lui și cât de inoportun fusese să aibă un pasager neanunțat, chiar dacă era vorba de fratele lui.

Autostrada încă era umedă de la cum plouase cu o zi înainte. El intra și ieșea din depășire și, chiar dacă eram obișnuită să conduc în Chicago, San Diego era complet diferit și nu eram sigură că aș fi fost pregătită să șofez odată ce aș fi făcut rost de o mașină.

- Pari agitată, a spus Thomas.
- Detest autostrada, am bombănit.
- Ai s-o detești și mai mult când ai să șofezi. Când îți ajunge mașina? Deja stai fără ea de trei săptămâni.

— Nu ajunge. Părinții mei o vând în locul meu. Am să-mi caut una nouă când voi avea timp dar, pentru moment, mă descurc cu transportul în comun.

Thomas a făcut o grimasă.

- Asta e ridicol. Poți pur și simplu să vii cu mine cu mașina.
- Chiar e-n regulă, am răspuns.
- Nu trebuie decât să te întâlnești cu mine în fața clădirii dimineața. Și așa plecăm la aceeași oră și mergem în același loc. În plus, îmi faci o favoare. Pot să conduc pe banda pentru navetiști.
- Bine, am spus, privind pe geam. Dacă nu te deranjează.
- Nu mă deranjează.

I-am aruncat o privire. Transformarea lui — de la șeful volatil, nervos, la vecinul binedispus, politicoș, poate chiar mai mult de atât — fusese treptată, așa că nu observasem decât atunci când am ajuns să stăm unul lângă celălalt cum soarele dimineții îi lumina

calmul din ochi. Restul drumului l-am parcurs într-o tăcere confortabilă.

Următoarea dată când Thomas a vorbit a fost când ne-am întâlnit cu paznicul de la poartă.

— Agent Maddox, a spus agentul Trevino, luându-ne insignele. S-a aplecat să mă legitimizeze și a rânjit.

— Bună, Mig, a spus Thomas. Ce-ți mai face familia?

— Foarte bine. Ce drăguț din partea ta că ai adus-o cu mașina pe agent Lindy în dimineața asta!

Thomas și-a luat înapoi insigna.

— Locuim în aceeași clădire.

— Ahammm, a spus Trevino, așezându-se la loc, înainte să apese pe butonul care deschidea poarta.

Thomas a trecut de poartă și a chicotit.

— Ce e atât de amuzant?

— Trevino, a spus Thomas, ținându-și cotul pe geam și atingându-și buzele cu degetele.

M-am încruntat. De fiecare dată când ceva îi atinge buzele, eram cuprinsă de un amestec de depresie și gelozie. Era un sentiment oribil și mă întrebam când avea să înceteze.

— Sunt cumva subiect de glume?

Thomas s-a uitat la mine și a schimbat mâna cu care conducea. Iar apoi, mi-a luat mâna într-a sa și mi-a strâns-o.

— Nu. De ce ai crede așa ceva?

— Ce e atât de amuzant?

Thomas a oprit pe locul de parcare și a scos mașina din viteză. A rotit cheia în sens invers, iar motorul s-a oprit.

— Eu. Râde de mine. Eu nu aduc oameni la birou. Nu zâmbesc când mă legitimizez și să fiu al naibii dacă-l întreb ce-i mai face familia. El știe că... știe. Lucrurile s-au schimbat în ceea ce mă privește de când ai venit tu aici.

— De ce, mă rog? l-am întrebat, holbându-mă la el și implorându-l din ochi să rostească acele cuvinte.

Ce-i drept, eram prea orgolioasă și încăpățanată ca să-mi încalc jurământul față de FBI fără să am o siguranță. Cafeaua, treburi ciudate prin apartament și chiar și mâna mea într-a lui erau prea puțin. Aș fi acceptat să fiu pe locul al doilea, după cariera lui. Din moment ce amândoi eram dedicați FBI-ului, nu se punea. Dar nu aș fi acceptat să mă aflu pe locul al treilea.

I-a sunat telefonul și, când a văzut numele afișat pe ecran, tot comportamentul său s-a schimbat. S-a încruntat și a oftat.

— Hei, a spus Thomas cu o expresie încordată.

Mi-a dat drumul la mână și a privit în altă parte.

— Ți-am spus că da. Eu... ăăă...

S-a frecat la ochi cu degetul arătător și cel mare.

— Nu pot. Aterizez cu doar o oră înainte să ajungă Trav la hotel.

Bine... ce să-mi spui?

Thomas a privit în jos, cu umerii căzuți.

— Da? Minunat, a spus el, fără a reuși să-și ascundă devastarea din voce. ăăă... nu, înțeleg. Nu, Trent. Înțeleg. E-n regulă. Da, mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur. Bun. În regulă. Ne vedem atunci.

Thomas a apăsat pe tasta de încheiere apel și și-a lăsat telefonul să-i cadă în poală. A strâns de volan cu ambele mâini atât de tare, încât i s-au albit monturile.

— Vrei să vorbești despre asta?

A scuturat din cap.

— În regulă. Ei bine... voi fi la mine în birou, în cazul în care te răzgândești.

Chiar în momentul în care m-am întins după mâner, Thomas m-a prins de braț și m-a tras spre el, iar buzele sale incredibil de catifelate s-au împreunat cu ale mele. Tot ce era în jur s-a început să se miște și m-am simțit teleportată înapoi în noaptea în care ne cunoșteam serăm — mâinile disperate, limba lui adâncindu-se în gura mea, transpirația lui dogoritoare prelinsă pe mine.

Când mi-a dat, într-un final, drumul, m-am înfiorător.
Chiar dacă îi simțisem buzele, când ne-am despărțit, tot am rămas
cu sentimentul acela oribil.

— La naiba, Liis. Îmi pare rău, a spus el, părând la fel de șocat
ca mine.

Respiram încet, dar adânc, și eram încă puțin aplecată spre el.

— Știu că nu vrei o relație, a spus, furios pe el însuși. Dar să fiu
al naibii dacă pot sta departe de tine.

— Înțeleg sentimentul, am răspuns, dându-mi la o parte șuvi-
țele de păr de pe față. Trent? am întrebat, arătând spre telefonul
său.

A privit în jos, apoi iarăși spre mine.

— Mda.

— Ce ți-a spus de te-a supărat?

Thomas a ezitat, nevrând, în mod evident, să-mi răspundă.

— Voia să vorbim despre petrecerea de burlac a lui Travis.

— Și?

— El o organizează.

— Așa, și?

Thomas s-a mișcat cu nervozitate.

— El... ăăă... are o înțelegere cu Camille, a spus, scuturând din
cap. Cu ceva timp în urmă, ea a acceptat să se căsătorească cu el dacă
ar face un lucru stupid și jenant. El are de gând să-l facă la petrecerea
lui Trav și, deci, a spus, cu ochii picați și cu inima frântă... O va cere
în căsătorie pe Camille.

— Pe fosta ta.

A dat încet din cap.

— Cea de care încă ești îndrăgostit. Și, în cazul ăsta, mă săruți pe
mine, ca să nu te mai gândești la asta?

— Da, a recunoscut el. Îmi pare rău. A fost de tot rahatul să fac
asta.

Inițial, mi-a venit să fiu furioasă. Dar cum să fiu furioasă, când
singurul lucru la care mă gândeam de când îl cunoscusem era să-l

sărut? Și cum să fiu geloasă? Femeia pe care o iubea urma să se logodească în curând, iar el tocmai ce-i dăduse binecuvântarea lui. Toată logica asta îmi făcea rău. Eram invidioasă pe o femeie pe care nu o cunoșteam și care n-ar fi fost niciodată cu Thomas. Nu puteam fi furioasă pe el, însă eram pe mine însămi.

Am tras de mâner.

— Echipa a cincea are ședință la ora trei.

— Liis, a strigat el după mine.

M-am îndepărtat cât de repede am putut, fiind pe tocuri, până am ajuns la lift. Ușile s-au închis în urma mea și am stat liniștită, în timp ce numerele arătau la ce etaj se afla liftul.

Când ușile s-au deschis la etajul șapte, am pășit afară din lift și am încercat să mă grăbesc în timp ce treceam pe lângă biroul lui Marks. El ajungea întotdeauna devreme, iar Val era, de regulă, în biroul lui, stând la povești. Am trecut rapid pe lângă ușa lui deschisă, auzindu-i vocea lui Val, și m-am strecurat repezitor pe ușa de securitate. Am trecut de primul birou, apoi pe lângă următoarele două, după care m-am furișat la mine în birou, închizând ușa în urma mea.

M-am așezat pe scaun și m-am întors cu spatele la peretele de sticlă, holbându-mă la raftul de cărți și la pravele orașului ce se întindea sub ochii mei. Am auzit o bătaie puternică în ușă, însă am ignorat-o, iar atunci cineva mi-a pus un dosar în suportul ușii, lăsându-mă în pace. Mă ascundeam de încăperea echipei după spătarul înalt al scaunului și-mi înnodam șuvițele negre pe deget, gândindu-mă la sărut, la noaptea de dinainte și la fiecare dată în care fusesem singură cu Thomas.

Încă era îndrăgostit de Camille. Nu înțelegeam și, mai rău, nici nu eram sigură de sentimentele mele. Știam că-mi păsa de el. Dacă era să fiu sinceră, era prea puțin spus. Modul în care corpul meu se comporta în prezența lui trăda dependența și imposibilitatea de a ignora. Îl doream pe Thomas într-un mod în care nu mi se întâmplase niciodată cu Jackson.

...și au sensu
...complicațiile p
Mi-am scos păr
moltăiam. Nu mai
vecinul și șeful meu
ceva mai mult și, d
trebuia să accept re
Ușa de la birou

— Liis?

Era Thomas.

M-am întors
din ochii săi era c
mine.

— E-n regulă!

A trântit ușă
s-a așezat. S-a ap

— Chestia c

— Ai avut u

S-a holbat l

— Tu nu e

— Mi-am

sentimente aș

Uneori, mă fac

care potențial

A lăsat cu

— Asta s

normele tale

— Nu e

— Nu p

S-a lăsat

Căcat. M

— Pent

— Nu e

Își au sensul complicațiile care ar putea apărea la muncă? Își au sensul complicațiile pe care mi le-ar putea crea mie?

Mi-am scos părul din gură după ce mi-am dat seama că-l recunosc și șeful meu. Era lipsit de logică și absurd să încerc să fie ceva mai mult și, dacă voiam să mențin controlul asupra situației, trebuia să accept realitatea asta.

Ușa de la biroul meu s-a deschis larg.

— Liis?

Era Thomas.

M-am întors lent și m-am ridicat în picioare, dreaptă. Agonia din ochii săi era de nesuportat. Nu știa încotro s-o ia, exact la fel ca mine.

— E-n regulă, am spus. Nu pe tine sunt furioasă.

A trântit ușa și s-a îndreptat spre unul dintre fotolii, după care s-a așezat. S-a aplecat, așezându-și coatele pe marginea biroului meu.

— Chestia de adineauri a depășit orice limită. Nu meriți asta.

— Ai avut un moment de slăbiciune. Înțeleg.

S-a holbat la mine, tulburat de răspunsul meu.

— Tu nu ești un moment de slăbiciune, Liis.

— Mi-am setat un țel pe care sunt hotărâtă să-l ating. Orice sentimente aș avea pentru tine, ele nu vor interfera cu țelul meu. Uneori, mă faci să uit, însă revin mereu la planul inițial — un plan în care potențiala mea jumătate nu e inclusă.

A lăsat cuvintele mele să mocnească pentru o vreme.

— Asta s-a întâmplat între tine și Jackson? Nu s-a potrivit cu normele tale pentru viitor?

— Nu e vorba de Jackson.

— Nu prea vorbești despre el.

S-a lăsat pe spate.

Căcat. Nu voiam să intru în discuția asta cu el.

— Pentru că nu simt nevoia s-o fac.

— Nu erați logodiți?

— Nu că ar fi problema ta, dar da.

Thomas a ridicat din sprânceană.

— Nimic, așa-i? N-ai vărsat nici măcar o lacrimă.

— Eu nu prea... fac asta. Eu beau.

— Ca în noaptea aceea la Cutter's?

— Exact ca în noaptea aceea la Cutter's. Așadar, cred că suntem

chit.

Thomas a rămas cu gura căscată, fără să încerce măcar să-și mascheze orgoliul rănit.

— Uau! Presupun că suntem.

— Thomas, dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine. Tu ai fost pus față în față cu aceeași decizie când erai cu Camille. Ai ales FBI-ul, nu-i așa?

— Nu, a spus jignit. Am încercat să mă agăț de ambele.

M-am lăsat pe spate și mi-am împreunat mâinile.

— Și cum a funcționat?

— Nu-mi place latura asta a ta.

— Ce păcat! De acum, asta va fi singura latură pe care o s-o vezi.

L-am privit drept în ochi, fermă.

Thomas s-a pornit să vorbească, dar cineva a bătut la ușă și s-a deschis-o.

— Agent Lindy? s-a auzit o voce calmă, dar sonoră de pe hol.

— Da? am spus, dându-mi seama că era a lui Constance, care stătea acum în ușă.

— A venit cineva la parter să vă viziteze. L-am condus sus.

Înainte să am posibilitatea de a mă întreba cine Dumnezeu putea să mă viziteze, Jackson Schultz a trecut pe lângă Constance și a apărut în cadrul ușii.

— O. Dumnezeule mare! am șoptit.

Jackson purta o cămașă bleu și o cravată cu model. Singura dată când îl văzusem atât de ferchezuit fuseseră în noaptea în care mă ceruse în căsătorie și la înmormântarea agentului Gregory. Nu mă gândisese că cămășii îi scotea în evidență ochii albaștri-azur. Ochii îmi plăceau

la el cel mai mult însă, în momentul acela, nu am putut să observ decât faptul că erau la fel de rotunzi precum fața lui. Jackson fusese mereu în formă, însă capul său ras și neted îl făcea să pară mai solid decât era.

Cu cât înaintasem în relația cu el, cu atât începuseră să-mi sară mai mult în ochi trăsăturile și obiceiurile lui neatrăgătoare — felul în care își molfăia mâncarea dintre dinți după ce mânca; felul în care se apleca într-o parte ca să tragă vânturi, chiar și în public; sau faptul că nu se spăla întotdeauna pe mâini după ce stătuse în baie o jumătate de oră. Chiar și cele trei riduri adânci pe care le avea la ceafă mă făceau să nu-l pot privi.

— Tu cine naiba ești? a întrebat Thomas.

— Jackson Schultz, SWAT, Chicago. Cine naiba ești tu?

M-am ridicat în picioare.

— Agentul special Maddox e directorul adjunct din San Diego.

— Maddox? a râs Jackson neimpresionat.

— Da, adică nenorocitul care e șef în locul ăsta, a spus Thomas și s-a uitat către Constance. Suntem în mijlocul unei ședințe.

— Îmi cer scuze, domnule, a spus Constance, nepărând să-i pară deloc rău.

Nu mă prostea pe mine. Îi spusese lui Thomas ce fel de cafea să cumpere și, odată ce s-a prins că Jackson era în clădire, l-a escortat repezitor până la mine în birou, pentru a-i reaminti șefului ei că avea concurență. Nu eram sigură dacă voiam s-o strâng de gât sau să-i mulțumesc, dar era evident că-i păsa de Thomas, și era drăguț să știu că avea o părere destul de bună despre mine, încât să-l împingă în direcția mea.

— Agent Maddox, tocmai încheiam discuția, nu-i așa? am întrebat.

Thomas s-a uitat întâi la mine, apoi la Jackson.

— Nu. Agentul Schultz poate să aștepte dracului afară. Constance?

Tipa a zis, din colțul gurii:

— Da, domnule. Agent Schultz, vă rog să mă urmați.

Jackson nu și-a dezlipit ochii de la mine în timp ce o urma pe Constance, până când nu i-am mai văzut.

Am mijit ochii la Thomas.

— Nu era nevoie să faci asta.

— De ce nu mi-ai spus că vine să te viziteze? s-a răstit Thomas.

— Chiar crezi că știam?

Umerii i s-au relaxat.

— Nu.

— Cu cât îl lași mai repede să intre, cu atât mai repede va pleca.

— Nu-l vreau aici.

— Oprește-te!

— Ce? a izbucnit Thomas, prefăcându-se că se holbează la diverse

sele fotografii și afișe de pe perete ori de pe raft ori la nimic.

— Te porți ca un copil, am spus.

Și-a lăsat bărbia în piept ca să se poată uita urât la mine.

— Scapă de el, a zis, continuând să vorbească încet.

În trecutul recent, se prea poate să mă fi intimidat, dar Thomas Maddox nu mă mai speria. Nu eram sigură că mă speriasse vreodată.

— Faci așa o mare tevdură din faptul că am fost geloasă asupra ta? Știi bine că l-am părăsit și că nu-mi mai stârnește niciun pic interesul, și uită-te la tine cum te porți.

A arătat către ușa.

— Crezi că sunt gelos pe Domnul Curățel? Glumești, așa?

— Amândoi știm bine că ești prea varză — și am arătat spre ușa tâmplă — ca să-ți faci griji pentru fostul meu logodnic sau pentru mine, în general.

— Nu-i adevărat!

— Încă ești îndrăgostit de ea! am spus eu pe un ton prea răsunător.

Fiecare membru prezent din Echipa a cincea s-a aplecat în spate sau în spate în scaunul său, pentru a privi prin peretele de sticlă al biroului meu. Thomas a mers spre peretele de sticlă și a tras dintr-o parte în alta, după care a închis ușa.

S-a încruntat.

— Ce leg
încă pe ea?

— Chiar

— Nu, do

— M-ai i

trecut peste p

— Iar înc

— Nu ai t

propria tristete

— Ai mer

— În cazu

— Bine.

— Bine? a

din vocea mea

— N-am

chestia ta... v

M-am hol

— Nu-i sp

— Și?

— Asta nu

poți spune că t

rile când se am

— Așa fun

— Asta e r

— Poate că

alți oameni. Eu

rile. Ne putem

să ne retragem

ția. Adevărul e

Am inghiți

Thomas a a

— Înainte

singuratic și, ch

— Ce legătură are asta? Nu pot să te plac pe tine și să o iubesc încă pe ea?

— Chiar da? Mă placi?

— Nu, doar te-am invitat la cină fiindcă îmi place să fiu refuzat.

— M-ai invitat la cină chiar înainte să ai o cădere psihică. Nu ai trecut peste problema ta cu ea, Maddox.

— Iar începi cu Maddox.

— Nu ai trecut peste problema ta cu ea, am spus, detestându-mi propria tristețe din voce. Iar eu am un țel.

— Ai menționat deja asta.

— În cazul ăsta, hai să cădem de acord că nu are sens.

— Bine.

— *Bine?* am întrebat, simțindu-mă jenată pentru tenta de panică din vocea mea.

— N-am să insist. Dacă eu trec peste Camille și tu treci peste... chestia ta... vom relua lucrurile.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred, și am zis:

— Nu-i spuneai lui Constance doar așa... Chiar eram într-o ședință.

— Și?

— Asta nu e ceva ce poți stabili tu în linii mari, Thomas. Nu-mi poți spune că totul se va duce pe apa sâmbetei și nu vom relua lucrurile când se ameliorează situația. Nu așa funcționează.

— Așa funcționăm noi.

— Asta e ridicol. Tu ești ridicol.

— Poate că da, dar suntem la fel, Liis. De asta n-a funcționat cu alți oameni. Eu n-am să te las să fugi, iar tu n-ai să-mi suporti căcaturile. Ne putem gândi dacă este sau nu eficient să fim împreună până să ne retragem sau putem pur și simplu să acceptăm de-acum situația. Adevărul e că planificăm lucruri, organizăm, controlăm.

Am înghițit în sec.

Thomas a arătat către perete.

— Înainte să apari tu, eram un om dependent de muncă și singuratic și, chiar dacă tu aveai pe cineva, și tu erai la fel. Dar noi

putem face asta să meargă. E perfect logic ca noi să fim împreună. Când îi spui Domnului Ninja de-acolo, de-afară, să plimbe ursul, anunță-mă, și te voi scoate la cină. Și atunci, te voi săruta din nou, și asta nu pentru că sunt cu gândul în altă parte.

Am înghițit în sec. Am încercat să-mi ascund șovăiala din voce.

— În regulă. E puțin cam tulburător să fii sărutată pentru că cineva e distras de gândul la o altă femeie.

— Nu se va mai întâmpla.

— Să te asiguri că n-o să se mai întâmple.

— Da, doamnă.

A deschis ușa, a ieșit și a închis-o.

Am căzut în scaun, respirând adânc pentru a mă calma. *Ce mama dracului a fost asta?*

— Bună, a spus Jackson, stând pe canapeaua de două persoane în
mica zonă de așteptare de pe hol. S-a ridicat, privindu-mă de la
șime. Ești frumoasă. Ți prinde bine California.

Mi-am înclinat capul într-o parte, zâmbind în semn
mulțumire.

— Au trecut doar câteva săptămâni.

A privit în jos.

— Știu.

— Ce mai fac părinții tăi?

— Tatei tocmai i-a trecut o răceală. Mama a jurat că, dacă-
flori, ai să te răzgândești.

Mi-am țuguat buzele într-o parte.

— Hai să facem o plimbare.

Jackson m-a urmat până la lift. Am apăsat butonul pe
primul etaj și am mers cu liftul, tăcuți.

Când ușile s-au deschis din nou, în hol era o mare de
Dimineața, primul lucru pe care-l făceau agenții era fie să vină

plece pentru a lua interogatorii, să meargă la tribunal sau să îndeplinească cele o sută de alte sarcini care cădeau în seama noastră. Erau legitimați vizitatorii, iar un grup mic de copii de gimnaziu își începeau turul.

Am mers împreună în spatele clădirii, iar eu am deschis ușa care dădea spre curte. Între cele două clădiri, era amplasat un spațiu frumos dotat cu mobilă de grădină unde puteai să stai jos, cu pietre de râu, pâlcuri de păiuș verde și un monument dedicat agenților care muriseră. Mereu îmi dorisem să petrec acolo câteva minute pentru a-mi pune ordine-n gânduri sau să stau pur și simplu, însă, între ieșirile la prânz cu Val și timpul petrecut în sala de fitness cu Thomas, nu prea găsisem niciun moment.

Jackson s-a așezat pe una din canapelele de răchită. Eu am rămas în picioare în fața lui, neavând astâmpăr. Niciunul nu a vorbit aproape un minut și apoi am inspirat adânc.

— De ce nu m-ai sunat înainte? am întrebat.

— Mi-ai fi spus să nu vin.

Vocea îi era atât de tristă, încât îmi stârnea mila.

— Dar ai venit oricum, am spus, clipind des din cauza luminii puternice a soarelui de dimineață.

Când Jackson s-a aplecat și și-a pus capul în mâini, m-am bucurat că eram singuri.

Am făcut un pas în spate, temându-mă pentru o clipă că urma să izbucnească în plâns.

— Nu am gestionat situația prea bine, Liisee. Nu am putut să dorm și să mănânc. Am avut o cădere psihică la muncă.

Numele cu care mă alinta m-a făcut să-mi plec capul. Nu era vina lui. Nu-i spusese niciodată că detestam să-mi zică așa. Mă simțeam inconfortabil văzându-l atât de vulnerabil, în condițiile în care, de regulă, își ținea sub control emoțiile, iar vina pe care o simțeam era de zece ori mai mare.

Jackson nu era un tip rău. Dar faptul că nu mă îndrăgostisem el m-a ajutat să văd toate lucrurile monstruoase pe care mi le

făcuse și, cu cât încercasem mai mult să simt altceva, cu atât mai puțin puteam să-l suport.

— Jackson, sunt la lucru. Nu poți face asta aici.

A privit în sus, către mine.

— Îmi pare rău. Nu voiam decât să te invit la prânz.

Am oftat și m-am așezat lângă el.

— Detest faptul că suferi. Mi-aș dori să simt altceva, dar... pur și simplu, nu simt. Am încercat timp de un an, așa cum am promis.

— Dar poate dacă așa...

— Nu e nimic din ce ai făcut tu. Nici măcar nu e nimic din ce n-ai făcut. Pur și simplu, nu ne potrivim.

— Pentru mine, tu ești potrivită.

Mi-am așezat o mână pe spatele lui.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Dar ce a fost între noi să încheiat.

— Nu ți-e dor deloc de mine? a întrebat.

Corpul îi era atât de mare față de al meu, încât făcuse umbra soarelui.

Mi-am amintit că-l văzusem la instructaj. Celorlalte femei de la instructaj li se păruse atât de atrăgător și de drăguț! Și era. După toate eforturile lor de a-l agăța pe Jackson Schultz, eu reușisem să agăț fără niciun pic de efort. Era atras de încrederea în sine și de ingeniozitate, după cum spusese. Iar eu le aveam pe amândouă.

Și iată-l, implorându-mă să-l doresc înapoi, când ar fi putut plece de aici și să dea pe spate o grămadă de femei, femei care îl iubiră și i-ar fi apreciat proastele obiceiuri, alături de calitățile de care mă îndrăgostisem eu.

După un moment de ezitare, am decis că suferința nu era soluția, dar era necesară. Am scuturat pur și simplu din cap.

— Doamne sfinte, a spus, râzând neamuzat. Te-ai mutat pentru altcineva? Nu c-ar fi treaba mea, înțeleg asta, dar te-ai mutat să știi.

A dat d
— Ei b
locuri mai a
— Îți p
Încă d
Nu doa
neajutorat c
avion, a face
lui se ocupa
astfel încât e
— E aici
— Mda,
— Te co
— Mda.
L-am co
a rostit nici r
spre ieșire.
— Trebu
L-am săr
— Îți mu
A rânjit.
— Știu că
poți veni oric
Am chicio
— El nu r
— Pa, Liis
Jackson m
Am inspir
M-am târ
până când clo
am pășit în ho
— Liis? a
vino!

A dat din cap mulțumit.
— Ei bine, eu am avion de-abia miercuri. Presupun că sunt și locuri mai aiurea în care poți rămâne blocat.

— Îți poți schimba zborul?
Încă dinainte să-l întreb, știam că nu putea.
Nu doar că era praf la a trece peste ceva, Jackson era și complet neajutorat când venea vorba de lucruri precum a schimba un bilet de avion, a face rezervări sau a face programări. Eram sigură că mama lui se ocupase de toate chestiile care ținuseră de această călătorie, astfel încât el să poată veni la mine.

— E aici barul *Top Gun*. Chiar ți-ar plăcea acolo, am spus.

— Mda, a chicotit. Sună destul de tare.

— Te conduc spre ieșire. Chiar îmi pare... îmi pare rău, Jackson.

— Mda. Și mie.

L-am condus pe peluză, apoi înapoi în clădirea principală. Nu a rostit nici măcar un cuvânt în timp ce mergeam împreună pe hol, spre ieșire.

— Trebuie... trebuie s-o spun o dată... înainte să plec. Te iubesc.

L-am sărutat pe obraz.

— Îți mulțumesc. Nu merit asta, dar îți mulțumesc.

A rânjit.

— Știu că te descurci cu nenorocitul ăla de sus dar, dacă te saturi,

poți veni oricând acasă.

Am chicotit.

— El nu reprezintă o problemă.

— Pa, Liis.

Jackson m-a sărutat pe frunte și a ieșit pe ușă.

Am inspirat adânc și, deodată, m-am simțit epuizată.

M-am târât cu greu până la lift, m-am rezemat de peretele liftului până când clopoțelul a semnalat că ajunsesem la etajul meu, iar apoi am pășit în hol, făcând eforturi deosebite pentru fiecare pas.

— Liis? a strigat Marks când am trecut pe lângă biroul lui. Ia vino!

M-am oprit și m-am întors, surprinsă de cât de recunoscătoare eram pentru invitația lui. M-am trântit în scaunul lui.

— Ce?

A arcuit o sprânceană, oprindu-se pentru o clipă din tastat.

— Ți-am spus! Creezi probleme.

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— Toată lumea își dă seama că e diferit. E, practic, fericit atunci când ești tu prin preajmă.

— Nu înțeleg care sunt problemele în cazul ăsta.

— Fostul tău stă cu tine câteva zile?

— Desigur că nu.

— De ce nu?

M-am ridicat.

— Ai un obicei să pui întrebări despre lucruri care nu te privesc?

— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai transferat aici ca să scapi de el? I-ai spus lui Tommy că ești indisponibilă emoțional, iar acum el încearcă să te cucerească fiindcă l-ai refuzat. Doar că, pentru tine, ăsta nu e un joc. Tu chiar nu ești disponibilă.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am lăsat pe spate.

— Haide să nu ne prefacem că n-are și el problemele lui.

— Exact. Așa că de ce nu vrei să simplificai lucrurile pentru departamentul ăsta, terminând naibii cu chestia asta?

— Tu ai problemele tale. Concentrează-te la ele, în loc să te concentrezi la ale mele.

M-am ridicat.

— Am văzut ce a însemnat pentru el... data trecută, când a plecat Camille. A fost chiar mai rău când Tommy s-a întors, după accidentul de mașină al lui Trent și Cami. Cami l-a ales pe Trent, dar Tommy n-a încetat niciodată să o iubească. Nu sunt un nenorocit. Liis, dar e prietenul meu. Se prea poate să-mi bag nasul în treburile tale, dar Tommy s-a schimbat după ce a pierdut-o pe Cami — și mi s-a schimbat în bine. Abia acum se vede, în străfulgerări, ceva din bărbatul care a fost înainte ca ea să-i frângă inima.

— Tommy? am spus.
— Marks și-a întins.
— Asta e tot ce-
Lăsa. Nu încerc să ți-l
Atât de dureros
Efortul pe care-l făce
a dispărut.

— Apreciez fapt
trată la asta, a spus
iubești și serviciul, ș
dai seama dacă ești
Rușinii i-a luat

— Du-te dracu
Am trecut valv
la mine în birou.

— Lindy, a înc

— Nu acum, a
să fie clar.

Mă aflam din
sticlă. Jaluzelele er
dar încă aveam ne
în care se afla echi

O bătaie scur
salutat, ci s-a așez
fi decât Val.

— Mergem a

— Azi, nu. A
de fitness.

— Bine.

M-am întors

— Asta-i tot

— Nu trebui
Întâi, te-ai pitit a

— Tommy? am spus neimpresionată.
Marks și-a întins gâtul către mine.
— Asta e tot ce-ai reținut din ce ți-am spus? Nu suntem rivali,
Lis. Nu încerc să ți-l iau. Încerc să-l salvez de tine.
Atât de dureros a sunat, încât am încercat să-mi înghit rușinea.
Efortul pe care-l făceam era evident, fiindcă furia din ochii lui Marks
a dispărut.

— Appreciez faptul că ești dedicată serviciului și că ești concen-
trată la asta, a spus el. Dar, dacă nu poți găsi o cale prin care să-ți
iubești și serviciul, și pe el... măcar nu-l da peste cap încercând să-ți
dai seama dacă ești sau nu capabilă de sentimente.

Rușinii i-a luat imediat locul furia.

— Du-te dracului, Marks, am spus înainte să ies din biroul lui.

Am trecut valvârtej de ușa de securitate și am mers cu pași fermi
la mine în birou.

— Lindy, a început agent Sawyer.

— Nu acum, am zis, înainte de a trânti ușa de la biroul meu, ca
să fie clar.

Mă aflu din nou în scaunul meu, cu spatele spre peretele din
sticlă. Jaluzelele erau trase de când fusese Thomas aici mai devreme,
dar încă aveam nevoie ca spătarul înalt să mă ferească de încăperea
în care se afla echipa mea.

O bătaie scurtă, și ușa s-a deschis. După faptul că nimeni n-a
salutat, ci s-a așezat direct pe fotoliu, mi-am dat seama că nu putea
fi decât Val.

— Mergem azi la Puf?

— Azi, nu. Azi trebuie în mod clar să-mi petrec prânzul în sala
de fitness.

— Bine.

M-am întors spre ea.

— Asta-i tot? Fără interogatorii?

— Nu trebuie să te interoghez. Te-am urmărit toată dimineața.
Întâi, te-ai pitit aici, iar Maddox a venit în fugă după tine. Apoi, și-a

făcut apariția fostul tău, iar Maddox era aici, urlând la toată lumea, după cum obișnuia s-o face, a spus, ridicând din sprâncene. L-a făcut să se simtă rău.

Am privit în altă direcție.

— Tocmai i-am frânt inima lui Jackson — din nou. La ce naiba mă gândeam? Știam că Thomas avusese parte de așa ceva. La naiba, mi-ai spus din prima zi că s-a ars cu cineva. Marks are dreptate.

Val s-a încordat.

— Ce a spus Marks?

— Că ar trebui să stau departe de Thomas. Că nu am putut să fiu devotată relației cu Jackson și că, cel mai probabil, nu pot fi devotată nimănui.

Val s-a strâmbat.

— Minți. N-are cum să fie așa un măgar nesimțit.

— Are cum, atunci când vine vorba de mine. Și da, ca să clarific, îl parafrazam.

— În cazul ăsta, vorbesc temerile din tine. Dar Liis, dacă-ți place pe Maddox, nu lăsa o relație eșuată să determine felul în care va decurge următoarea. Doar pentru că nu l-ai iubit pe Jackson nu înseamnă că nu l-ai putea iubi pe Maddox.

— El încă o iubește, am spus, fără a încerca să-mi ascund durerea din voce.

— Camille? Ea e cea care a plecat, Liis. Probabil că o va iubi mereu.

M-a lovit o stare de greață și mi-am strâns umerii în față, simțind o durere fizică reală în oase.

Nu ne cunoaștem de atât de mult timp. De ce am sentimente atât de puternice pentru el?

Totuși, nu puteam întreba asta. Mă făcea să fiu prea vulnerabilă și prea slabă. Am rostit cu voce tare singura întrebare pe care o puteam rosti:

— Crezi că poate să iubească două persoane?

— Tu poți iubi una? s-a răstit ea la mine.

Am scuturat din cap.

Val nu avea pic de compasiune.

— Ți-o cam faci cu asta, nu-ți bată seama de dreptate. Nu-ți bată seama spus o dată că ești îndrăgostit de el spune altceva.

— Pentru că-l plac eu și tu, vreau asta.

— Atunci, fii sincer.

— E greu să nu o faci când arăți că ești îndrăgostit.

A scuturat din cap.

— Înțeleg, dar trebuie să pari o nenorocită.

Am oftat.

— Nu am timp pentru asta.

— În cazul ăsta, s-a răstit ea.

Val s-a ridicat și a plecat.

cuvânt.

Stăteam la birou.

tată. Val avea dreptate.

Nu numai că nu-mi plăcea asta, ci și atașamente. Mai mult decât atât, încerc să fac asta.

M-am ridicat și am plecat să-l văd pe ager sau eram, pur și simplu.

— E la el în birou.

Poți să intri direct.

— Mulțumesc, a spus T.

— Hei, a spus T. Cine dăduse buzna.

— Eu nu pot...

Am scuturat din cap, punându-mi mâna la gură.
Val nu avea pic de milă în ochi.

— Ți-o cam faci cu mâna ta. Fii cu el sau nu fi cu el! Dar Marks are dreptate. Nu-ți bate joc de sentimentele lui Maddox! Știu că i-ai spus o dată că ești indisponibilă emoțional, dar atitudinea ta față de el spune altceva.

— Pentru că-l plac. Cred că e chiar mai mult decât atât. Dar nu vreau asta.

— Atunci, fii sinceră cu el și nu-i mai da semnale contradictorii.
— E greu să nu o fac, când asta e tot ce se petrece aici, am spus, arătând către spațiul dintre capul și inima mea.

A scuturat din cap.

— Înțeleg, dar trebuie să iei o decizie și să te ții de ea. Altfel, ai să pari o nenorocită.

Am oftat.

— Nu am timp pentru asta. Am o slujbă.

— În cazul ăsta, adună-te și vezi-ți de slujbă.

Val s-a ridicat și a ieșit din birou fără să mai rostească vreun cuvânt.

Stăteam la birou, cu mâinile împreunate, privindu-le încrunțată. Val avea dreptate. Marks avea dreptate. Jackson avea dreptate. Nu numai că nu-mi permiteam să fac experimente pe fobia mea de atașamente. Mai mult, Thomas în mod clar nu era tipul pe care să încerc să fac asta.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre biroul lui Constance. Am cerut să-l văd pe agentul special Maddox, neștiind dacă nu aveam aer sau eram, pur și simplu, agitată.

— E la el în birou, a spus Constance, fără să verifice prin cască. Poți să intri direct.

— Mulțumesc, am spus, trecând iute pe lângă ea.

— Hei, a spus Thomas, zâmbind în momentul în care a realizat cine dăduse buzna.

— Eu nu pot... face asta. Nu pot veni la întâlnire. Îmi pare rău.

Thomas și-a ridicat garda instantaneu și m-am detestat pentru lucrul asta.

— Te-ai răzgândit cu privire la Jackson? a întrebat.

— Nu! Nu... sunt... sigură dacă mi-am schimbat părerea despre relații de când am plecat din Chicago și nu cred că e corect față de tine să încerci.

Umerii i s-au relaxat.

— Asta-i tot? Asta-i discursul tău?

— Ce?

— Dacă nu mă poți privi drept în ochi, spunându-mi că nu mă plăcut momentul de azi-dimineață, în care te-am sărutat, nu pe botul.

— Eu... tu...

Nu asta era răspunsul la care mă așteptasem.

— Ti-a frânt inima, am spus. Eu tocmai am făcut asta alături.

Thomas a ridicat din umeri.

— Nu era potrivit pentru tine.

A înconjurat biroul și a venit spre mine. Am făcut câțiva pași mici înapoi, până când am atins cu spatele masa mare de conferință.

Thomas s-a aplecat, rămânând la doar câțiva centimetri distanță de fața mea. Am dat înapoi.

— Avem o misiune săptămâna viitoare, domnule. Probabil ai zice trebui să ne concentrăm la un plan pe bătaie.

A închis ochii și a inspirat pe nas.

— Te rog, încetează să-mi mai spui „domnule”.

— De ce acum te deranjează atât de mult?

— Nu mă deranjează.

A scuturat din cap, examinându-mi chipul cu o asemenea dorință în ochi, încât nu m-am putut mișca.

— Misiunea noastră e să ne prefacem că suntem un cuplu. Îți simțeam respirația mentolată și caldă pe gât. Dorința de întoarcere capul și de a-i simți buzele peste ale mele era atât de puternică, încât aveam o durere în piept.

— De când ai început să-l privești în sus, căutându-l?

— De acum. Ai ididit?

— Putini spurs. Ai ididit că nu poartă știi?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— E ceva în tre no?

— Nu știu.

— De când ai început să-mi spui iar „domnule”?

Am privit în sus către el.

— De acum. Ai idee cât de greu îmi e să te văd la birou umblând

— puțin spus: Ai idee cât de greu îmi e să te văd la birou umblând

în fața, știind că nu porți niciodată chiloți?

Am făcut sex la mai puțin

— Am privit în sus către el. Imi dau seama. Am făcut sex la mai puțin

— E ceva între noi. Imi dau seama. Am făcut sex la mai puțin

de douăzeci de minute după ce ne-am cunoscut, pentru numele lui

— Dumnezeu! Dar încerc să-ți fac o favoare. Mă auzi? Vreau să-ți fie

foarte clar. Te plac... mult. Recunosc. Dar sunt groaznică în relații.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou. Și...

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

— Și ce e mai important de atât e că nu vreau să fi rănit din nou.

A dat din cap, cu ochii închiși, plimbându-și nasul pe linia maxilarului meu.

— Peste câteva zile, ai s-o vezi pe Camille și vei fi distrus. Nu-mi va plăcea asta și nici celor de la birou nu le va plăcea.

— Crezi că voi fi rănit și că voi începe iarăși să fiu un nenorocit?

— Da.

— Te înșeli. N-am să te mint. Nu va fi distractiv. Nu-mi va plăcea. Dar... nu știu. Lucrurile nu mai par atât de lipsite de speranță cum păreau înainte.

Și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a strâns mâna. Părea atât de ușurat, atât de fericit să poată spune cu voce tare acele cuvinte. Nu părea deloc agitat sau temător.

— Și ai dreptate. Trebuie să ne concentrăm și să ne ducem la bun sfârșit misiunea, astfel încât să ne asigurăm că Travis nu va avea probleme. Până atunci, poate că vei reuși să renunți la ideea asta ridicolă cum că nu te-ai putea descurca să ai și o carieră, și o relație și odată ce avem amândoi conștiința curată, poți decide dacă vrei să ieșim la o întâlnire sau nu.

M-am încruntat.

El a chicotit, atingându-mi bărbia cu degetul mare.

— Și acum ce?

— Nu sunt sigură. Ceva nu e-n regulă. Ești prea de acord cu privire la varianta asta.

— Vorbește cu Val. Întreab-o pe ea dacă te mint!

— Val nu funcționează așa.

— Ba da, întreab-o pe ea!

Am deschis gura să îi răspund, dar el mi-a pus degetul mare peste buze.

— Întreab-o!

M-am îndepărtat de el.

— Bine. O zi bună, domnule.

— Nu-mi spune „domnule“. Vreau să te dezobișnuiești de asta înainte să mergem la ceremonie.

— Agent Maddox, am spus, înainte de a ieși repede din biroul

lui.

— Nici așa nu-mi place, a strigat în urma mea.

Un zâmbet larg mi-a apărut pe chip. Am privit-o pe Constance când am trecut pe lângă biroul ei, zâmbind și ea.

Val își ținea paharul de vin lipit de buze. Stătea cu picioarele întinse pe canapeaua mea, îmbrăcată cu pantaloni de trening de culoarea cărbunelui și cu un tricou bleu pe care scria „Ei bine, Patriarhia n-o să și-o tragă singură”.

— Au trecut mai bine de trei săptămâni, a spus ea, gândindu-se profund, cât de profund putea s-o facă într-o mare de vin.

Ținea tirbușonul între degete de parcă era o armă, dar apoi, s-a așezat picior peste picior, ca o doamnă.

— Ce încerci să spui? am întrebat-o.

— E atât de... nu vreau să spun că e îndrăgostit. E puțin cam devreme pentru asta. Dar e atât de... îndrăgostit.

— Ești absurdă.

— Dar tu? a întrebat ea.

— Îl plac, am spus după ce m-am gândit puțin la asta. Mult.

Nu avea rost să o mint pe Val.

— Cum e asta? Chiar să-l placi pe Thomas Maddox? Eu l-am urât atât de mult timp, încât e ceva ce mi-e total străin. Pentru mine, nu e chiar o ființă umană.

- Poate că asta-mi place.
— Minți!
— Voiam să spun că are o latură umană și îmi place că sunt singura căreia i-o arată. E ca și cum ar fi secretul nostru — ceva ce păstrează doar pentru mine.
— Și-a amestecat vinul din pahar și a dat pe gât ultima înghițitură.
— Oh, ai grijă. Asta sună periculos, ca și cum te-ai afla în curtea ca s-o câștigi, frumusețe.
— Ai dreptate. Retrag ce-am spus.
— Ei bine, în nota asta deprimantă, în care și vinul s-a terminat mă car și eu.
— Mă simt folosită.
— Dar ți-a plăcut, a spus, făcând cu ochiul. Ne vedem dimineată.
— Vrei să te conduc?
— Locuiesc în clădirea alăturată, a spus, privirea ei beată de dezaprobare nepărându-mi deloc intimidantă.
— Cum e? am întrebat-o. Să locuiești în aceeași clădire cu Sawyer.
— Înainte îmi plăcea, a spus, luând sticla goală ca s-o ducă pe tejgheaua din bucătărie. Dar n-a durat prea mult. Acum, doar îl ignor.
— De ce îl urăște toată lumea atât de mult?
— Ai să-nțelegi, a spus ea.
M-am încruntat.
— De ce trebuie să fie așa un mare secret? De ce nu poți pur și simplu să-mi spui?
— Crede-mă că nu e de folos să ți se spună că e un nenoroc.
Trebuie să te lovești de asta tu însăși.
Am ridicat din umeri.
— Și Marks? Nu locuiește și el acolo?
— El stă în centru.
— Nu știu ce să cred despre el, am spus, stând în picioare. Că mă detestă.

- Marks și Madd
Pășea cu un echil
băuse o sticlă și jumăt
— Mă bag în pat.
— În regulă. Noa
A ieșit și am auzi
Fiind deja îmbră
vin, m-am trântit cu
mea cu galben și gri.
Mi-am ciulit ure
crezut că era cineva
— Val, am stri
picioare.
Am trecut pe lă
— Puteai să rân
Mi-am înghițit
și beat.
— Liis.
— Doamne fer
— Am mers în
orașul ăsta sunt niș
I-a căzut fața.
— Asta m-a f
tărându-se pe lâng
Întregul corp i
mea viață și mă sir
Jackson stătea în n
— Nu e-n regu
— Nu vreau să
experimentez San
m-aș transfera și e
— Jackson, eș
un taxi.

— Marks și Maddox au o relație romantică de prietenie. E greșit să
Pășea cu un echilibru surprinzător, având în vedere faptul că
— Mă bag în pat.

— În regulă. Noapte bună, Liis.

A ieșit și am auzit sunetul liftului.
Fiind deja îmbrăcată în hainele în care stăteam în casă și beam
vin, m-am trântit cu fața în jos pe salteaua acoperită de cuvertura
mea cu galben și gri.

Mi-am ciulit urechile la auzul unei bătăi în ușă. La început, am
crezut că era cineva de pe hol, dar apoi, s-a auzit mai tare.

— Val, am strigat, enervată că trebuia să mă ridic iarăși în
picioare.

Am trecut pe lângă bucătărie și prin sufragerie ca să deschid ușa.

— Puteai să rămâi...

Mi-am înghițit cuvintele când, în ușă, am dat de Jackson, disperat
și beat.

— Liis.

— Doamne ferește, Jackson. Ce cauți aici?

— Am mers în barul *Top Gun*, cum ai spus. M-am îmbătat. În
orașul ăsta sunt niște femei — a privit chiorâș — mișto, mișto rău.

I-a căzut fața.

— Asta m-a făcut să-mi fie și mai dor de tine, s-a văicărit,
tărându-se pe lângă mine până în sufragerie.

Întregul corp îmi era încordat. Tipul ăsta nu făcea parte din noua
mea viață și mă simțeam aproape cuprinsă de frenezie din cauză că
Jackson stătea în noua mea locuință în-care-Jackson-nu-există.

— Nu e-n regulă să vii aici, am început.

— Nu vreau să fac chestiile alea fără tine, a bolborosit. Vreau să
experimentez San Diego împreună cu tine. Poate că... poate dacă
m-aș transfera și eu aici...

— Jackson, ești beat. Abia mă ascuți când ești treaz. Îți chem
un taxi.

M-am îndreptat spre telefon, dar Jackson l-a apucat înainte să fac eu și l-a aruncat în celălalt capăt al încăperii. Telefonul a alunecat pe podea și s-a ciocnit de plintă.

— Ce naiba e cu tine? am urlat, după care mi-am acoperit repede gura cu palma.

Am fugit să-mi recuperez telefonul de pe podea. Era cu ecranul în jos, lângă plinta de care se lovise. L-am examinat să mă asigur că nu se stricase. În mod miraculos, nu era spart sau crăpat.

— Îmi pare rău! a urlat Jackson, legănându-se înainte și înapoi cu brațele în aer. Nu chema un taxi, Liisee.

Se legăna, încercând să-și mențină echilibrul. Nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată atât de beat.

— Am să dorm aici cu tine.

— Nu, am spus pe un ton ferm. Nu rămâi aici.

— Liis, a spus el, venind spre mine cu ochii săi rotunzi pe jumătate închiși, văzându-mă tot pe jumătate.

Nici măcar nu se uita la mine, ci prin mine, împleticindu-se înainte și-napoi. M-a cuprins de umeri și s-a aplecat cu buzele țugălate și ochii închiși. M-am ferit și am căzut amândoi pe podea.

— La naiba, Jackson!

M-am ridicat și l-am privit cum se chinuia să-și recapete echilibrul. După cum se întindea și se legăna ca să se ridice, arăta ca o broască picată pe carapace. Am mormăit.

S-a ridicat în genunchi și a început să plângă în hohote.

— O, nu. O, te rog. Te rog, oprește-te, am spus, cu mâinile ridicate.

L-am ajutat să se ridice, după care am început să formez un număr de taxi. Jackson mi-a izbit telefonul din mână care, din nou, a căzut pe podea.

L-am dat drumul și l-am lăsat să cadă — tare.

— Atât ți-a fost! Am încercat să fiu drăguț. Ieși afară!

— Nu poți pur și simplu să mă dai afară din viața ta, Liisee! iubesc!

S-a ridicat încoace.

— Măine îți va...

— Nu, nu-mi...

M-a prins de t...

— Nu pot să...

— Nu-mi lași...

i le-am dat peste c...

El a țipat, ma...

Mișcarea putea să...

impotriva unui ag...

să se elibereze rep...

Ușa s-a desc...

secundă, Jackson...

strâns de altcinev...

— Ce mama...

Jackson la perete...

criminală.

Jackson s-a a...

ferit și l-a lipit pe...

peste gât.

— Stai. Dra...

amenințătoare.

— Jackson, f...

— Ce cauți a...

S-a uitat cătr...

— Locuiește...

Mi-am dat o...

— Doamne!

Thomas mi-

— Îl duc jos

— N-am ide

Jackson avea

sub propria greu

S-a ridicat încet. Eu mi-am acoperit ochii.
— Măine îți va fi atât de rușine!

— Nu, nu-mi va fi!

M-a prins de umeri și m-a scuturat.

— Nu pot să te uit! Tu ești dragostea vieții mele!

— Nu-mi lași de ales, am spus, după care l-am prins de degete și

i le-am dat peste cap.

El a țipat, mai mult din cauza șocului decât din cauza durerii.

Mișcarea putea să funcționeze împotriva oricărui idiot beat, dar nu împotriva unui agent SWAT din FBI. Chiar și beat, Jackson a reușit să se elibereze repede din strânsoarea mea și să mă atingă din nou.

Ușa s-a deschis larg, iar mânerul s-a trântit de perete. Într-o secundă, Jackson mă ținea strâns și, în următoarea, el era cel ținut strâns de altcineva.

— Ce mama dracului faci? a spus Thomas, imobilizându-l pe Jackson la perete, ținându-l de cămașă, și fixându-l cu o privire criminală.

Jackson s-a avântat spre Thomas și s-a clătinat, dar Thomas s-a ferit și l-a lipit pe Jackson înapoi de perete, ținându-l cu antebrațul peste gât.

— Stai. Dracului. Nemișcat, a spus Thomas, cu voce gravă și amenințătoare.

— Jackson, fă cum îți spune, l-am avertizat.

— Ce cauți aici? a întrebat Jackson.

S-a uitat către mine.

— Locuiește aici? Locuiți împreună?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Doamne!

Thomas mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Îl duc jos și-l bag într-un taxi. La ce hotel stă?

— N-am idee. Jackson?

Jackson avea ochii închiși, respira adânc, iar genunchii i se lăsau sub propria greutate.

— Jackson? am spus tare, lovindu-l în umăr. Unde stai?
Mi-au căzut umerii, văzând că nu-mi răspunde.

— Nu-l putem băga într-un taxi cât timp e leșinat.
— Nu rămâne aici, a spus Thomas, încă păstrând o nuanță de

furie în voce.

— Nu văd nicio altă variantă.

Thomas s-a aplecat, lăsându-l pe Jackson să cadă peste umărul lui, după care l-a dus pe canapea. Cu mai multă grijă decât aş fi crezut, Thomas l-a ajutat pe Jackson să se întindă pe spate, și l-a obligat să rămână acolo.

— Haide, a spus el, luându-mă de mână.
— Poftim? am întrebat, opunând doar puțină rezistență în timp

ce el mă tragea spre ușă.

— În noaptea asta rămâi la mine. Am o întâlnire importantă dimineată și nu voi putea să dorm dacă stau să-mi fac griji că te trezește și vine la tine în pat.

Mi-am tras mâna.

— Aș detesta să știi că nu ești în cea mai bună formă la întâlnire.
Thomas a oftat.

— Hai, scutește-mă cu asta. E târziu.

Am ridicat din sprânceană. El a privit în altă direcție, energic, apoi din nou la mine.

— Recunosc. Nu vreau să te atingă.

Gândul l-a infuriat, după care supărarea a părut să se evapore. A făcut un pas spre mine, apucându-mă cu tandrețe de șolduri.

— N-ai ajuns să poți vedea dincolo de minciunile mele până acum?

— Nu putem pur și simplu... nu știu... să spunem ce gândim ori simțim?

— Cred că eu tocmai am făcut-o, a spus Thomas. E rândul tău. Am început să-mi rod unghiile.

— Aveai dreptate. Sunt speriată. Mă tem că n-aș putea face chestia asta nici dacă aş vrea s-o fac. Și nu sunt sigură nici de ce n-ai putea.

Și-a strâns buzele.

— Ia-ți cheile.

Am făcut câțiva pași, apoi am mers la telexofon și am apăsat pe butonul de cealaltă. Când mi-a dat cheia, să nu-i mai arunc o

direcții opuse, gura lui se deschisese.

— Va fi în regulă.

Am mers înapoi spre telexofon. Am trecut pe lângă telexofonul lui, Thomas a înclinat capul.

Thomas a aprins o țigară, imaculat, încât nu puteam să văd trei reviste, iar lângă telexofon.

Totul era la locul său. El avea tot ce trebuia pentru un primitoare, era sigur că Thomas ar fi încercat să fugă afara FBI-ului.

M-am îndreptat spre telexofonul plat din celălalt capăt al mesei în rame de argint. În cealaltă, era Thomas. El și eu mult semănau cei doi bărbați cu Thomas și o femeie.

Era de o frumusețe să arate așa. Părul era negru, surprins. Nu era decât Dungile negre, grădite în evidență în fața și cum ar fi fost dintr-un în gât.

— Ea e Cam

— Si-a strâns buzele, abținându-se să nu râdă.
— Ia-ți cheile.

Am făcut câțiva pași spre telefonul meu și m-am aplecat să-l iau, apoi am mers la tejeștea și am luat cheile cu o mână și poșeta cu cealaltă. Când mi-am luat papucii în picioare, nu m-am putut abține să nu-i mai arunc o privire lui Jackson. Membrele îi erau răsfricate în direcții opuse, gura îi era deschisă și sforăia.

— Va fi în regulă, a spus Thomas, întinzându-mi o mână. Am mers împreună cu el pe hol, încuind ușa în urma noastră. Am trecut pe lângă lift și am urcat în liniște scările. Odată ajunși la ușa lui, Thomas a împins-o și mi-a făcut semn să intru.

Thomas a aprins lumina, și a ieșit la iveală un spațiu atât de imaculat, încât nu părea a fi locuit. Pe masa de cafea erau împrăștiate trei reviste, iar lângă perete se afla o canapea. Totul era la locul lui — plante, reviste, chiar și poze. Locul acela avea tot ce trebuie să aibă o casă, dar dincolo de decorațiunile acelea primitoare, era supărător de perfect, ba chiar steril. Arăta de parcă Thomas ar fi încercat să se convingă pe sine însuși că avea o viață în afara FBI-ului.

M-am îndreptat spre o masă cu consolă așezată lângă ecranul plat din celălalt capăt al încăperii. Pe ea se aflau trei poze alb-negru în rame de argint. Într-una dintre ele erau părinții lui, am presupus. În cealaltă, era Thomas, alături de frații lui și m-am mirat de cât de mult semănau cei patru frați mai mici ai săi. Iar apoi, mai era o poză cu Thomas și o femeie.

Era de o frumusețe remarcabilă, naturală, fără să facă vreun efort să arate așa. Părul ei tuns scurt și cămașa strâmtă cu decolteu m-au surprins. Nu era deloc ceea ce-mi imaginam a fi genul lui Thomas. Dungile negre, groase, de pe pleoape și ochii cenușii ieșeau mult mai tare în evidență într-o imagine alb-negru. Thomas păstrase poza ca și cum ar fi fost deosebită pentru el, iar asta m-a făcut să simt un nod în gât.

— Ea e Camille? am întrebat.

— Da, a răspuns el, vag jenat. Îmi pare rău. Abia dacă dau pe acasă. Uit că e aici poza asta.

Am simțit o durere în piept. Fotografia aceea înrămată era singurul răspuns de care aveam nevoie. În ciuda eforturilor mele, mă îndrăgosteam de Thomas, dar el era încă îndrăgostit de Camille. Chiar și într-o lume perfectă, în care doi oameni obsedați de slujbele lor ar fi putut face o relație să meargă, noi întâmpinam în plus obstacolul iubirii neîmpărtaşite. În momentul respectiv, era problema lui Thomas, dar dacă mi-aș fi permis să ajung la sentimente mai profunde pentru el, ar fi devenit problema mea.

Întotdeauna am crezut cu tărie că cineva nu poate iubi două persoane în același timp. Dacă Thomas o iubește încă pe Camille, ce presupune asta pentru mine?

În cap mi-a răsunat atât de tare o sirenă insuportabilă, încât abia mai puteam să gândesc. Sentimentele pentru Thomas, agent Maddon, șeful meu, trebuiau să înceteze imediat! Am aruncat o privire către canapeaua lui, îngrijorată că aș putea ajunge la un moment dat să-i implor să mă iubească și el, apărând beată și emoționată la ușa lui înainte să leșin pe canapeaua lui, cum leșinase Jackson pe a mea.

— Dacă nu te deranjează, am să-mi pun un așternut pe podea, am spus. Canapeaua nu pare prea confortabilă.

A chicotit.

— Taylor a spus același lucru. Ești binevenită în pat.

— Având în vedere trecutul nostru, cred că asta e o idee deosebit de proastă, am spus, citând ceea ce spusese el înainte.

— Ce ai de gând să faci când mergem la St. Thomas? a întrebat.

— Va fi rândul tău să dormi pe podea, am spus, încercând să-mi ascund durerea din voce.

Thomas m-a lăsat și s-a dus în dormitor, după care s-a întors cu o pernă și un sac de dormit rulat strâns. Am arătat spre ele și l-am întrebat:

— Păstrezi asta pentru cazul în care ai musafiri peste noapte?

— Pentru camping, a răspuns. N-ai fost niciodată cu cortul?

— Nu de că
— Patul e a
asta am pus aște

— Mulțum
te-am trezit.

— Nu dorm
auzit un bărbat

— Îmi cer
Thomas m

— Nu-ți m

să procesez ce

— Mulțum

Nu vreau să fi
în timpul ședi

— Există

trez în timpul

— Lumin

— Noi d

și trebuie să
Ziua de dum
de distragere

Mi s-au

puternică.

— Voi în

— Nu c
decât mă po

— Acum

prieteni.
Thomas

— Am

schimbat.

— Nu t

— Acu

— Nu de când există canalizare.
— Patul e al tău, a spus el, ignorându-mi ironia. Chiar în seara asta am pus așternuturi curate.
— Mulțumesc, am răspuns, trecând pe lângă el. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu dormeam. Dar trebuie să recunosc că am tresărit când am auzit un bărbat urlând în sufrageria ta.
— Îmi cer scuze.
Thomas mi-a făcut cu mâna și s-a dus apoi să aprindă lumina.

— Nu-ți mai cere scuze pentru el. Am ieșit pe ușă înainte să apuc să procesez ce se întâmpla.
— Mulțumesc, am spus, punând mâna pe tocul ușii. Culcă-te! Nu vreau să fii nervos pe mine, dacă n-o să te poți concentra mâine în timpul ședinței.

— Există un singur motiv pentru care n-aș putea să mă concentrez în timpul ședinței, iar acela nu e somnul.
— Luminează-mă!
— Noi doi vom petrece o mare parte a weekendului împreună și trebuie să discut cu fratele meu despre ceva ce nu va dori să facă. Ziua de duminică e importantă, Liis, iar tu ești cel mai mare motiv de distragere din viața mea în momentul ăsta.

Mi s-au înroșit obraji și m-am bucurat că lumina nu era puternică.

— Voi încerca să nu fiu.

— Nu cred că ai cum să nu fii un motiv de distragere mai mult decât mă pot eu abține să nu mă gândesc la tine.

— Acum înțeleg de ce ai spus că ar fi o idee proastă să fim prieteni.

Thomas a dat din cap.

— Am spus asta acum trei săptămâni, Liis. Lucrurile s-au schimbat.

— Nu tocmai.

— Acum suntem mai mult decât prieteni, și tu știi asta.

Am privit spre fotografia cu Thomas și Camille și am arătat cu degetul spre ea.

— Mă sperie... iar ție n-o să-ți treacă.

Thomas s-a dus și a pus fotografia cu fața în jos.

— E doar o fotografie.

Mi-am înghițit vorbele pe care îmi venea să i le spun.

El a făcut un pas spre mine.

M-am dat la o parte din tocul ușii, ridicând o mână.

— Avem o treabă de făcut. Haide să ne concentrăm!

Nu și-a putut ascunde dezamăgirea.

— Noapte bună!

Thomas mi-a pus pe birou un teanc mare de foi, maxilarul tremurându-i. Se plimba înainte și înapoi, respirând numai pe nas.

— Ce e asta?

— Citește, a mârâit el.

Chiar în momentul în care am deschis dosarul, Val a dat buzna înăuntru, oprindu-se brusc între ușă și Thomas.

— Tocmai am auzit veștile.

M-am încruntat și am aruncat o privire peste cuvinte.

— Biroul Inspectorului General? am întrebat, privind în sus.

— Rahat, a spus Val. *Rahat!*

Raportul era intitulat „O analiză a manevrelor și controlului FBI-ului asupra agentului Aristotle Grove“.

Am privit în sus, spre Thomas.

— Ce ai făcut?

Val a închis ușa și s-a apropiat de biroul meu.

— Grove e la parter. Îl vor aresta azi?

— Cel mai probabil, a spus Thomas încă agitat.

— Credeam că te-ai ocupat de asta, am spus, închizând dosarul și împingându-l în față.
— Să mă ocup de asta? a spus Thomas, ridicând sprâncenele.
M-am aplecat în față și am continuat să vorbesc cu voce gravă:
— Ți-am spus că Grove îți dădea informații proaste. Ai închis ochii prea mult timp la asta.

— Strângeam probe împotriva lui. A fost unul din motivele pentru care te-am adus aici. Și Val se ocupa de asta.
M-am uitat spre prietena mea, care privea dosarul de parcă luase foc. Ea și-a mușcat buza.
— Nu trebuia să vorbesc japoneză ca să-mi dau seama că mânca zahat, a spus ea. Stai așa — tu ești specialistul lingvist pe care l-a adus pentru chestia asta?

Am dat din cap. Thomas a arătat cu degetul spre ea.
— Asta e confidențial, Taber.

Val a dat din cap, însă nu părea să se simtă în apele ei fiindcă nu euse să-și dea seama singură de asta.
Sawyer a năvălit înăuntru, aranjându-și cravata în timp ce ușa se închidea în urma lui.

— Am venit imediat cum am aflat. Ce pot să fac? a întrebat.
Val a ridicat din umeri.

— Ce știi tu cel mai bine să faci.
Sawyer a părut dezamăgit.

— Serios? Din nou? El e cea mai antipatică țintă a mea. Știi că, dacă am pune ultraviolete în dormitorul lui Grove, fiecare centimetru ar străluci.

Val și-a acoperit gura, dezgustată.

M-am ridicat în picioare, proptindu-mi pumnul în birou.

— Se deranjează cineva să-mi explice și mie despre ce mama răcului vorbiți cu toții?

— Trebuie să avem foarte mare grijă cum procedăm, a spus Thomas. Travis ar putea avea probleme mari dacă treaba nu merge bine.
— Unsă.

Val s-a așezat în fotoliu, demoralizată.

— Când Maddox s-a transferat la sediul din Washington, înainte să fie promovată șef adjunct, a găsit o pistă care să-l conducă la unul dintre bătașii lui Benny, de la un agent care lucra la sediu în Unitatea de Afaceri Frauduloase Asiatică.

L-am privit pe Thomas cu suspiciune.

— Ai găsit o pistă pentru unul dintre capii mafiei italiene din Vegas de la Unitatea de Criminalistică Asiatică din Washington?

Thomas a ridicat din umeri.

— Aș spune c-a fost noroc, dar am lucrat la cazul ăsta zi și noapte de când mi-a ajuns pe birou. Nu există nicio amprentă pe care să n-o fi verificat și niciun caz nesoluționat pe care să nu-l fi accesat.

Val a oftat impacientată.

— Poți spune c-a fost ghinion. Bătașul era un copil. Numele lui era David Kenji. Travis l-a bătut până și-a pierdut cunoștința într-o noapte în Vegas, ca s-o protejeze pe Abby.

— Asta nu scrie în dosarul lui Travis, am spus, uitându-mă la Thomas.

El a privit în altă direcție, lăsând-o pe Val să continue. Val a dat din cap.

— A fost omis în mod intenționat, ca să-i sară în ochi lui Grove. Nu poate afla nimic despre Travis. Dacă-i spune planul vreunui Yakuza, Travis nu-i va mai fi de folos FBI-ului.

— De ce ar oferi Grove informații despre recrutarea lui Travis unui Yakuza? am întrebat.

Val s-a aplecat în față.

— David e fiul surorii lui Toshio Tarou.

— Tarou, adică adjunctul lui Goto-gumi din Japonia? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Goto-gumi era una dintre cele mai vechi rețele de crimă organizată din banda japoneză Yakuza. Tarou era un șef cunoscut, conducător al Goto-gumi încă din anii '70. Tarou nu-și intimidă dușmanii

pur și simplu. Mai mult, era creativ în ceea ce privește execuțiile, lăsându-le corpurile mutilate să poată fi văzute de toată lumea.

— Sora lui Tarou a locuit cu el până când a murit, atunci când David avea 14 ani.

— Am dat din cap.

— În regulă, deci tu vrei să-mi spui că și Travis e o țintă a Yakuzei?

Thomas a scuturat din cap. M-am încruntat.

— Nu cred că am aflat până în momentul ăsta ce naiba caută pe biroul meu raportul unui inspector general.

— Sunt vești proaste cu privire la Tarou, Liis, a spus Thomas. Grove i-a transmis informații prin intermediul Yakuzei și, recent, a vorbit direct cu Tarou. De asta n-am găsit nicio urmă a activității lor frauduloase, în ciuda tuturor interogatoriilor. Ei au fost cu un pas în față.

— Atunci îl lăsăm pe inspectorul general să-l aresteze. Cui îi pasă? am întrebat.

Lui Thomas i-a picat fața.

— E și mai rău. David a murit acum vreo două luni. A fost bătut până și-a pierdut cunoștința într-o noapte și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

— Tarou crede că Travis l-a bătut? am întrebat.

— Ține minte, a intervenit Sawyer, că ciocnirea lui David cu Travis a avut loc acum mai bine de un an și, din ceea ce știu ei, Travis n-a mai fost de atunci în Vegas.

— Luptele au fost purtate de o bandă, a spus Val. Benny l-a smuțit pe David împotriva cuiva ca să fie vărsare de sânge. Tarou a învinuit pe Benny și i-a trimis pe câțiva dintre oamenii lui în State ca să primească o explicație de la Benny. Luptătorul care îl ucisese pe David a fost găsit ciopârțit în deșert — ei bine, nu în întregime. Nu avem motive să credem că oamenii pe care i-a trimis înapoi Tarou fac parte din cuibul ăsta de Yakuza pe care l-am interogat.

M-am încruntat, fiind tot confuză.

— De ce nepotul lui Tarou era unul dintre bătaușii lui Benny?

— Mama, a spus Val simplu, ca și cum ar fi trebuit să-mi dai seama. Când mama lui a murit, David l-a învinuit pe Tarou. S-a certat. David a plecat și a venit în State. S-a orientat spre ce cunoștea și a sfârșit prin a rămâne cu Benny.

— Ce dezastru! am spus.

Val a privit în sus către Thomas și apoi către mine.

— Așteptam să apăsăm pe trăgaci, împotriva lui Grove, fiindcă știam că juca de ambele părți, dar acum, că am distrus legătura cu Benny, nu știm ce informații le-a dat din cazul nostru.

— Rahat! am spus. Cât de mult știe?

Thomas a făcut un pas în direcția mea.

— După cum am spus, am avut suspiciuni cu privire la el o vreme. Sawyer i-a urmărit activitatea.

— Ce gen de activitate? am întrebat.

Sawyer și-a încrucișat brațele.

— Activitatea zilnică — ce mănâncă, unde doarme. Știi și de la ce face indigestie, ce săpun folosește și pe ce site-uri porno intră ca să și-o frece.

— Mersi pentru asta, am spus.

Sawyer a chicotit.

— Supraveghere, tată. Sunt al naibii de bun la supravegheat.

— Cel mai bun, a spus Val.

Sawyer i-a zâmbit:

— Mersi.

Val și-a dat ochii peste cap.

— Scutește-mă!

Sawyer a continuat.

— Maddox nu i-a dezvăluit prea multe lui Grove cu privire la cazul din Vegas, dar atunci când cazurile au început să aibă legătură unul cu celălalt, Grove a devenit interesat... și Tarou la fel. Benny încearcă să îmbuneze lucrurile cu Tarou și cu tipiiăștia, banii li po-

transforma p
vrea un camp
Val s-a a

— Puter

Tarou îi por
face legătura

Am off

— Înțel

Thomas

— Caz

inchidem fă

— Iar

merge la in

Aparen

Thomas, ca

privit dosa

— Ins

Sawyer

— Gr

arestarea l

— Ar

dojenit Va

Thom

— C

activității

mai scrie

— A

transcrie

— O

Crezi că

Am

— C

Thom

transforma pe dușmani în prieteni. Luptele scot bani serioși. Benny vrea un campion, iar Travis e o alegere sigură.

— Putem controla ce află Grove la FBI, dar dacă Benny sau Tarou îi pomenește de Travis Maddox lui Grove, s-a terminat. Va face legătura.

Am oftat.

— Înțelegerea pentru Travis, chiar și intrarea lui Abby...

Thomas a aprobat.

— Cazul. Întregul caz. Va trebui să predăm tot ce avem și să-l închidem fără Travis ori Abby.

— Iar Travis nu va mai reprezenta un avantaj pentru FBI. Va merge la închisoare.

Aparent, greutatea cuvintelor mele s-a revărsat asupra lui Thomas, care s-a ținut de raftul de cărți ca să rămână în picioare. Am privit dosarul care zăcea deschis pe birou, între mine și Val.

— Inspectorul general tocmai ne-a discreditat complet.

Sawyer a clătinat din cap.

— Grove nu știe asta încă. Trebuie să dăm telefon, să amânăm arestarea lui și să mai tragem de timp.

— Ar fi trebuit să ne spui că persoana ta de contact e Liis, l-a dojenit Val pe Thomas. Am fi putut evita chestia asta.

Thomas i-a aruncat o privire urâtă, dar ea nu a dat înapoi.

— Cum? a întrebat-o. Dacă-ți spuneam că Liis ținea evidența activității lui Grove ar fi împiedicat biroul inspectorului general să mai scrie raportul acela? Ți bați joc de mine?

— Ar fi fost util să știm că o putem folosi pe Liis ca să verifice transcrierile lui Grove, a spus Sawyer.

— O puneam pe Liis să le verifice, Sawyer, a spus Thomas enervat. Crezi că a stat s-o asculte în căști pe Taylor Swift de când e aici?

Am scuturat din cap.

— Ce-i cu secretomania asta?

Thomas a ridicat mâinile în aer și le-a lăsat să-i cadă pe lângă corp.

— E Spion, lecția 1.1, copii. Cu cât știu mai puțini oameni, cu atât sunt mai puține riscuri. Nu voiam ca Grove să afle că am un alt translator de japoneză în unitate. Trebuia să continue cu transcrierea interogatoriilor pentru Tarou, iar un alt agent vorbitor de japoneză i-ar fi stat în cale. Poate ar fi sfârșit prin a fi o țintă doar pentru ca Grove să rămână responsabil cu interogatoriile membrilor Yakuza.

— Oh, a spus Val. Trebuia s-o protejezi.

Sawyer și-a dat ochii peste cap.

— E absurd. Nici măcar n-o știa și voia s-o protejeze.

I-a luat un moment, dar în clipa în care Sawyer și-a dat seama de jena din ochii mei, a rămas cu gura căscată. Și-a mișcat arătătorul de la mine la Thomas și înapoi.

— Voi doi ați...

Am scuturat din cap.

— Asta s-a întâmplat înainte. El nu știa că mă aflu aici pentru a lucra la FBI.

— Domeniul în care lucrezi devine subiect de discuție chiar după ce faci cunoștință, a trântit Sawyer. Ai avut o aventură de-o noapte cu noua colegă, Maddox? Nu-i de mirare că i-ai sărit în cap de la prima ședință. Nu-ți plac surprizele. Totul începe să aibă sens.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Thomas disprețuitor.

Sawyer s-a oprit din râs.

— De-asta ai promovată-o?

Zâmbetul de pe buzele lui Val s-a evaporat.

— Oh, rahat!

Thomas s-a întins dintr-o fandare după Sawyer, iar eu și Val ne-am băgat între ei, lovindu-ne ca două mingi una de cealaltă în încercarea de a-i despărți.

— În regulă! Îmi pare rău! a spus Sawyer.

— Vreau să văd maniere, vă rog! am țipat. Suntem adulți la treabă!

Thomas a făcut un pas în spate, iar Sawyer și-a netezit cravata și s-a așezat.

— Maturizează.
Thomas și-a ațintit

— Îmi cer scuză.
Trebuie să facem din
arest pentru Grove

Val și-a netezit
— Tu sună-l

general.
— Iar eu îl voi
spus Sawyer.

Expresia lui Th

— Trebuie să fi

— Am înțeles,

Ne-au lăsat sin

uitat unul la celălalt

— I-ai exclus

intrebat.

— Marks știa.

Am ridicat cap

— Marks nu e

Thomas a ridic

— Pot avea înc

— Și în Val po

— Val vorbește

— Tot putem a

Thomas a scrâ

— Nu ar treb

culos, Liis. Dacă c

tău...

— Asta e cel m

Thomas a clipi

— Pot nimeri
de calibrul douăze

— Maturizează-te! am mârâit către Thomas.

Thomas și-a atins buzele cu degetele, încercând să se calmeze.

— Imi cer scuze, a spus printre dinți. Am să-l sun pe Polanski. Trebuie să facem dispărut raportul acela și să oprim mandatul de arest pentru Grove — cel puțin pentru moment.

Val și-a netezit hainele.

— Tu sună-l pe șeful. Eu voi suna la biroul inspectorului general.

— Iar eu îl voi urmări pe Grove să văd dacă suspectează ceva, a spus Sawyer.

Expresia lui Thomas a devenit severă.

— Trebuie să fim foarte discreți cu privire la asta.

— Am înțeles, au spus Sawyer și Val.

Ne-au lăsat singuri în birou pe mine și pe Thomas, iar noi ne-am uitat unul la celălalt.

— I-ai exclus pe agenții tăi ca să mă protejezi pe mine? l-am întrebat.

— Marks știa.

Am ridicat capul.

— Marks nu e implicat în cazul ăsta.

Thomas a ridicat din umeri.

— Pot avea încredere în el.

— Și în Val poți avea încredere.

— Val vorbește prea mult.

— Tot putem avea încredere în ea.

Thomas a scrâșnit din dinți.

— Nu ar trebui să dau explicații cu privire la ce fac. E periculos, Liis. Dacă oamenii ăștia cu care avem de-a face află numele tău...

— ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit, m-am răstit.

Thomas a clipit, surprins de reacția mea.

— Pot nimeri o țintă de la optzeci de metri distanță cu un pistol de calibrul douăzeci și doi, pot doborî un agresor care e de două ori

cât mine și pot face față figurilor tale de arogant de cel puțin două ori pe zi. Pot să le fac față lui Benny, membrilor Yakuza și lui Grove. Nu sunt Camille. Sunt agent FBI, la fel ca tine, și ai să mă respecti în calitate de agent. M-ai înțeles?

Thomas a înghițit în sec, pregătindu-și cu grijă următorul răspuns.

— Nu consider că ești slabă, Liis.

— Atunci, de ce?

— Ceva mi s-a întâmplat când te-am cunoscut.

— Am făcut o partidă de sex extraordinară. Ești atras de mine.

Asta nu înseamnă că trebuie să-i excluzi pe cei mai buni agenți ai tăi. Iată un alt motiv că e o idee proastă să explorăm... orice ar fi chestia asta, am spus, gesticulând în spațiul dintre noi.

— Nu, e mai mult de atât. Încă de la început... am știut.

— Ce ai știut? m-am răstit.

— Că trebuia să am grijă. Am pierdut o persoană pe care am iubit-o și m-am schimbat. Am renunțat la cea pe care am iubit-o și mi-a frânt inima. Știu că atunci când vei pleca, Liis, indiferent de cum se va sfârși... voi fi distrus.

Am închis gura, pe care o țineam căscată și am îngăimat următoarele cuvinte:

— Ce te face să crezi că plec undeva?

— Nu asta faci? Să fugi? Nu e asta marele tău țel în viață? Să trec peste orice?

— Nu-i corect.

— Nu vorbesc doar despre promovări, Liis. Ne jucăm nu cu unul, ci cu doi capi ai mafiei. Ei nu știu că suntem pe urmele lui Grove. Dacă Grove află că vorbești limba și că-l poți exclude, te va vedea ca pe o problemă. Știi cum sunt oamenii ăștia. Sunt foarte pricepuți la eliminarea problemelor.

— Dar Grove nu știe, iar Val și Sawyer nu i-ar fi spus.

— Nu voiam să risc, a spus, așezându-se pe fotoliul pe care stătuse mai devreme Val.

— Așada
tău începe să
Travis, trebui

— Și nu
suntem pe u

Stăteam

— Ce-o

— Vom

— Deci

— Treb

— Nu i

— La n

lungată. Că

trebuie s-o

demaști pe

Nu are de-

ești agent fi

deveni o țir

cuvinte, ce

— Fac

Thoma

Foile s-au f

— Nu

S-a ap

— Oa

inainte s-c

M-am

— Sâr

monie în v

mintă soț

șeful nost

întâi.

Lui T

— Așadar, acum avem două probleme. Va observa când fratele tău începe să lucreze pentru FBI. Dacă vrei să funcționeze chestia cu Travis, trebuie să scăpăm de Grove.

— Și nu putem scăpa de Grove fără ca Tarou să-și dea seama că suntem pe urmele lui și ale lui Benny. Cazul se va duce de râpă.

Stăteam acolo, simțindu-mă complet pierdută.

— Ce-o să facem?

— Vom trage de timp. Sincronizarea trebuie să fie perfectă.

— Deci nu trebuie să facem un singur miracol, ci două.

— Trebuie să ai grijă, Liis.

— Nu începe. Trebuie să ne concentrăm.

— La naiba! Sunt mai concentrat decât am fost o vreme înde-

lungată. Când am intrat în încăperea echipei și te-am văzut acolo... trebuie s-o recunosc, bine? Să știi că te-am adus pe tine ca să-l demaști pe Grove m-a speriat al dracului de tare și încă mă sperie. Nu are de-a face cu ideea că tu ai avea nevoie să fii protejată sau că ești agent femeie și cu tot ce ține de faptul că, în orice clipă, ai putea deveni o țintă și ar fi numai vina mea! a urlat el, în special la ultimele cuvinte, ceea ce i-a făcut venele să i se umfle pe gât.

— Face parte din slujbă, Thomas. Asta facem noi.

Thomas a luat dosarul și l-a aruncat în celălalt capăt al biroului.

Foile s-au împrăștiat în toate direcțiile, după care au căzut pe podea.

— Nu mă ascuți! Asta nu-i o joacă!

S-a aplecat, ținându-și palmele întinse pe biroul meu.

— Oamenii ăștia te vor ucide, Liis. Nu se vor gândi de două ori înainte s-o facă.

M-am căznit să-mi relaxez umerii.

— Sâmbătă plecăm spre Eakins, iar duminică luăm parte la ceremonie în Virgin Islands și trebuie să-l convingem pe fratele tău să-și mintă soția pentru tot restul vieții lui înainte să plecăm luni, fiindcă șeful nostru vrea un răspuns. Haide să ne concentrăm la asta mai întâi.

Lui Thomas i-a căzut fața, descurajat.

— Doar... stai departe de agent Grove. Nu ești expertă la minciuni.

— Și totuși, ai încredere în mine că, tot weekendul, putem împreună să-ți convingem familia că suntem un cuplu.

— Știu ce simt când te am în brațele mele, a spus el. Am încredere în asta.

A închis ușa în urma lui și, după câteva clipe, am expirat în sfârșit tot aerul pe care nu-mi dădeam seama că-l țin în piept.

— Lasă-mă pe mine să duc ăsta, a spus Thomas, luându-mi de pe umăr sacul de piele și punându-l pe umărul său.

— Nu, mă descurc.

— Liis, iubitelor le plac chestiile astea. Bagă-ți mințile-n cap. Încetează să fii agentă și începi să-ți joci rolul!

Am aprobat, cedând cu tristețe. Tocmai ce ajunseserăm la Aeroportul Internațional din San Diego. Mă bucuram că puteam înainta lejer la coada de la clasa business. În ultima săptămână din vacanța de primăvară, aeroportul era deosebit de aglomerat. Și trecem prin toată acea aglomerație de oameni ca să ajungem la poartă îl facea pe Thomas — care și așa era destul de tensionat — și mai agitat.

— Nu am de gând să fac asta din nou mâine-dimineață ori luni-dimineață, a mormăit Thomas.

Nu m-am putut abține să nu mă holbez la el, văzând că femeile îi aruncau priviri de două sau de trei ori. Purta un tricou gri strălucitor și o jachetă cu imprimeu marinăresc și blugi, iar cureaua din piele

maro i se asorta cu bocancii Timberland. Când m-am apropiat suficient de mult, i-am simțit apa de colonie și m-am trezit că inspir mai adânc.

Își ascundea ochii în spatele ochelarilor de soare în stil aviator și zâmbea forțat, deși căra bagajele și era apăsător de greutatea faptului că urma să-și vadă în curând familia și pe Camille.

Ne-am oprit la terminal, iar Thomas a lăsat bagajele jos. El își luase doar o geantă de mână. Celelalte erau valiza mea de mărime medie, o geantă de mână cu roți și un sac din piele.

— Ce ai în chestia asta? a întrebat, lăsând ușor sacul din piele pe jos.

— Laptop, bani, cheile, gustări, căști, portofel, un pulover, gumă...

— Ți-ai luat o haină cu tine?

— Vom sta în Illinois doar o noapte, iar apoi vom merge spre Virgin Islands. Pot rezista atâta timp fără o haină dacă petrecerea burlacilor nu se ține cumva afară.

— Nu prea cred că vii și tu la petrecerea burlacilor.

— Trent o cere în căsătorie pe Camille la petrecerea burlacilor, corect?

— Așa se pare, a spus el cu o voce mult mai joasă.

— Dacă ea poate să meargă, și eu pot.

— Ea e barmaniță.

— Eu sunt agent FBI. Eu câștig.

Thomas s-a uitat fix la mine.

— Ce vreau să spun e că ea s-ar putea să lucreze la petrecere.

— Și eu voi face asta.

— Mă îndoiesc că vor mai fi acolo și alte femei.

— N-am o problemă cu asta, am spus. Uite, nu te las să te confrunți singur cu toată chestia asta. Nici măcar nu sunt îndrăgostită de Jackson, dar tot nu-mi pot imagina cât de ciudat m-aș simți să fiu de față când cere pe cineva în căsătorie.

— Cum a fost în dimineața următoare? Nu mi-ai mai spus.

— Plecase. Am sunat-o pe mama lui și mi-a spus că ajunsese acasă cu bine. Nu am vorbit cu el.

Thomas a râs.

— Și-a făcut apariția la tine acasă implorându-te. Zici că era o femeie disperată!

— Concentrează-te! Nu va fi timp să mă lași pe mine. Va trebui să mergem direct acolo și n-am să te aștept în mașină. Spune-le fraților tăi că mergem peste tot împreună. Spune-le că sunt o iubită geloasă și autoritară. Sincer, nu-mi pasă. Dacă voiai ceva de decor, trebuia s-o iei cu tine pe Constance.

Thomas a zâmbit.

— Nu aș fi luat-o pe Constance. E aproape logodită cu fratele șefului.

— Serios? am întrebat surprinsă.

— Serios.

— Altă cursă pe care-ai pierdut-o în timp ce suferai după Camille.

Thomas s-a strâmbat.

— Constance nu e genul meu.

— Da, pentru că e atât de respingător să fii frumoasă, deșteaptă și blondă, am spus sec.

— Nu tuturor bărbaților le plac femeile drăgălașe și loiale.

— Ție nu-ți plac? am întrebat cu suspiciune.

A privit în jos către mine.

— Genul meu pare să fie femeile arțăgoase și indisponibile emoțional.

M-am uitat urât la el.

— Nu eu sunt îndrăgostită de altcineva.

— Tu ești măritată cu slujba la FBI, Liis. Toată lumea știe asta.

— Asta e exact ceea ce am încercat să-ți spun. Relațiile sunt o pierdere de vreme pentru oamenii ca noi.

— Crezi că o relație cu mine ar fi pierdere de vreme?

— Știu că
treilea.
A scuturat
— Al treilea
— După
La început
apoi s-a aplecat
— Uneori
Camille.
— Nu tu
— Trebuie
Mi-am d
— Eu tre
— E o fo
Am scrâ
pe gură.
— Ți-e d
o fotografie d
Lui Thor
— Liis, l
— Nu p
un cuplu ad
Mi-am
Thomas
— Nu p
Am așt
clasa busine
sacul meu c
incet la co
agentul res
Odată
nului, după

— Știu că ar fi. Nici măcar nu aș fi pe locul al doilea. Ci pe al treilea.

A scaturat din cap confuz.

— Al treilea?

— După femeia de care ești îndrăgostit.

La început, Thomas a părut prea jignit ca să mă contrazică, dar apoi s-a aplecat spre urechea mea, șoptind:

— Uneori, mă faci să-mi doresc să nu-ți fi spus niciodată despre

Camille.

— Nu tu mi-ai spus despre ea, ții minte? Val mi-a spus.

— Trebuie să trec peste asta.

Mi-am dus mâna la piept.

— Eu trebuie să trec peste asta?

— E o fostă iubită. N-o mai face pe răsfățata!

Am scrâșnit din dinți, temându-mă de ce ar fi putut să-mi iasă pe gură.

— Ți-e dor de ea. Ce ar trebui să simt în legătură cu asta? Încă ai o fotografie cu ea în sufragerie.

Lui Thomas i-a picat fața.

— Liis, haide! Nu putem face asta acum.

— Nu putem? Să ne certăm cu privire la o fostă iubită? Fiindcă un cuplu adevărat n-ar face așa ceva.

Mi-am încrucișat brațele și m-am rezemat de spătarul scaunului.

Thomas a privit în jos, râzând.

— Nu pot să te contrazic în privința asta.

Am așteptat la poartă până când agentul de la birou a invitat clasa business să se îmbarce. Thomas a luat gețile noastre de voiaj și sacul meu de piele, refuzând orice ajutor din partea mea. Am înaintat încet la coadă, ascultând cum aparatul suna de fiecare dată când agentul responsabil cu biletele scana câte un tichet de îmbarcare.

Odată ce am trecut de poartă, Thomas m-a urmat pe scara avionului, după care am fost iarăși opriți, chiar în ușa avionului.

Am observat femeii care se uitau insistent — de data asta, însoțitoarele de zbor — pe lângă mine, la Thomas. El părea să nu conștientizeze acest lucru. Poate că doar se obișnuise cu asta, până în punctul acela al vieții sale. La birou, era ușor să pretind că nu e un bărbat chipeș, dar în lumea reală de afară, reacțiile altora îmi aminteau de cum mă simțisem prima dată când îl văzusem.

Ne-am ocupat locurile și ne-am pus centurile de siguranță. În sfârșit, m-am relaxat, dar Thomas părea la capătul răbdării.

Mi-am așezat mâna peste a lui.

— Îmi pare rău.

— Nu ești tu motivul, a spus.

Cuvintele sale m-au durut. Inconștient, ele aveau un sens mai profund. Urma să o vadă pe femeia pe care o iubea acceptând cererea în căsătorie din partea altcuiva. Și avea dreptate. Femeia pe care o iubea era motivul, nu eu.

— Încearcă să nu te gândești la ea, am spus. Poate reușim să plecăm de-acolo înainte să se întâmple. Să luăm o gură de aer.

M-a privit ca și cum ar fi trebuit să-mi dau seama despre ce era vorba de fapt.

— Tu ai impresia că sunt stresat de cererea în căsătorie a lui Trent?

— Păi..., am început, dar nu prea am știut cum să continui.

— Să știi că fotografia nu mai e, a spus ca fapt divers.

— Fotografia cu Camille? Unde-a dispărut?

— Într-o cutie cu amintiri — unde îi e locul.

M-am uitat la el un timp îndelungat, simțind un junghi în piept.

— Te bucuri? m-a întrebat.

— Mă bucur, am răspuns, rușinată și confuză.

Dacă aș fi dat înapoi, aș fi fost încăpățânată în mod gratuit. O dăduse la o parte. Nu mai aveam nicio scuză.

M-am întins și mi-am împletit degetele cu ale sale, iar el a dus mâna mea la gură. A închis ochii și m-a sărutat în palmă — un gest atât de simplu și totuși, atât de intim, cum ar fi fost și acela de a

...închisă hainele de pe cineva într-o îmbrățișare sau cea mai mică atingere pe ceafă. Când făcea astfel de gesturi, îmi era ușor să uit că s-ar putea gândi la altcineva.

După ce pasagerii și-au ocupat locurile, iar însoțitoarele de zbor se-au informat cu privire la modalitățile de supraviețuire în cazul unei prăbușiri, avionul a mers până la capătul pistei, după care s-a dezlănțuit cu o viteză tot mai mare, cu fuzelajele zornăind, până când am decolat cu o mișcare lină, fără sunet.

Thomas a început să se foiască în scaun. Întorcea capul din față în spate și invers.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu pot face asta, a șoptit Thomas, uitându-se la mine. Nu-i pot face asta.

— Nu-i faci nimic. Tu ești mesagerul, i-am răspuns cu voce joasă. S-a uitat în sus, spre gura de aer condiționat, și s-a întins să o îndrepte în direcția lui, astfel încât aerul îi bătea direct în față. S-a așezat înapoi pe scaun, părând să se simtă îngrozitor.

— Thomas, gândește-te. Ce altă variantă are?

Și-a înclăștat dinții cum făcea mereu când era nervos.

— Continui să spun că-l protejez dar, dacă nu i-aș fi zis directorului despre Travis și Abby, nu ar fi fost pus în postura de a alege.

— Asta e adevărat. Închisoarea ar fi fost singura variantă.

Thomas a privit pe geam. Lumina soarelui se reflecta în marea de nori, încât abia putea privi. A tras parasolarul și mi-a luat puțin să-mi obișnuiesc ochii.

— E imposibil, am spus. Avem o treabă de făcut și dacă toate reziduurile astea de porcării personale ne zboră prin minte, vom face o greșală și întreaga operațiune se va duce naibii. Dar însăși natura operațiunii e personală. Sarcina asta o implică pe familia ta. Și iată-ne împreună, cu propriile noastre... probleme. Dacă nu găsim o cale, am belit-o, Thomas. Și chiar dacă găsim — în momentul în care Travis acceptă, dacă nu ești în formă maximă, Grove își va da seama de tot.

— Ai dreptate.
— Imi pare rău. Ce-ai spus? I-am tachinat, făcându-i semn cu degetele spre ureche.

Însoțitoarea de zbor s-a aplecat către noi.

— Doriți o băutură alcoolică?
— Vin alb, vă rog, am spus.

— Jack și Cola, a spus Thomas.

A aprobat și a mers la cei de pe rândul din spatele nostru să întrebe același lucru.

— Am spus că ai dreptate, a zis Thomas cu greu.

— Ești agitat pentru că urmează s-o vezi pe Camille disează?

— Da, a răspuns fără ezitare. Ultima oară când am văzut-o, era în spital, lovită destul de urât.

Observându-mi expresia surprinsă, a continuat:

— Ea și Trenton tocmai ieșeau cu mașina din Eakins și au fost loviți de un șofer beat.

— Nu mă pot hotărî dacă familia ta e cu adevărat norocoasă ori predispusă la accidente.

— Ambele.

Însoțitoarea de zbor ne-a adus băuturile, așezând întâi șervețelele, apoi paharele. Thomas m-a privit în timp ce am sorbit o gură de vin. Era deosebit de atent la buzele mele și mă întrebam dacă aveam aceleași sentimente de gelozie pe care le aveam și eu când buzele sale atingeau alte lucruri în afară de gura mea.

Thomas a încetat să se holbeze la mine și a privit în jos.

— Mă bucur pentru Trent. Merită asta.

— Și tu nu?

A râs cu nervozitate, apoi m-a privit.

— Nu vreau să discut despre Camille.

— În regulă. E un zbor lung. Vorbim, dormim sau citim?

Însoțitoarea de zbor s-a întors cu un carnețel și un pix.

— Domnișoară... Lindy?

— Da?

A rămbit și o mu
arabicit ca niște fulger

— Preferați meni
somon la grătar cu un

— Aă... meniul

— Domnule Mac

— Și eu tot pe ce

A notat pe carne

— Băuturile sun

Am privit amân

Însoțitoarea de

— Minunat!

— Vorbim, a sp

— Poftim?

Și-a înăbușit ră

— Ai întrebat

vorbital.

— Oh, am zân

— Dar nu vr

despre tine.

Am strâmbat

— De ce? Eu

— Ți-ai rupt

— Nu.

— Ai plâns v

— Nu.

— Ce vârstă

— Tu... ai fo

Lui Thomas

— Poftim? I

M-am hlizit

— Glumeso

nicic care să m

A zâmbit și o mulțime de quife gri din coada ei împietrită au strălucit ca niște fulgere.

— Preferați meniul cu pui la grătar și sos de chifti sau pe cel cu somon la grătar cu unt de capere și lămâie?

— Aă... meniul cu pui, vă rog.

— Domnule Maddox?

— Și eu tot pe cel cu pui.

A notat pe carnetel.

— Băuturile sunt în regulă pentru toată lumea?

Am privit amândoi spre paharele aproape pline și am aprobat.

Însoțitoarea de zbor a zâmbit.

— Minunat!

— Vorbim, a spus Thomas, aplecându-se spre mine.

— Poftim?

Și-a înăbușit râsetul.

— Ai întrebat dacă aleg vorbitul, dormitul sau cititul. Am ales vorbitul.

— Oh, am zâmbit.

— Dar nu vreau să vorbim despre Camille. Vreau să vorbim despre tine.

Am strâmbat din nas.

— De ce? Eu sunt plictisitoare.

— Ți-ai rupt vreodată un os? a întrebat.

— Nu.

— Ai plâns vreodată după vreun tip?

— Nu.

— Ce vârstă aveai când ți-ai pierdut virginitatea?

— Tu... ai fost primul.

Lui Thomas i-au ieșit ochii din orbite.

— Poftim? Dar ai fost logodită...

M-am hlizit.

— Glumesc. Aveam douăzeci de ani. La facultate. Nimeni și nimic care să merite discuția.

— Droguri interzise?

— Nu.

— Ai băut vreodată până ai leșinat?

— Nu.

Thomas a căzut pe gânduri vreo treizeci de secunde.

— Ți-am zis, i-am spus un pic rușinată. Sunt plictisitoare.

Apoi, mi-a pus următoarea întrebare:

— Te-ai culcat vreodată cu șeful tău?

A rânjit, iar eu m-am pitit în scaun.

— Nu în mod intenționat.

A izbucnit în hohote, dându-și capul pe spate.

— Nu e amuzant. Am fost îngrozită.

— Și eu, dar nu din motivul din care crezi.

— Fiindcă te temeai de ce mi-ar putea face Tarou sau Benz dacă Grove ar fi aflat de ce eram acolo?

Thomas s-a încruntat.

— Da.

A înghițit cu greu și a privit în jos, spre buzele mele.

— Noaptea aceea cu tine... a schimbat totul. Urma să las câteva zile să treacă. Nu voiam să par complet penibil când ți-aș fi bătuț la ușă. Am venit în dimineața aceea la lucru și i-am spus imediat lui Marks că trebuie să vină cu mine în Cutter's. Speram să dau din nou de tine.

Am zâmbit.

— Da?

— Da, a spus, privind din nou în altă direcție. Încă îmi fac griji.

Trebuie să te supraveghez atent.

— Afurisitul, l-am tachinat.

Thomas nu a părut încântat de răspunsul meu.

— Nu eu sunt cel care supravegheză oamenii, ții minte?

— Sawyer? am întrebat.

Când Thomas a dat din cap, confirmându-mi suspiciunea, am chicotit.

— Nu-i amuzant
— E puțin amuzant
place de el. Toți s
nici Val nu-mi sp
stat în apartame
mine. E un bețiv

— Nu e inof
Am rămas c

— Poftim?

— M-ai auz

— Nu, mi s

— Este.

— Poftim?

Thomas er
spunea. S-a apl

— Cu Val.

— Poftim?

Ei bine, er

— E adev

s-a dovedit că

tatea. Val i-a t

timp. Sunt se

Încă stăt

— Dar.

— Nu, a

— Să-m

— În de

— Val r

trădată. E ra

— Mda

omoare.

Am scr

— Nu

— Nu-i amuzant, a spus el neamuzat.
— E puțin amuzant. Nimeni nu vrea să-mi spună de ce nu vă place de el. Toți spun doar că e un bou sau un nenorocit. Nici tu și eu în apartamentul meu toată noaptea și nu a încercat să se culce cu mine. E un bețiv nerușinat, dar e inofensiv.

— Nu e inofensiv. E înșurat.
— Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

— Nu, mi s-a părut că ai spus că agent Sawyer e înșurat.

— Este.

— Poftim?

Thomas era enervat, dar eu nu puteam să procesez ceea ce-mi spunea. S-a aplecat spre mine.

— Cu Val.

— Poftim? am întrebat mult mai încet.

Ei bine, eram sigură că-și bătea joc de mine.

— E adevărat. La început, au fost ca Romeo și Julieta, după care s-a dovedit că Sawyer are o mică problemă în ceea ce privește fidelitatea. Val i-a trimis actele de divorț de mai multe ori. El a tot tras de timp. Sunt separați de aproape doi ani.

Încă stăteam cu gura căscată.

— Dar... locuiesc în aceeași clădire.

— Nu, a spus el chicotind. Locuiesc în același apartament.

— Să-mi trag palme!

— În dormitoare diferite. Sunt colegi de apartament.

— Val mă pune să-i spun *totul*. Asta e pur și simplu... mă simt trădată. E rațional? Chiar mă simt.

— Mda, a spus Thomas, foindu-se în scaun. În mod clar o să mă omore.

Am scuturat din cap.

— Nu mă așteptam la asta.

— Te-aș ruga să nu-i spui că ți-am zis, dar când ne vom întoarce, te va privi și-și va da seama.

M-am întors cu fața spre el.

— Cum face asta?

A ridicat din umeri.

— A fost întotdeauna un grozav detector de minciuni, iar FBI-ul a ajutat-o să-și perfecționeze talentul ăsta. Dilatarea pupilelor, răspunsul întârziat, privitul în stânga și-n dreapta și radarul ei intern care se activează, o ajută acum să detecteze mai mult decât minciuni. Detectează până și omisiunile dacă ai în minte chestii noi pe care le ții pentru tine. Val știe tot.

— E tulburător.

— De asta ești singura ei prietenă.

Am inclinat capul, strâmbându-mă.

— Asta e trist.

— Nu mulți oameni pot tolera talentul lui Val sau modul nerășinat în care îl folosește. De asta e Sawyer așa un bou.

— A înșelat-o?

— Da.

— Știind că va afla?

— Cred că da.

— Și atunci, de ce nu divorțează de ea? am întrebat.

— Pentru că nu poate găsi pe cineva mai bun.

— O, îl urăsc, am mârâit.

Thomas a apăsat pe un buton, iar scaunul său a început să se întindă. Pe chip i s-a așternut un zâmbet de satisfacție.

— Nu-i de mirare că niciodată nu mă invită la ea, am spus meditativ.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg. Și-a pus o pernă sub cap.

— Ai...

— Nu, gata cu întrebările despre mine.

— De ce?

— Deoarece chiar nu e nimic care să merite discuția.

— Spune-
— Fiindcă
am spus, mim
pe buze.

— Vrei să
ajuns în San L

Nu am ră

— Ei? a în

— Ei ce?

— Cunos

era tipic să fi

noaptea aceea

În ochi i-

— Nu uit

— Știu că

innozi părul p

burgerii de la

la curățenia d

pauza de prân

a doua șansă s

nistă și foarte

— Ba nu!

M-am ric

— Bine, r

— Toată l

— Îmi cer

Am încer

— Am lo

niciodată.

— E un h

I-am arun

— Ca să fi

nu ți-a spus m

— Spune-mi ce s-a întâmplat între tine și Jackson. De ce n-ai spus, mimând cuvintele ca și cum ar fi trebuit să mi le citească pe buze.

— Vrei să-mi spui că întreaga ta viață a fost plictisitoare până ai ajuns în San Diego? m-a întrebat, nevenindu-i să creadă.

Nu am răspuns.

— Ei? a întrebat el, făcându-se până a găsit o poziție comodă.

— Cunoscându-te acum, aproape că-mi vine să cred că nu-ți era tipic să fii spontană. Are sens. Ai plecat din Cutter's cu mine în noaptea aceea ca să ai despre ce să vorbești.

— Nu uita, Thomas. Nu mă cunoști atât de bine.

— Știu că-ți muști inconștient degetul când ești agitată. Știu că-ți innozi părul pe deget când stai pe gânduri. Bei Manhattan. Îți plac burgerii de la Puf. Urăști laptele. Nu ești foarte stresată cu privire la curățenia din apartamentul tău. Alergi mai repede decât mine în pauza de prânz și-ți place arta japoneză dubioasă. Ai răbdare, oferi a doua șansă și nu ai prejudecăți pripite despre străini. Ești profesionistă și foarte inteligentă și sforăi.

— Ba nu!

M-am ridicat. Thomas a râs.

— Bine, nu e sforăit. E doar... respirat.

— Toată lumea sforăie, am spus în apărarea mea.

— Îmi cer scuze. Mi se pare drăguț.

Am încercat să nu zâmbesc, dar nu mi-a ieșit.

— Am locuit cu Jackson ani de zile și nu mi-a spus nimic niciodată.

— E un hârăit vag, abia se aude, a spus el.

— I-am aruncat o privire urâcioasă.

— Ca să fim cinstiți, Jackson era îndrăgostit de tine. Probabil că nu ți-a spus multe lucruri

— Atunci foarte bine că tu nu ești, așa că pot auzi de la tine toate lucrurile umiltoare despre mine însămi.

— Referitor la ce știe toată lumea, sunt îndrăgostit de tine iubule, pentru eternitate.

Cuvintele lui m-au făcut să mă opresc.

— În cazul ăsta, joacă-ți rolul și prefă-te că îți par perfectă.

— Nu-mi aduc aminte să fi crezut altceva.

Thomas nu a schițat niciun zâmbet.

— Oh, te rog, am spus, dându-mi ochii peste cap. Țiți spune ceva primul meu Descriptor de Fișier 3.2?

— Știi de ce am făcut asta.

— Pentru că nu sunt perfectă, am mormăit, ronțându-mi unghia de la degetul mare.

— Nu vreau să fiu.

Mi-a examinat chipul cu o asemenea afecțiune în ochi, încât m-am simțit de parcă aș fi fost singura persoană din avion. S-a aplecat spre mine, cu privirea fixată pe buzele mele. Tocmai ce începusem să micșorez distanța dintre noi doi, când a venit însoțitoarea de zbor.

— Ați vrea să vă deschideți tava pliantă? a întrebat.

Atât eu, cât și Thomas am clipit, după care ne-am chinuit cu mecanismul de deschidere al tăvilor pliante din mânerul scaunelor. A lui a ieșit prima, după care m-a ajutat cu a mea. Însoțitoarea de zbor ne-a privit de parcă am fi fost unul dintre acele cupluri adorabile, după care a așezat șervețele pe ambele tăvi, înainte de a ne pune mâncarea în față.

— Mai doriți vin? a întrebat.

M-am uitat la paharul meu pe jumătate gol. Nici măcar nu reamăzaseam că băusem din el.

— Da, vă rog.

Mi-a umplut paharul, după care s-a întors către ceilalți pasageri.

Eu și Thomas am mâncat în tăcere, dar era evident ce părere aveam despre puiul nostru la cuptor cu o linguriță de sos chili dulce și amestec de legume moi. Chiflele erau cea mai gustoasă parte.

Bărbatul care stătea în rândul din fața noastră își ținea picioarele sprijinite de perete, în fața lui, și discuta cu vecinul său despre cariera lui evanghelică înfloritoare. Bărbatul grizonant din spatele nostru discuta cu femeia de lângă el despre primul său roman, iar după ce i-a pus câteva întrebări elementare, i-a dezvăluit că și ea voia să scrie unul.

Înainte să-mi termin prăjitura caldă cu fulgi de ciocolată, pilotul a vorbit prin sistemul audio, anunțând că va începe aterizarea, iar avionul nostru va ateriza în Chicago cu zece minute mai devreme. După ce a terminat de făcut anunțul, s-a auzit o simfonie de centuri desfășcându-se, iar oamenii au început să se foiască sau să se îndrepte către toaletă.

Thomas a închis din nou ochii. Am încercat să nu mă holbez la el. De când ne cunoșteam, nu făcusem nimic altceva decât să-mi neg sentimentele față de el, în timp ce mă luptam feroce pentru independența mea. Dar mă simțeam liberă numai atunci când mă atingeam de el. În afara clipelor noastre de intimitate, eram captivă în gânduri despre mâinile sale.

Chiar dacă era doar de dragul aparențelor, speram că prefăcătoria mea avea să-mi satisfacă curiozitatea. Dacă faptul că Thomas avea să vadă pe Camille ar fi schimbat ceva, cel puțin ar fi fost o alternativă mai bună să-mi amintesc cele mai bune momente din weekend decât să jelesc relația noastră falsă când ne-am fi întors acasă.

— Liis, a spus Thomas, ținând ochii în continuare închiși.

— Da?

— În momentul în care aterizăm, suntem sub acoperire, a spus și m-a privit. E important ca nicio persoană de contact a lui Mick sau Benny să nu-și dea seama de faptul că suntem agenți federali.

— Înțeleg.

— Ești liberă să vorbești despre orice vrei din viața ta, în afară de timpul petrecut la FBI. Asta va fi înlocuit de cariera ta de acoperire — cea de profesoară suplinoare în studii culturale la Universitatea din California, San Diego. Avem toate înregistrările făcute acolo.

— Mi-am pus în valiză toate diplomele universitare de calificare.

— În regulă.

A închis din nou ochii și s-a așezat mai bine pe scaun.

— Presupun că ai căutat informații cu privire la școală, nu?

— Da, și cu privire la familia ta și la alte câteva chestii pe care tu să mi le fi povestit dacă am fi avut o relație adevărată — Shepley, America, Camille, gemenii; tatăl tău, Jim; fratele lui, Jack; soția lui Jack, Deana; și mama ta.

A zâmbit.

— Diane. Poți să-i spui pe nume.

— Am înțeles, domnule.

Mi-a venit natural să-i spun asta, practic dintr-un reflex înrădăcinat și nu avea niciun dedesubt, dar lui Thomas i-au ieșit ochii din cap, iar dezamăgirea sa era evidentă.

— Thomas. Doar Thomas.

S-a întors să mă privească.

— Trebuie să recunosc, mă gândeam că avea să fie mai simplu pentru tine. Știu că te va tulbura să te afli din nou în Chicago, dar ești sigură că poți face asta? E important.

Mi-am mușcat buza. Pentru prima dată, m-am îngrijorat cu adevărat că aș putea da greș și nu aș pune numai întreaga operațiune în pericol, ci și pe Thomas, în pericolul de a intra în conflict cu familia sa pentru că-i minte pe toți. Dar, dacă mi-aș fi verbalizat îngrijorarea, FBI-ul ar fi trimis un alt agent femeie să joace rolul poate că pe cineva din biroul din Chicago.

I-am luat mâna într-a mea, mângâindu-l cu blândețe. A privit în jos la mâinile noastre și apoi, către mine.

— Ai încredere în mine? l-am întrebat.

Thomas a dat din cap, dar îmi dădeam seama că avea o urmă de indoială.

— După ce aterizăm, nici măcar tu nu-ți vei putea da seama.

— Salutare, ticălosule, a spus unul dintre gemeni, în timp ce trecea pe lângă linia pentru bagaje și se îndrepta spre Thomas cu brațele deschise.

Avea doar câteva șuvițe de păr pe cap, iar pielea din jurul ochilor căprui-deschis i se încrețea când zâmbea.

— Taylor!

Thomas a lăsat jos bagajele și și-a îmbrățișat strâns fratele.

Aveau aceeași înălțime, fiind amândoi uriași față de mine.

La prima vedere, un trecător ar fi putut să creadă că sunt doi prieteni, dar pe sub geaca sa în carouri, Taylor era la fel de lucrat. Singura diferență era că Thomas avea mușchii mai dezvoltati, fiind evident că era fratele mai mare. Erau alte semne după care îți puteai da seama că sunt rude. Tenul lui Taylor era cu o nuanță mai deschis, factorul de vină fiind localizarea geografică diferită a celor doi.

Când Taylor l-a îmbrățișat pe Thomas, am observat că aveau și mâinile identice în imensitatea lor. Avea să fie intimidant să se uite toți cinci în preajmă.

Thomas
bolbeze la mine.
— Ea, a spus
S-a simțit i
m-a privit în fe
poza. Simțeam
pe picioare ca
Cu doar c
de parcă ar fi
topisem.
Taylor m
Când m-a aș
— Scuz
Avusesem o
— La lu
S-a înro
fac să roșea
— I-au
Sentim
vinovată. M
bufniturele
— Aș
spun ager
Thom
Taylor
— N
complet

Thomas l-a bătut pe spate pe fratele său, poate prea tare. Eram bucuroasă că nu mă întâmpinase pe mine în felul acela, dar fratele său nu părea speriat. Și-au dat drumul unul celuilalt, iar Taylor i-a tras un pumn în braț lui Thomas suficient de tare încât s-a auzit.

— La naiba, Thommy! Ești o fiară!

Taylor s-a dat în spectacol, strângându-l de biceps pe Thomas.

Thomas a scuturat din cap, după care s-au întors amândoi să se holbeze la mine, zâmbind identic.

— Ea, a spus Thomas radiind, e Liis Lindy.

S-a simțit în vocea lui o urmă de venerație când a spus asta și m-a privit în felul în care o privea pe Camille pe dig când au făcut poza. Simțeam că sunt specială pentru el și a trebuit să mă țin bine pe picioare ca să nu mă clatin.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, Thomas îmi rostise numele de parcă ar fi fost o înjurătură. Acum, când îl scosese pe gură, mă topisem.

Taylor m-a îmbrățișat ca ursul pe pui, ridicându-mă de la sol. Când m-a așezat la loc, a rânjit.

— Scuze că n-ai putut dormi din cauza mea serile trecute. Avusesem o săptămână dificilă.

— La lucru? l-am întrebat.

S-a înroșit la față, iar eu m-am bucurat în secret că am reușit să-l fac să roșească pe unul dintre frații Maddox. Thomas a rânjit.

— l-au fost dați papucii.

Sentimentul de victorie mi s-a evaporat și m-am simțit teribil de vinovată. Nu a durat mult, fiindcă mi-am amintit de scâncetele și de bufniturile în perete.

— Așadar, te-ai culcat cu... — aproape că era să mă scap și să spun agent Davies. Îmi pare rău, nu e treaba mea.

Thomas n-a reușit să-și ascundă ușurarea.

Taylor a inspirat adânc și a spus dintr-o răsuflare:

— Nu voiam să menționez asta decât mai târziu, dar chiar eram complet distrus din cauza asta și beat. Eu și Falyne ne-am rezolvat

problemele, așa că va fi și ea în St. Thomas, prin urmare v-aș fi recunoscutor dacă... știți voi.

— Falyn e iubita ta? am întrebat.

Taylor a părut atât de profund rușinat! Era greu să-l judeci. Am ridicat din umeri.

— Nu te-am văzut nicio clipă. Așa că, oricum, orice aș raporta ar fi speculație.

La naiba, Liis. Nu mai vorbi ca un agent.

Taylor mi-a luat sacul de piele și l-a pus pe umăr.

— Mersi, a zis.

— Pot să..., m-am întins după sacul de piele.

Taylor s-a aplecat ca să pot căuta mai bine în el. Mi-am scos puloverul, iar Thomas m-a ajutat să mi-l pun.

Taylor a pornit, iar Thomas mi-a întins mâna. L-am luat de mână și l-am urmat împreună pe fratele său către ieșire.

— Am condus vreo jumătate de oră până am găsit un loc în parcare principală, a spus Taylor. E vacanța de primăvară, așa că presupun că toată lumea călătorește.

— Când ai ajuns în oraș? Ce conduci? a întrebat Thomas.

Brusc, nu m-am mai simțit atât de prost. Thomas părea și mai tare că e agent FBI decât mine.

— De ieri sunt aici.

În momentul în care Taylor a ieșit pe stradă, a scos un pachet de țigări din buzunar și a băgat o țigară în gură. A scos din pachet și o brichetă. A aprins țigara și a tras până când foița și tutunul au căpatat o strălucire portocalie.

A dat fumul afară.

— Ai mai fost în Chicago până acum, Liis?

— De fapt, sunt din Chicago.

Taylor s-a oprit brusc.

— Serios?

— Da, am spus pițigăiat, de parcă mai degrabă era o întrebare.

— Hah. Sunt milioane de oameni în San Diego, iar Thomas agață o fată din Illinois.

— Doamne, Taylor, a bombănit Thomas.

Avea expresia fermecătoare a lui Thomas, una care ar fi făcut femeia tipică să leșine, iar eu am început să realizez că asta era pur și simplu o trăsătură a fraților Maddox.

— Falyn e la tata? a întrebat Thomas.

Taylor a scuturat din cap.

— A trebuit să lucreze. Mă întâlnesc cu ea în St. Thomas, după care ne vom întoarce împreună cu avionul.

— Trav te-a luat de la aeroport? Sau Trent? a întrebat Thomas.

— Iubitule, am spus, strângându-l de mână pe Thomas.

Taylor a râs.

— Sunt obișnuit. Mereu a fost așa.

A mers în față, iar lui Thomas i s-au împlânzit ochii și și-a dus la gură mâna mea, sărutând-o tandru. Taylor a dat din cap.

— Shepley m-a luat. Trav e cu Shepley toată ziua, așa că am luat mașina lui Trav ca să vin după voi. El nu știe că suntem în oraș. Crede că ne vom vedea cu toții la mine, în St. Thomas, ca fetele.

— Toate fetele sunt în St. Thomas?

Thomas mi-a aruncat o privire. Știa exact la ce mă refeream.

— Nu toate fetele. Doar Abby și domnișoarele ei de onoare.

Am intrat în parcare principală, iar Taylor a arătat drept în față.

— Am parcat tocmai în capăt, lângă gard.

După ce am răzbit prin frig aproape o sută de metri, Taylor a scos din buzunar un rând de chei și a apăsat un buton. O Toyota Camry argintie a făcut bip-biip, la o distanță de câteva mașini.

— Sunt cumva singurul căruia i se pare ciudat că Travis are o mașină acum? a întrebat Thomas, holbându-se la autovehicul.

Un lanț auriu era prins de oglinda retrovizoare, căzând în mai multe fire separate. Pe capete, erau prinse de găuri jetoane de poker.

Păreau a fi personalizate, având margini cu negru și alb și un scris cu litere roșii în mijloc.

Taylor a scuturat din cap, apăsând pe un alt buton ca să deschidă portbagajul.

— Ar trebui să vedeți cum șofez. Ca o fetiță.

— Mă bucur că o vând pe a mea, am spus.

Thomas a râs, iar apoi l-a ajutat pe Taylor să pună valizele în portbagaj. Thomas a înconjurat mașina și a venit să-mi deschidă portiera din față, dar am clătinat din cap.

— E-n regulă. Stai în față cu fratele tău, am spus, deschizând portiera din spate. Eu voi sta aici.

Thomas s-a aplecat să mă sărute pe obraz, dar apoi a observat că mă uitam cu ochi mari la bancheta din spate. La fel a făcut și el.

— Ce mama dracului e aia? a întrebat Thomas.

— O! E Toto! Am grijă de el, a spus Taylor, cu un zâmbet mândru, însoțit de o gropișă în obraz. Probabil m-ar ucide Abby dacă ar ști că l-am lăsat singur în mașină, dar am fost plecat doar zece minute. Încă e cald în mașină.

Câinele, care purta un pulover în dungii aurii și albastre și stătea pe un pat din lână catifelată, și-a arcuit spatele.

— Eu..., am început, uitându-mă la Thomas. Nu am avut nici odată un câine.

Taylor a râs.

— Nu trebuie să ai grijă de el. Trebuie doar să împarți bancheta cu el. Va trebui totuși să-i pun centura. Abby e isterică atunci când vine vorba de câinele ăsta.

Taylor a deschis cealaltă portieră și l-a prins pe Toto în hamul de nailon. Probabil că Toto era obișnuit, fiindcă a stat liniștit în timp ce Taylor i-a prins centura.

Thomas a tras husa de pe scaun până când a dat de o porțiune pe care nu era păr.

— Poftim, iubito.

I-au tremurat colțurile gurii, în încercarea de a nu râde. Am scos limba la el, iar el a închis portiera. Când a auzit că mi-am pus centura, Taylor a râs:

— Păsărică sentimentală ce ești!

Thomas a apucat de mâner:

— Te poate auzi, dobitocule. Portiera mea e deschisă.

Taylor a deschis și el portiera și s-a aplecat, arătând ca un bleg.

— Scuze, Liis.

Am scuturat din cap, în parte amuzată, în parte nevenindu-mi să cred că se ironizau așa. Era ca și cum aș fi căzut printr-o gaură de iepure și aș fi aterizat în casa unei frății, plină de puști beți. Brusc, *Mămncă-mă* avea un cu totul alt sens.

Thomas și Taylor și-au pus centurile, iar Taylor a ieșit cu spatele din parcare. Drumul spre petrecerea burlacilor a fost presărat cu nenumărate insulte care mai de care și cu noutăți despre cine ce făcea și cine unde lucra.

Am observat că Trenton și Camille nu erau pomeniți deloc. Mă întrebam cum a perceput familia faptul că ea fusese împreună atât cu Thomas, cât și cu Trenton, și ce părere aveau ei despre ea, având în vedere faptul că Thomas nu mai trecuse pe acasă tocmai pentru a evita momentele bizare pentru ei sau pentru a-și perpetua propria suferință. Pentru o secundă în care am sperat că ei n-o plăceau deloc, m-am simțit cuprinsă de rușine.

Taylor a intrat în parcare de la Rest Inn, după care a dus mașina în spatele clădirii. Acolo, erau parcate de două ori mai multe mașini decât în față. A oprit motorul.

— Toată lumea parchează aici, așa că nu trebuie să dăm bacșiș.

— La Cap? Petrecerea burlacilor pe care așteptăm de un an s-o facă Travis se ține la Cap? a întrebat Thomas neimpresionat.

— Trent a plănuțit-o. Face din nou cursuri și lucrează full-time. În plus, e limitat la o anumită sumă de bani. Nu te plânge dacă nu te oferi să ajuți, a spus Taylor.

M-am așteptat ca Thomas să se dezlănțuie, dar a acceptat muștrarea.

— Ce pot să spun?

— Ce zici de... ăăă...

Am arătat către câinele care se uita spre mine, de parcă urma să se întindă spre gâtul meu în orice clipă — sau poate doar voia să fie mângăiat pe cap. Nu eram sigură.

O mașină a parcat lângă noi și din ea a ieșit o femeie, lăsând motorul pornit și farurile aprinse.

A deschis portiera din spate și mi-a zâmbit.

— Salutare!

S-a uitat la Thomas și i-a pierit zâmbetul.

— Salut, T. J.

— Raegan, a spus Thomas.

Am detestat din prima secundă acea poreclă. Taylor nu îi spunea așa. Femeia era de o frumusețe exotică, cu șuvițele ei castanii, lungi până în talie.

— Mersi, Ray, a spus Taylor. Abby a spus că toți ceilalți vor fi la nuntă.

— Nicio problemă, a răspuns, încercând să nu se uite la Thomas. Kody abia așteaptă. Vrea un câine de atât de mult timp, dar nu știa cum se descurcă oamenii cu un cățeluș fără să-l lase singur până ajung acasă de la lucru sau școală.

S-a uitat la Toto și și-a atins nasul de al lui, iar acesta a lins-o pe obraz. A chicotit.

— Tata s-a oferit să-l ducă la grădinița cățeilor, așa că vom vedea a continuat. Poate că dacă îl dădăcim câteva zile, o să ne hotărâm mai ușor. Ar trebui să-l plimb puțin? N-aș vrea să facă în mașină.

Taylor a scuturat din cap.

— L-am plimbat eu chiar înainte să-i iau pe toți. Ar trebui să fie în regulă până ajungi acasă. Ți-a spus Abby ceva de ham?

— Mi-a spus — foarte detaliat.

Raegan l-a scărpinat pe cățel pe cap și apoi s-a întors, deschizând portiera din spate. A lăsat câinele să se plimbe pe bancheta din spate.

în timp ce a legat hamul, apoi câinele s-a așezat, incredibil de manierat, în vreme ce i-a pus hamul.

— Bine, a spus Raegan. Asta e tot. Mi-a părut bine să te văd, Taylor.

Chipul ei a devenit inexpressiv imediat ce s-a uitat la Thomas.

— T.J., mi-a făcut plăcere.

Sigur era vreo fostă de-a lui. Și având în vedere porecla și comportamentul glacial, sigur avuseseră o despărțire urâtă.

Mi-a zâmbit din nou.

— Sunt Raegan.

— Liis... îmi pare bine, am spus, descumpănită de schimbarea ei bruscă de atitudine.

S-a grăbit să ocolească mașina ei și apoi a dispărut în ea. A demarat, iar Taylor, Thomas și cu mine am rămas locului, tăcuți.

— Bine! a spus Taylor. Să ne distrăm.

— Nu înțeleg, a spus Thomas. Nu e burlac.

Taylor l-a bătut pe fratele lui pe spate cu putere, ceea ce m-a făcut să tresar.

— Tot rostul acestui weekend e să petrecem în compensație pentru faptul că micul nenorocit a fugit la nunta lui. Și, Tommy...

Rânjetul lui Taylor s-a șters.

— Știu. M-a sunat Trenton, a spus Thomas.

Taylor aprobă din cap, cu o urmă de tristețe pe față, apoi a deschis portiera și am pornit prin parcare.

Când am deschis ușa, aerul rece m-a șocat. Thomas mi-a frecat rapid brațele, iar respirația lui se vedea în contrast puternic cu noaptea care ne înconjura.

— Poți să faci asta, am spus, dârdâind aproape de frig.

— Ai uitat cât de frig se face aici? Deja?

— Taci, i-am spus, îndreptându-mă spre clădirea în care dispăruse Taylor.

Thomas a alergat ca să mă prindă din urmă și m-a luat de mână.

— Ce părere ai despre Taylor?

— Părinții tăi ar trebui să fie mândri. Ai niște gene excepționale.
— O s-o iau ca pe un compliment și nu ca pe un flirt cu fratele meu. Ești a mea weekendul ăsta, ai uitat?

Am zâmbit, iar el m-a strâns mai aproape de el, apoi mi-am dat seama cât adevăr se ascundea în spatele remarcii lui joviale. Ne-am oprit în fața intrării, iar eu l-am privit pe Thomas pregătindu-se pentru ce avea să fie de partea cealaltă a ușii.

Fără să știu ce să fac, m-am ridicat în vârful picioarelor și l-am sărutat pe obraz. S-a întors, întâlnindu-mi buzele. Acel gest singular a declanșat o reacție în lanț. Thomas a ridicat mâna și mi-a cuprins obrazul cu blândețe. Când gura mea s-a deschis, iar limba lui s-a strecurat înăuntru, i-am strâns în pumni sacoul.

Muzica dinăuntru s-a auzit tot mai tare, iar Thomas mi-a dat drumul.

— Tommy!

Un alt frate — evident, deoarece semăna atât de bine cu Taylor! — a ținut ușa deschisă. Purta doar un costum de baie galben care abia îi acoperea părțile intime și o perucă asortată. Galbenul acela acrilic hidos de pe capul lui era o claie de păr creț dezordonat, iar el și-a trecut mâna ostentativ prin ea.

— Ți place? a întrebat fratele. Cu pași mici, a făcut o piruetă, dezvăluind faptul că bucata aceea minusculă de material nu era un costum de baie, ci o pereche de tanga de bărbați.

După ce am aruncat o privire neașteptată spre fesele lui albe ca zăpada, mi-am mutat privirea stânjenită în altă parte.

Thomas a privit în sus, apoi a izbucnit în râs.

— Ce naiba porți, Trenton?

Un zâmbet jucăuș a făcut o gropiță în obrajii lui Trenton; l-a apucat pe Thomas de umăr.

— Face totul parte din plan. Haideți înăuntru! a spus, făcând mișcări circulare din mâini. Haideți înăuntru!

Trenton a ținut ușa deschisă în timp ce am intrat.

Bucăți de carton înfățișând săni erau atârinate de tavan, iar pe jos și pe mese era plin de confetti aurii în formă de penisuri. Una dintre mese, amplasată într-un colț, era plină de sticle de băutură și găleți de gheață cu diferite tipuri de bere. Vinul lipsea, dar era un tort în formă de săni imenși, de culoare roz.

Thomas s-a aplecat și mi-a șoptit.

— Ți-am spus că a fost o idee proastă să venim aici.

— Crezi că mă simt jignită? Lucrez într-un domeniu predominant masculin. Aud cuvântul *țafe* cel puțin o dată pe zi.

Thomas a cedat, dar apoi a făcut o pauză în care s-a uitat la mâna lui după ce l-a atins pe umăr pe fratele său mai mic. Sclipiciul de pe pielea lui Trenton s-a lipit de palma lui Thomas și a strălucit în lumina globului de discotecă. Thomas era terifiat.

Am apucat un șervețel de pe o masă și i l-am dat lui Thomas.

— Poftim.

— Mersi, a spus, pe jumătate amuzat, pe jumătate dezgustat.

Thomas m-a luat de mână. Șervețelul plin cu sclipici a rămas zdrobit între mâinile noastre în timp ce mă ghida prin mulțimea de oameni. Muzica tare mi-a luat cu asalt urechile, iar basul reverbera în oasele mele. Zeci de bărbați erau împrăștiați prin sală și era doar o mână de femei. M-am simțit instantaneu rău la gândul că voi da de Camille.

Mâna lui Thomas era caldă în mâna mea, chiar și cu șervețelul care ne despărțea. Însă, dacă Thomas era agitat, nu se vedea. A salutat câțiva tineri ce păreau studenți, în timp ce traversam încăperea. Când am ajuns la celălalt capăt, Thomas și-a deschis brațele și a îmbrățișat un bărbat corpulent, sărutându-l pe obraz.

— Salut, tată.

— Salut, fiule, a spus Jim Maddox cu o voce răgușită. Era și timpul să ajungi.

— Liis, a zis Thomas, el e tatăl meu, Jim Maddox.

Era ceva mai scund decât Thomas, dar cu aceeași blândețe în ochi. Jim s-a uitat la mine cu bunătate și cu aproape treizeci de ani

de răbdare obținuți din creșterea a cinci băieți Maddox. Părul lui argintiu, scurt, rărit, căpăta culorile stroboscopului.

Privirea lui sumbră s-a luminat la vederea mea.

— Aceasta e fata ta, Thomas?

Thomas m-a sărutat pe obraz.

— Îi tot spun asta, dar ea nu mă crede.

Jim și-a deschis larg brațele.

— Păi haide aici, dulceață! Îmi pare bine să te cunosc!

Jim nu m-a salutat formal. M-a îmbrățișat strâns. Când mi-a dat drumul, Thomas și-a trecut brațul în jurul umerilor mei, părând mult mai vesel în preajma familiei sale decât mă așteptam.

Thomas m-a tras lângă el.

— Liis e profesoară la Universitatea din California, tată. E nemaipomenită.

— Îți suportă toate rahaturile? a întrebat Jim, încercând să acopere zgomotul muzicii.

Thomas a scuturat din cap.

— Nu, deloc.

Jim a început să râdă zgomotos.

— Atunci, ține-o bine!

— Asta îi tot spun și eu, dar el nu mă crede, am spus, dându-i un cot lui Thomas.

Jim a râs din nou.

— Și ce predai, drăguța mea?

— Studii culturale, am spus, simțindu-mă puțin vinovată că strig la el.

Jim a chicotit.

— Sigur e nemaipomenită.

Habar n-am ce înseamnă asta! Și-a dus mâna la gură și a tușit.

— Vrei apă, tată?

Jim a aprobat din cap.

— Mulțumesc, fiule.

Thomas m-a sărutat pe obraz și apoi ne-a lăsat singuri, pornind să caute apă. Nu eram sigură că mă voi obișnui vreodată cu buzele lui pe pielea mea. Speram să nu mă obișnuiesc niciodată.

— De când lucrezi la universitate? a întrebat Jim.

— E primul meu semestru, am răspuns.

A dat din cap.

— E frumos campusul de acolo?

— Da, am zâmbit.

— Îți place San Diego? a întrebat.

— Da, la nebunie. Am trăit în Chicago înainte. Vremea din San Diego e mult mai frumoasă.

— Ești de loc din Illinois? a întrebat Jim, surprins.

— Da, sunt, am răspuns, încercând să pronunț cuvintele cât mai clar pentru a nu fi nevoită să strig.

— Hm, a spus, chicotind. Mi-aș fi dorit ca Tommy să fi trăit mai aproape. Dar nu a aparținut niciodată acestui loc. Cred că e mai fericit acolo, a spus, dând din cap mai mult pentru el. Cum v-ați întâlnit?

— M-am mutat în aceeași clădire cu el, am spus, observând o femeie care vorbea cu Thomas lângă masa cu băuturi.

Thomas își ținea mâinile în buzunare și privea în pământ. Mi-am dat seama că încerca să-și păstreze cumpătul. A dat din cap, apoi a dat și ea din cap. Apoi, ea a sărit în brațele lui. Nu-i puteam vedea fața, dar puteam să-i văd lui chipul și, în timp ce-o ținea în brațe, puteam să-i simt durerea de la distanță.

Aceeași durere adâncă de odinioară ardea în pieptul meu, iar umerii mi s-au chircit. Mi-am încrucișat brațele în jurul taliei ca să ascund mișcarea involuntară.

— Deci, tu și Thomas... e o relație proaspătă? a întrebat Jim.

— Destul de proaspătă, i-am răspuns, continuând să mă uit la Thomas și la femeia care stătea agățată de el.

Trenton nu mai dansa. Se uita și el la ei, aproape exact din locul opus celui în care stăteam eu.

— Femeia aceea care e cu Thomas... e Camille?

Jim a ezitat, apoi a aprobat din cap.

— Da, ea e.

După un minut întreg, Thomas și Camille erau încă îmbrățișați.

Jim și-a dres vocea și a început să vorbească din nou:

— Ei bine, nu l-am mai văzut pe băiatul meu atât de fericit ca acum, când mi-a făcut cunoștință cu tine. Chiar dacă e o relație nouă, e aici, în prezent... spre deosebire de alte lucruri... care sunt în trecut.

I-am aruncat un zâmbet rapid lui Jim, iar el m-a tras mai aproape de el.

— Dacă Tommy nu ți-a spus încă asta, ar trebui să-ți spună.

Am dat din cap, încercând să fac față zecilor de sentimente care mă asaltau simultan. Durerea pe care o simțeam era surprinzătoare pentru o fată care era într-un mariaj fericit cu propriul ei job. Dacă nu aveam nevoie de Thomas, inima mea nu știa asta.

Thomas a deschis ochii larg și s-a uitat direct la mine. I-a dat drumul lui Camille și, fără să-i spună o vorbă sau măcar să-i arunce o a doua privire, a trecut pe lângă ea, apucând o sticlă de apă și îndreptându-se spre mine și Jim.

— Ai interogat-o destul cât am fost plecat, tată? a întrebat Thomas.

— Nu la fel de bine cum ai fi făcut-o tu, sunt sigur.

Jim s-a întors spre mine:

— Thomas ar fi trebuit să fie detectiv.

În ciuda apropierii inconfortabile de situația reală, mi-am păstrat zâmbetul.

Și Thomas a rămas cu o expresie ciudată pe față, dar trăsăturile i s-au înmuiat.

— Te distrezi, iubito?

— Te rog, spune-mi că acela a fost un rămas-bun, am zis.

Nici măcar nu am încercat să fiu discretă față de Jim. A fost o cerere onestă, una pe care puteam s-o fac păstrând intactă aco-

rarea noastră.

Thomas mi-a luat mâna cu blândete și m-a dus spre un colț mai discret al încăperii.

— Nu știam că o să facă asta. Îmi pare rău.

Simțeam cum fața mi se schimonosește.

— Mi-aș dori ca tu să fi putut vedea scena și să te auzi zicând că totul a rămas în trecut.

— Își cerea scuze, Liis. Ce era să fac?

— Nu știu... să nu pari cu inima frântă?

S-a holbat la mine, fără cuvinte.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am retras mâna.

— Hai să ne întoarcem la petrecere.

El s-a dat la o parte de lângă mine.

— Am, Liis. *Am* inima frântă. Ce s-a întâmplat a fost al naibii de trist.

— Foarte bine! Haide! i-am spus, iar vocea mea trăda entuziasm fals și sarcasm.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a apucat de încheietură și m-a tras către el. Mi-a ținut mâna aproape de obrazul lui și apoi mi-a sărutat palma, închizând ochii.

— E trist pentru că s-a terminat, mi-a vorbit în palmă, iar respirația lui se lovea caldă de pielea mea, apoi s-a întors și m-a privit în ochi. E trist pentru că am făcut o alegere care mi-a schimbat pentru totdeauna relația cu fratele meu. Am rănit-o și pe ea, l-am rănit și pe Trenton și m-am rănit și pe mine. Cel mai rău e că am crezut că am făcut-o justificat, dar acum mă tem că am făcut-o degeaba.

— La ce te referi? l-am întrebat, privindu-l îngrijorată.

— Am iubit-o pe Camille — dar nu așa, nu ca pe tine.

M-am uitat în jur.

— Oprește-te, Thomas. Nu te poate auzi nimeni.

— Tu mă poți auzi? a întrebat.

Văzând că nu răspund, mi-a lăsat mâna.

— Ce? Ce pot să spun ca să te conving?

— Spune-mi în continuare cât de trist ești că ai pierdut-o pe Camille. Sunt sigură că asta va funcționa.

— Am zis doar că este trist. Ai ignorat partea în care am spus că s-a terminat.

— Nu s-a terminat, am spus, râzând scurt. Niciodată n-o să se termine. Ai zis-o și tu. O vei iubi mereu.

A arătat cu degetul către celălalt capăt al încăperii.

— Știi ce ai văzut acolo? A fost un rămas-bun. Se căsătorește cu fratele meu.

— Am văzut doar că erai îndurerat.

— Da! E dureros! Ce vrei de la mine, Liis?

— Vreau să n-o mai iubești!

Între piesele muzicale a existat o pauză și toată lumea și-a întors privirea spre colțul în care stăteam eu cu Thomas. Camille și Trenton vorbeau cu un alt cuplu, iar Camille părea la fel de umilită ca mine. Și-a dat părul pe după ureche apoi Trenton a condus-o spre masa unde se afla tortul.

— Dumnezeule, am șoptit, acoperindu-mi ochii.

Thomas a privit în spatele nostru și apoi mi-a lăsat mâna jos, scuturând din cap.

— E-n regulă. Nu-ți face griji pentru ei.

— Eu nu sunt așa. Nu-mi stă în fire.

A răsuflat ușurat.

— Știi ce simți. Avem același efect asupra celuilalt.

Nu doar că nu eram eu însămi în preajma lui Thomas, dar mă și făcea să simt lucruri pe care nu le puteam controla. Furia fierbea în mine. Dacă mă cunoștea câtuși de puțin, ar fi înțeles că reacțiile mele necontrolate nu erau acceptabile.

Cât timp fusesem cu Jackson, puteam să-mi controlez sentimentele. Nu aș fi strigat niciodată la el în timpul unei petreceri. Ar fi fost șocat să-mi vadă o asemenea ieșire.

Când venea vorba de Thomas, mintea mea era în alertă. Rațiunea mă trăgea într-o parte, iar Thomas și pasiunea mea pentru el în alta.

parte. Nprevăzutul mă terifia. Era timpul să-mi stăpânesc sentimentele. Nimic nu era mai înfricoșător decât să fiu manipulată de propria mea inimă.

Când mulțimea de oameni a încetat să ne mai privească, m-am forțat să zâmbesc, ridicându-mi bărbia pentru a-i întâlni privirea lui Thomas.

Thomas a ridicat din sprâncene.

— Ce e asta? De ce zâmbești așa deodată?

Am trecut pe lângă el.

— Ți-am spus că n-o să fi capabil să diferențiezi.

Thomas m-a urmat. A rămas în spatele meu și apoi m-a prins de mijloc, odihnindu-și obrazul pe gâtul meu.

Văzând că nu reacționez, mi-a atins urechea cu buzele.

— Nu mai înțeleg nimic, Liis. A fost doar de spectacol?

— Lucrez. Tu nu?

Mi s-a pus un nod în gât. A fost cea mai reușită minciună a mea.

— Uau, a făcut, după care mi-a dat drumul și s-a îndepărtat.

Thomas stătea între Jim și un alt bărbat. Nu eram sigură, dar trebuie că era unchiul lui Thomas. Semăna aproape perfect cu Jim. Era clar că gena Maddox era cea dominantă, la fel ca familia lor... și bărbații lor.

Cineva a dat muzica mai încet și apoi a închis toate luminile. Era beznă, iar eu eram singură.

Ușa s-a deschis și după câteva secunde de liniște, un bărbat a făcut din prag:

— Uh...

Luminile s-au aprins, iar la intrare era Travis împreună cu — probabil — Shepley, mijind ochii în lumina puternică. Taylor și fratele său geamăn au aruncat cu confetti în formă de penisuri în fața lui Travis, iar toată lumea striga.

— Felicitări, pulică!

— Pulifrici!

— Bravo, frățioare!

L-am studiat pe Travis în timp ce saluta pe toată lumea. Foarte multe îmbrățișări și saluturi bărbătești, cu atingeri de umăr și capete strâns lipite la frunte, au avut loc în timp ce toată lumea aplauda și scanda.

Un Trenton în continuare îmbrăcat sumar și cu pielea lucioasă a început să dea din fund și să se frece de toată lumea pe ritmul muzicii. Thomas și Jim îl priveau, scuturând din cap.

Camille stătea în fața gloatei care îl înconjura pe Trenton, încurajându-l și răsând necontrolat. O furie irațională m-a cuprins. Cu zece minute înainte, era toată agățată de Thomas, lamentându-se pentru despărțirea lor. Nu-mi plăcea de ea. Nu-mi puteam imagina de ce nu unul, ci doi frați Maddox o plăceau.

Când piesa s-a terminat, Trenton s-a îndreptat spre Camille și a luat-o în brațe pe sus, învârtind-o în aer. Când a lăsat-o în picioare, ea și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său și l-a sărutat.

O altă piesă tuna în difuzoare, iar cele câteva femei care erau prezente i-au luat de mână pe bărbații lor și i-au dus pe modestul ring de dans. Câțiva bărbați le-au urmat, prostindu-se.

Thomas a rămas între tatăl și unchiul său, uitându-se numai la mine din când în când. Era furios pe mine și avea suficiente motive. Până și eu mă pedepseam. Nu-mi puteam imagina ce simțea el.

Am rămas acolo, holbându-mă la Camille de fiecare dată când atrăgea atenția mulțimii de oameni și făceam la fel și cu Thomas. El nu juca un rol. Și-a exprimat interesul pentru mine înainte să pornim în misiune. Eram mult mai rea decât Camille. Cel puțin ea nu se jucase cu sufletul lui, știind că e făcut țandări.

Cel mai responsabil lucru pe care îl puteam face era să rămân o profesionistă. Într-o zi, va trebui să aleg între Thomas și FBI și aveam să aleg FBI-ul. Însă, de fiecare dată când eram singuri, de fiecare dată când mă atingea și știam ce simte pentru Camille, observam că sentimentele mele față de el deveneau prea complexe pentru a fi ignorate.

Val mi-a spus să fiu sinceră cu Thomas, dar el nu a acceptat asta. Obrajii mi s-au înroșit. Eram o femeie puternică și inteligentă. Am

transat problema, am stabilit soluția, am luat decizia și am comunicat acea decizie.

Am oftat. Apoi am strigat la el de față cu toți prietenii și membrii familiei. M-a privit ca pe o nebună?

Eram?

Îmi spusese că poza a dispărut, dar o poză scoasă din ramă nu schimbă ceea ce simți. Jim comentase că relația cu Camille era de domeniul trecutului pentru Thomas, iar asta era adevărat. Dar nu puteam să mă împac cu gândul că Thomas îi ducea dorul sau că încă o iubea.

Ce voiam eu de la Thomas era să se împace cu despărțirea de Camille, iar soluția asta depindea doar de el. Nu era o pretenție nerezonabilă, dar putea fi una imposibilă. Nu depindea de mine. Depindea de Thomas.

Pentru prima dată în viața mea de adult, mă lăsasem implicată într-o situație pe care n-o puteam controla sau gestiona, iar asta îmi provoca greață.

M-am uitat la Thomas și i-am întâlnit privirea din nou. M-am îndreptat spre el într-un târziu și umerii i s-au relaxat.

Mi-am trecut mâinile pe sub brațele lui și le-am așezat pe spatele meu, apăsându-mi obrajii de pieptul lui.

— Thomas...

Și-a lipit buzele de părul meu.

— Da?

Cineva a dat muzica mai încet, iar Trenton s-a îndreptat spre Camille. A luat-o de mâini, trăgând-o spre mijlocul încăperii. S-a lăsat într-un genunchi, ținând în mână o cutie mică.

Thomas s-a retras din îmbrățișare și și-a vârât mâinile în buzunare, băjbăind prin ele pentru câteva secunde. Apoi s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Îmi pare rău.

S-a dat câțiva pași înapoi, după care a mers încet de-a lungul peretelui din fundul încăperii, strecurându-se prin mulțimea de oameni până a ajuns la ieșire.

După o ultimă privire aruncată lui Camille, care și-a acoperit gura cu mâinile și a dat din cap în semn de aprobare, Thomas a împins ușile de sticlă doar atât cât să poată ieși.

Jim s-a uitat în jos, apoi la mine.

— Oricărui bărbat i-ar fi fost greu să vadă asta.

Toată lumea scanda, iar Trenton s-a ridicat să-și îmbrățișeze logodnica. Mulțimea de oameni s-a apropiat de ei.

— O fi greu și pentru tine, mă gândesc, a spus Jim din nou, atingându-mă ușor pe umăr.

Am înghițit în sec și m-am uitat la ușile de sticlă.

— Ne vedem acasă, Jim. Mi-a părut bine să te cunosc.

L-am îmbrățișat pe tatăl lui Thomas, apoi m-am grăbit să ajung în parcare.

Blazerul meu era prea subțire pentru temperaturile de primăvară timpurie din această zonă. Mi-am înfășurat mai tare haina în jurul corpului și mi-am încrucișat brațele, mergând pe trotuar până în spatele hotelului.

— Thomas? am strigat.

Un bărbat beat a apărut din spatele unui Chevrolet ramolit care avea mai mulți ani decât mine. Și-a șters voma de pe gură și s-a îndreptat împiedicat spre mine.

— Ciii... cine ești? a întrebat bâlbâindu-se.

M-am oprit și am ridicat o mână.

— Încerc să ajung la mașina mea. La o parte, te rog.

— Stai aici, dulceață?

Am ridicat din sprânceană. Burta lui de bere și tricoul pătat nu-l flatau, dar el nu părea să aibă aceeași părere.

— Sunt Joe, a spus înainte de a râgâi, apoi a zâmbit cu ochii pe jumătate închiși.

— Îmi pare bine, Joe. Văd că ai băut mult, așa că, te rog, nu te atinge de mine. Vreau doar să ajung la mașina mea.

— Care-i a ta? a întrebat, uitându-se în parcare.

— Uite, aceea.

Am arătat cu degetul spre un loc oarecare, știind că nu contează.

— Vrei să dansăm? a întrebat, împiedicându-se pe un ritm muzical care suna doar în capul lui.

— Nu, mulțumesc.

M-am dat la o parte, dar m-a apucat de blazer.

— Un' te duci așa repede?

Am oftat.

— Nu vreau să te rănesc. Te rog, dă-mi drumul.

M-a tras de blazer, iar eu i-am apucat degetele și i le-am întors pe spate. A strigat de durere, apoi a căzut în genunchi.

— Bine, bine! a spus, rugător.

I-am dat drumul la mână.

— Data viitoare când îți spune o femeie să n-o atingi, ascult-o. Măcar atât să îți minte din seara asta, i-am spus, împungându-l în tâmplă.

— Da, s' trăiți, a spus cu spume la gură. În loc să se ridice în picioare, s-a așezat pe jos.

Am mormăit.

— Nu poți dormi aici, Joe. E frig. Ridică-te și du-te înăuntru. S-a uitat la mine cu tristețe.

— Nu-mi amintesc unde-i camera mea.

— Fir-ar al naibii! Joe! Doar n-o hărțuiești pe domnișoara, nu? a spus Trenton, dându-și jos paltonul.

L-a așezat pe umerii lui Joe și apoi l-a ajutat să se ridice, cărându-l aproape de unul singur.

— A încercat să-mi rupă mâna! a spus Joe.

— Probabil că ai meritat-o, bețivan nenorocit, i-a spus lui Joe, apoi s-a uitat la mine. Ești bine?

Am dat din cap afirmativ.

Genunchii lui Joe au cedat, iar Trenton a mormăit în timp ce l-a ridicat pe bărbatul mare pe umăr.

— Ești Liis, nu-i așa?

Am dat din cap din nou. Mă simțeam extrem de stingherită să vorbesc cu Trenton, dar nu știam de ce.

— Tata a spus că Thomas a ieșit. E bine?

— Ce faci aici? s-a răstit Thomas.

Nu vorbea cu mine, ci cu fratele lui.

— Am ieșit să văd ce faci, a spus Trenton, mutându-și centrul de greutate pe celălalt picior.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat Taylor, holbându-se la Joe în timp ce atârna de umărul lui Trenton.

A tras un fum de țigară și apoi a expirat, dând drumul la roto-coale groase de fum.

— A încercat să-mi rupă mâna! a spus Joe.

Taylor a chicotit.

— Atunci nu mai pune mâna pe ea, idiotule!

Thomas s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— M-a atins.

Taylor s-a chircit, tremurând din tot corpul de hohote de râs.

Tyler a apărut din spatele lui Trenton și Taylor, aprinzându-și și el o țigară.

— Aici pare să fie petrecerea adevărată!

Taylor a zâmbit.

— Și pe tine te-a pus Liis la pământ prima dată când ai atins-o?

Thomas s-a încruntat.

— Taci dracului, Taylor. Plecăm.

Taylor a ridicat din sprâncene și a tras un hohot de râs.

— Frumusețea orientală a lui Tommy știe karate!

A brăzdat aerul cu mâna de câteva ori și apoi a dat cu piciorul.

Thomas a făcut un pas în față, dar eu i-am pus mâna pe piept.

Tyler s-a dat înapoi un pas și și-a ridicat mâinile în semn de predare.

— Glumeam, Tommy. Ce naiba?!

Toți cei patru frați mai mici ai lui Thomas semănau între ei, dar era de-a dreptul infricoșător că gemenii erau identici. Până și tatuajele erau identice. Nu puteam să-i disting între ei când stăteau împreună, fără ajutorul lui Thomas.

— Ei bine, Joe e un grăsan imputit, a spus Trenton.
— Lasă-mă jos! a mormăit Joe.

Trenton a țopăit, aranjându-l pe Joe pe umăr.
— O să-l duc în hol până nu îngheață de frig.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Thomas. Cum ți-e brațul?
— Puțin țeapăn, a spus Trenton și a făcut cu ochiul. Dar nu-mi dau seama când sunt beat.

— Ne vedem mâine, a spus Thomas.
— Te iubesc, frățioare, a spus Trenton, întorcându-se spre ușa de la intrare.

Thomas se încruntă, apoi privi în jos.
L-am atins pe braț.

— Suntem gata, i-am spus lui Taylor.
— Bine, a spus Taylor. Nicio problemă. Travis a plecat. A devenit un fătălău deja.

Ne-am îndreptat spre mașină, iar Taylor ne-a dus pe câteva străzi din oraș până a ajuns pe un drum îngust din pietriș. Farurile au luminat o casă albă modestă, cu o prispă roșie și o ușă murdară cu grilaj.

Thomas mi-a deschis portiera, dar nu m-a luat de mână. A luat toate bagajele de la Taylor și a pornit spre casă, privind doar o dată în urma lui pentru a se asigura că-l urmez.

— Tata și cu Trent au curățat toate camerele pentru ocazia asta. Puteți dormi în camera ta veche.

— Super, a spus Thomas.

Ușa cu grilaj a scârțâit când Taylor a tras de ea, apoi el a învârtit clanța și a intrat.

— Tatăl tău nu încuie ușa când pleacă? am întrebat în timp ce-l urmam pe Taylor în casă.

Thomas a scuturat din cap.

— Nu suntem în Chicago.

L-am urmat înăuntru. Mobila era la fel de uzată precum covorul, iar în aer era un miros vag de mușegai, grăsime de bacon și fum stătut.

— Noapte bună, a spus Taylor. Zborul meu e dimineată devreme.

Și al vostru la fel?

Thomas aprobă din cap.

Taylor l-a luat în brațe.

— Ne vedem dimineată, atunci. Eu plec pe la vreo cinci. Trav a

spus că pot să-i iau Camry-ul, că el merge cu Shep.

A continuat să traverseze holul, apoi s-a întors.

— Tommy?

— Da? a spus Thomas.

— E mișto să te văd de două ori într-un an.

A dispărut pe hol, iar Thomas a privit în jos și a oftat.

— Sunt sigură că nu a spus-o ca să te facă să te simți...

— Știu, a spus Thomas și s-a uitat la tavan. Aici dormim noi.

Am dat din cap, urmându-l pe Thomas în timp ce urca pe treptele de lemn. Scârțâiau sub tălpile noastre, ca un cântec trist cu ocazia întoarcerii lui Thomas. Poze vechi erau atârinate pe pereți, toate cu același băiat cu păr alb pe care l-am văzut și în apartamentul lui Thomas. Apoi am văzut o poză cu părinții lui și am oftat surprinsă. Părea că-l văd pe Travis stând lângă o versiune feminină a lui Thomas. Avea ochii ei. Avea toate trăsăturile ei, în afară de maxilar și de părul lung. Era superbă, tânără și plină de viață. Îmi era greu să mi-o imaginez atât de bolnavă.

Thomas s-a întors spre o ușă, apoi a așezat bagajele într-un colț al camerei. Patul mare, cu ramă din fier era împins spre colțul opus și, chiar și așa, abia încăpea dulapul de haine. Pe rafturile de pe pereți erau așezate trofee din anii de liceu ai lui Thomas și lângă ele poze cu echipele de fotbal american și de baseball.

— Thomas, trebuie să vorbim, am început.

— Mă duc să fac un duș. Vrei să intri prima?
Am clătinat din cap.

Fermoarul genții de voiaj a lui Thomas a scos un sunet strident când a tras de el. A scos o periută de dinți, cremă de ras, o pereche de chiloți gri și una de pantaloni scurți, bleumarin.

Fără să spună vreun cuvânt, a dispărut în baie și a închis ușa, dar a ieșit dintr-o balama. A oftat și și-a așezat lucrurile pe chiuvetă, apoi a fixat ușa la loc.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat.
— Nu, a spus, apoi a închis ușa.

M-am așezat pe pat, neștiind ce să fac ca să repar ce stricasem. Pe de-o parte, era destul de simplu. Eram la lucru. Eram într-o misiune. Era stupid să ne gândim la ce simțim.

Pe de altă parte, sentimentele erau acolo. Următoarele două zile vor fi grele pentru Thomas. Eu i-am călcat inima în picioare pentru că eram furioasă pe o altă femeie, care la rândul ei îl călcase în picioare.

M-am ridicat în picioare și mi-am dat jos blazerul, uitându-mă la ușa stricată. De sub crăpătura ușii, lumina pătrundea în dormitorul întunecos, iar țevile începeau să se audă în timp ce din capul furtunului de duș începea să curgă apă cu un jet egal. Ușa cabinei de duș s-a deschis, apoi s-a închis.

Am închis ușa de la dormitor și mi-am apăsat palmele și urechea de ușa băii.

— Thomas?

Nu a răspuns.

Am deschis ușa puțin și m-a lovit un val de aburi.

— Thomas? am întrebat din nou.

Nu a răspuns nici atunci.

Am deschis de tot ușa și am închis-o după mine. Ușa cabinei de duș era aburită și vedeam doar forma vagă a lui Thomas. Chiuveța era puțină de calcar, iar linoleumul portocaliu era dezlipit pe margini.

— N-a fost doar un spectacol, am spus. Eram geloasă și furioasă, dar în mare parte mi-e doar frică.

Din nou, tăcere din partea lui, continuând să se spele.

— Nu mi-a plăcut cu Jackson. Știam aproape de la bun început că relația noastră e diferită. Văd și simt asta, dar tot nu mi se pare precaut să intru într-o relație după ce mi-am spus că abia aștept să fiu singură.

Tot nimic.

— Dar dacă e să mă bag, am nevoie ca tu să treci totalmente peste. Nu cred că e nerezonabil să-ți cer asta. Tu crezi? am așteptat un răspuns. Mă auzi?

Liniște.

Am oftat și m-am aplecat peste chiuveta cu faianța ciobită și cu rafturile de deasupra ruginite. Robinetul avea o scurgere, iar peste ani se formase o dungă neagră deasupra inelului cromat de la scurgere.

Mi-am dus degetul mare la gură și am încercat să mă gândesc la ce să mai spun. Poate că nu voia să audă nimic din ce aveam să-i zic.

M-am ridicat și mi-am tras bluza peste cap, apoi mi-am scos cizmele cu toc. M-am chinuit un pic să-mi dau jos blugii strâmți, dar ciorapii au alunecat fără efort. Slavă Domnului că mă epilasem pe picioare dimineată. Șuvițele lungi de păr negru mi-au căzut pe sâni, așa că nu mă simțeam chiar atât de vulnerabilă, apoi am făcut doi pași până la ușa cabinei de duș.

Am tras ușa o dată, apoi încă o dată. Când s-a deschis, Thomas era întors spre mine cu ochii închiși, iar spuma de la șampon i se scurgea pe față. S-a șters pe față și s-a uitat la mine, apoi s-a clătit rapid și s-a uitat din nou, ridicând sprâncenele.

Am închis ușa în spatele meu.

— Mă asculți?

Thomas și-a ridicat bărbia.

— Am să te ascult când ai să mă asculți și tu.

— Putem vorbi mai târziu, am spus, închizând ochii și trăgându-și capul în jos pentru a-l putea săruta.

M-a apucat de încheieturi și m-a ținut la distanță.

m-am săturat de jocuri. Nu vreau să mă mai prefac. Te doresc!

— Sunt aici, în fața ta.

Mi-am apăsat corpul de al lui, simțindu-i erecția pe abdomen.

Respirația lui a devenit sacadată, apoi a închis ochii, iar apa i se scurgea din păr pe față, căzând apoi de pe nas și bărbie.

— Dar vei rămâne? s-a uitat la mine.

M-am încruntat.

— Thomas...

— Vei rămâne? a întrebat din nou, accentuând ultimul cuvânt.

— Definește „a rămâne“.

A făcut un pas în spate, iar vraja s-a rupt. S-a întins și a reglat robinetul, iar peste noi a început să cadă apă rece ca gheața. Thomas și-a apăsat palmele de perete când jetul a lovit, lăsându-și capul în jos, iar eu am scâncit, zbatându-mă să ies din cabină.

Am împins ușa și am alunecat, căzând în genunchi.

Thomas a ieșit imediat, întinzându-mi mâna.

— Doamne! Ești în regulă?

— Da, am spus, frecându-mi coatele, apoi genunchii.

Thomas a apucat un prosop care era împăturit deasupra cabinei de duș și mi l-a pus pe umeri, apoi a luat altul din cuier și și l-a înfășurat în jurul taliei.

A clătinat din cap.

— Ești rănită?

— Doar orgoliul mi-e rănit.

Thomas a oftat și apoi mi-a ridicat brațul, examinându-mă.

— Genunchii? a întrebat, aplecându-se.

Am ridicat genunchiul lovit, iar el l-a verificat.

— Am făcut-o de oaie, a spus, frecându-se pe păr.

— Nu sunt nici eu mai răsarită.

Mi-am umflat obraji cu aer, apoi am expirat.

După câteva secunde de liniște jenantă, l-am lăsat singur în baie și m-am întors. Thomas a deschis și mi iau periuța de dinți, apoi m-am întors. Thomas a deschis

tubul de pastă de dinți. Mi-am ținut periuța, iar el mi-a pus puțină pastă, apoi și-a pus și lui.

Ne-am ținut periuțele sub apă, apoi ne-am uitat în oglinda băii lui din copilărie, cu prosoapele cu motive florale pe noi, în timp ce ne spălam pe dinți împreună deasupra aceleiași chiuvete. Mi se părea un lucru atât de domestic și în același timp îmi era greu să mă bucur de moment, din cauza ultimelor zece minute.

M-am aplecat ca să mă clătesc, iar Thomas a făcut la fel. A chicotit și mi-a șters o dâră de pastă de dinți de pe bărbie, apoi mi-a luat obrajii în mâini. Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Îți admir abilitatea de a scruta fiecare detaliu al unei probleme, dar de ce trebuie să o diseci pe aceasta? a întrebat nefericit. De ce nu putem pur și simplu să încercăm?

— Nu ai trecut peste Camille, Thomas. Mi-a fost clar în această seară. Și mi-ai cerut să-ți promit că voi sta cu tine în San Diego. E o promisiune de care nu pot să mă țin și de care nu mă voi ține, știm amândoi asta. E complet rezonabil să vrei ceva stabil după tot ce ai pățit, dar nu-ți pot promite că nu voi continua să lucrez pentru a urca pe scara ierarhică federală.

— Și dacă-ți dau asigurări? a întrebat.

— Cum ar fi? Să nu-mi spui că iubirea e o poliță de asigurare. Ne-am cunoscut abia luna trecută.

— Nu suntem ca toată lumea, Liis. Ne petrecem fiecare zi împreună — câteodată toată ziua și chiar unele nopți, chiar și weekenduri. Dacă e să le socotim pe toate, rezultă că ne petrecem suficient timp împreună.

M-am gândit puțin la asta.

— Nu mai suprainterpreta. Vrei asigurări? Nu e la plesneală pentru mine, Liis. Am iubit pe cineva înainte, dar ceea ce simt pentru tine... e altceva. E un sentiment de o mie de ori mai puternic.

— Și eu simt ceva pentru tine. Dar uneori sentimentele nu sunt de ajuns.

Mi-am mușcat buza.

— Imi tac griji că dacă nu ne va ieși, slujba mea va deveni o corvoadă. E imposibil pentru mine să accept asta, Thomas, eu imi iubesc slujba.

— Și eu pe a mea, dar merită riscul dacă pot fi cu tine.

— Nu știi asta.

— Știu că nu va fi deloc lipsit de momente interesante. Știu că niciodată nu te-aș priva de o promovare, chiar dacă ar însemna să pleci altundeva. Poate că mă voi sătura de San Diego. Îmi place Washington, D.C.

— Ai veni în D.C., am repetat absentă.

— Asta o să mai dureze.

— De-asta nu-ți pot promite că voi rămâne.

— Nu vreau să-mi promiți că vei rămâne în San Diego. Vreau doar să rămâi cu mine.

Am înghițit în sec.

— Ah! Atunci... Probabil... Aș putea să fac asta, am spus, uitându-mă prin camera minusculă.

— Destul cu prefăcătoria, Liis.

Thomas a făcut un pas în față spre mine și mi-a tras cu blândețe prosopul. A căzut pe podea, apoi el și l-a dat jos pe al lui.

— Spune-o, a zis cu voce joasă, controlată.

Mi-a luat fața în mâini. S-a aplecat să mă sărute, dar s-a oprit la un centimetru de buzele mele.

— Bine, am șoptit.

— Bine, ce?

Și-a apăsat gura pe a mea. Degetele lui mi-au intrat prin păr în timp ce m-a tras mai aproape de corpul lui. A făcut un pas, ghidându-mă până când spatele mi s-a lovit de perete. Am oftat, iar limba lui a alunecat printre buzele mele deschise, mângâind-o pe a mea ca și cum ar fi căutat un răspuns. S-a retras, lăsându-mă fără răsuflare și plină de dorință.

— Bine, am răsuflat, fără să-mi fie rușine de tonul rugător din voce. Putem să ne oprim cu prefăcătoria.

M-a luat pe sus, iar eu mi-am înfășurat picioarele în jurul lui. M-a ținut suficient de sus cât să pot simți vârful penisului apăsător ușor pe pielea roz și sensibilă dintre coapsele mele.

Mi-am îngropat degetele în umerii lui, așteptând aceeași senzație coplesitoare pe care mi-o provocase când intrase în mine în prima seară în care ne întâlniserăm. Dacă m-ar fi lăsat câțiva centimetri în jos, mi-ar fi satisfăcut toate fanteziile pe care le avusesem în ultimele trei săptămâni.

Dar nu s-a mișcat. Aștepta ceva.

I-am atins urechea cu buzele, mușcându-mi buza de jos în așteptarea propriilor mele vorbe și a consecințelor pe care le aduceau.

— Putem să ne oprim cu prefăcătoria, domnule.

Thomas s-a relaxat, apoi, cu o mișcare lentă și controlată, mi-a coborât corpul. Am suspinat în momentul în care a intrat în mine, lăsând geamătul moale să-mi scape printre buze până când m-a pătruns în totalitate. Mi-am apăsător obrazul de fața lui în timp ce unghiile mi-au intrat adânc în mușchii umerilor lui lași. M-a ridicat cu puțin efort și apoi m-a tras înapoi spre el, mormăind.

— Futu-i, a spus cu ochii închiși.

Fiecare mișcare devenea tot mai ritmică, trimitând prin fiecare terminație nervoasă a corpului meu senzațiile ascuțite, coplesitoare ale celei mai minunate dureri. S-a străduit să rămână silențios, mormăielile lui estompate auzindu-se tot mai tare cu fiecare minut.

— Trebuie să... la naiba, a gâfâit.

— Nu te opri, l-am implorat.

— E prea intens, a șoptit, lăsându-mă în picioare.

Înainte de a putea protesta, m-a întors și m-a împins cu fața la perete. Pieptul și palmele îmi erau lipite de perete, iar eu am zămbit.

Thomas mi-a pus mâna pe obraz, iar eu m-am întors puțin, cât să-i sărut vârful degetelor. Apoi mi-am deschis gura, lăsându-l să-și bage un deget înăuntru. Am început să i-l sug încet, iar el a oftat.

Și-a trecut încet degetul mare pe linia maxilarului meu, pe gât și apoi pe umăr. De acolo și-a trecut palma de-a lungul spinării mele.

peste curbele fundului și apoi a așezat-o între coapsele mele. A apăsat cu blândețe pe interiorul unei coapse, împingându-mi piciorul într-o parte. Mi-am îndepărtat picioarele cu bucurie și apoi mi-am așezat palmele pe perete, în așteptare, în timp ce mi-a tras bazinul în afară.

Cu o mână, și-a ghidat încet penisul în interiorul meu. Nu a ieșit. În schimb, a început să se miște circular, bucurându-se de senzația calduroasă a îmbrățișării mele.

Mi-a apucat bazinul cu o mână și cu cealaltă m-a atins pe cele mai sensibile părți ale pielii mele. Și-a mișcat degetul mijlociu în cercuri mici, apoi și-a retras bazinul. A gemut în timp ce se mișca în mine.

M-am aplecat, apăsându-mi fundul de el, dându-i voie lui Thomas să intre în mine cât de adânc voia el.

Cu fiecare mișcare, degetele lui groase se îngropau în coapsele mele, ducându-mă pe culmile plăcerii. Mi-am mușcat buza, abținându-mă să nu strig și, în timp ce o peliculă subțire de transpirație se forma pe pielea mea, ne-am rostogolit împreună.

M-am întins peste pieptul dezgolit al lui Thomas și am închis alarma enervantă a telefonului său. Mișcarea m-a făcut să fiu conștientă de zona tumefiată și dureroasă dintre picioarele mele, provocată de orele de sex din noaptea care trecuse, și mi-am odihnit capul pe abdomenul lui ferm, zâmbind la toate amintirile care-mi reveneau în minte.

Thomas s-a întins, iar picioarele îi erau prea lungi pentru patul acela. Așternuturile s-au dat la o parte la mișcările lui, iar eu mi-am trecut degetele peste pielea lui moale, înconjurată de toate amintirile și trofee copilariei lui.

Cu ochi somnoroși, s-a uitat la mine și a zâmbit. M-a mișcat până când am ajuns față în față, apoi și-a înfășurat brațele în jurul umerilor mei, îngropându-și fața în gâtul meu.

L-am sărutat pe frunte și am gemut satisfăcută. Nimeni nu m-a făcut să mă simt atât de bine pentru ceva atât de greșit.

— 'Neața, iubito, a spus Thomas cu voce răgușită.

Și-a frecat picioarele de ale mele în timp ce mi-a dat la o parte cu grijă părul de pe față.

— N-ar trebui să presupun, dar având în vedere că ești o femeie măritată cu cariera ei...

— Da, am spus. Anticoncepționalele sunt în funcțiune de cinci ani.

M-a sărutat pe obraz.

— Verificam doar. Se prea poate să mă fi luat valul aseară.

— Nu mă plângeam, am spus cu un zâmbet obosit. Avionul decolează în patru ore.

S-a întins din nou, ținând un braț agățat de gâtul meu. M-a tras spre el și m-a sărutat pe tâmplă.

— Dacă n-ar fi fost atât de important weekendul ăsta, te-aș face să rămâi cu mine în pat toată ziua.

— Putem să facem asta când ne întoarcem în San Diego.

M-a strâns în brațe.

— Asta înseamnă că suntem în sfârșit împreună?

L-am îmbrățișat și eu.

— Nu, am spus, zâmbind la reacția lui. Sunt cu cineva.

Thomas și-a apăsat capul pe perna lui ca să-mi întâlnească privirea.

— Aseară mi-am dat seama, când vorbeam cu Camille... relațiile alea nu au funcționat, dar n-a fost din cauza slujbei. A fost pentru că nu am investit suficient de mult în ele.

L-am privit în ochi, prefăcându-mă suspicioasă.

— Tu ești implicat în ce mă privește pe mine?

— Pledez pentru al cincilea amendament, dar numai ca să nu te sperii cu răspunsul meu.

Am dat din cap și am zâmbit.

Mi-a atins părul.

— Îmi place cum arăți acum.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai taci.

— Vorbesc serios. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă, iar asta spune ceva. Prima dată când te-am văzut... adică, din primul moment în care ți-am văzut chipul la bar, m-am speriat, între-bându-mă cum naiba îți pot atrage atenția și apoi făcându-mi griji să ți-o și rețin după ce o fac.

— Ai avut toată atenția mea la lucru în următoarea zi. Thomas părea rușinat.

— Nu ajung să fiu surprins prea des. Probabil că am fost mai dobitoc decât de obicei, încercând să mă asigur că nu știe nimeni, apoi mi-am dat seama că te-am pus într-o postură riscantă...

I-am atins buzele cu degetul, apoi mi-am dat seama că pot să le sărut dacă vreau. Am profitat de ocazie imediat. Erau moi și calde și mi-a fost greu să le dau drumul, dar chiar și atunci când am încercat, Thomas mi-a pus mâna pe față și m-a ținut în loc în timp ce-mi mângâia limba cu a lui.

Dumnezeule, era perfect. Mi-am făcut în tăcere procese de conștiință pentru faptul că așteptasem atât de mult timp să-mi permit să mă bucur de el.

Când mi-a dat drumul într-un final, s-a retras doar câțiva centimetri, mângâindu-mi buzele cu ale lui.

— Am fost mereu o persoană matinală, dar habar n-am cum o să mă dau jos din patul ăsta cu tine aici.

— Tommy, a strigat Jim de jos. Mișcă-ți fundul jos și fă omleta aia a maică-tii!

Thomas a clipit.

— E și ăsta un motiv.

Am aruncat pe mine un tricou larg și o fustă lungă. Thomas a luat pe el un tricou alb și o pereche de pantaloni scurți kaki.

Și-a frecat palmele.

— Fir-ar, e frig, a spus, luându-și sacoul pe el. Dar nu vreau să transpir când ne-om da jos din avion în Charlotte Amalie.

— Am avut aceeași idee, am spus, trăgându-mi un blazer pe mine.

— S-ar putea să am un...

A deschis dulapul și a tras ceva de pe umerasă, apoi mi l-a aruncat. Am luat hanoracul gri pe care scria, cu litere bleumarin, ESU

BULLDOGS. Eram printre bărbați.

— Când ai purtat tu asta? Erai bebeluș?

— Eram boboc. Poți să-l porți tu.

Mi-am dat jos blazerul și am luat pe mine hanoracul, amuzându-mă de cât de larg stătea pe mine.

Am împachetat cele câteva lucruri pe care le scosesem din bagaje, apoi Thomas a luat gențile și le-a dus jos în timp ce eu mi-am periat părul încâlcit. Am făcut patul și am adunat hainele murdare, dar înainte de a ieși, am mai aruncat o ultimă privire nostalgică prin cameră. Aici era locul unde va începe ce va urma, orice ar fi.

Am coborât treptele, zâmbind larg la Thomas, care stătea în fața aragazului lângă tatăl său, care ținea în mână sarea și piperul.

Jim a ridicat din umeri.

— Numai Tommy știe să facă omlete cum le făcea Diane, așa că profit de el de câte ori pot.

— Va trebui să-l pun la lucru într-o zi, am spus, zâmbind și mai larg când Thomas s-a întors și mi-a făcut cu ochiul. Unde e spălătoria?

Jim a așezat condimentele pe tejghea și s-a îndreptat spre mine cu brațele întinse.

— Dă-mi voie!

M-am simțit ciudat să-i dau lui Jim prosoapele acelea, în mare parte pentru că erau ultimele lucruri pe care le purtasem înainte să facem cel mai mișto sex din viața mea, dar nu voiam să mă împotrivesc, așa că i le-am înmănat.

M-am apropiat de Thomas și l-am cuprins cu mâinile.

— Dacă știam că știi să gătești, aș fi stat mai mult timp sus.

— Toți știm să gătim. Mama m-a învățat pe mine. Eu i-am învățat pe băieți.

Untul din
mas mâna și ap

— Au!

Thomas a

mâini și s-a uit

— Ești bir

Am dat di

Mi-a dus

privit surprin

biro. Nimen

său, gătind și

— Și tu e

face omleta.

— Asta i

hol. Să-l fi v

niță. Era la f

— I-am

Thomas înc

urce în auto

— Mer

Jim cu o ur

— Știu

Jim și-

Thomas, a

— Ții

Bankonich

Thom

— Ții

unul dint

Jim z

— Pe

— A

Unul din tigate a sărit puțin, stropindu-mă pe mână. Mi-am
moss mână și apoi mi-am scuturat-o.

— Au!

Thomas a aruncat spatula pe tejghea. Mi-a luat brațul cu ambele
mâini și s-a uitat la ea.

— Ești bine? a întrebat.
Am dat din cap.

Mi-a dus degetele la buze sărutându-le pe toate patru. L-am
privit surprinsă de cum se purta aici spre deosebire de bărbatul de la
bieru. Nimeni nu ar crede dacă l-ar vedea stând în bucătăria tatălui

— Și tu ești unul dintre băieții, am spus când s-a întors să veri-
fice omleta.

— Asta i-am spus și eu de ani de zile, a zis Jim, întorcându-se din
bol. Să-l fi văzut cum îl îmbrăca pe Trenton în prima lui zi la grădi-
niță. Era la fel de agitat cum ar fi fost mama lor.

— I-am făcut baie cu o zi înainte, și s-a trezit murdar, a spus
Thomas încruntat. Trebuia să-i curăț fața de patru ori înainte să se
urce în autobuz.

— Mereu ai avut grijă de ei. Să nu crezi că nu am observat, a spus
Jim cu o urmă de regret în voce.

— Știu, tată, a zis Thomas, vizibil incomodat de conversație.

Jim și-a așezat brațele pe burtă, a arătat o dată cu degetul spre
Thomas, apoi și l-a dus la gură.

— Ții minte prima zi a lui Trav? L-ați snopit în bătaie pe Johnny
Bankovich pentru că l-a făcut pe Shepley să plângă.

Thomas a pufnit în râs.

— Țin minte. Prea mulți copii s-au trezit cu ochiul învinețit de
unul dintre frații Maddox.

Jim zâmbi mândru.

— Pentru că voi v-ați protejat unul pe celălalt.

— Asta da, a spus Thomas, întorcând omleta în tigate.

— Nu era nimic ce nu puteați rezolva împreună, a spus Jim. Va băteați între voi, apoi îl băteați pe oricare îndrăzne să râdă că vă băteați între voi. Nu există nimic pe lumea asta din ce ați putea face unul dintre voi care să schimbe ceea ce simțiți unul pentru celălalt. Ține minte asta, fiule.

Thomas s-a uitat la tatăl lui pentru un timp, apoi și-a dres vocea.

— Mersi, tată.

— Ai o fată foarte frumoasă, și cred că e și mai deșteaptă ca tine.

Nici asta să nu uiți.

Thomas i-a pus omleta lui Jim pe farfurie și i-a înmănat-o.

Jim l-a bătut pe Thomas pe umăr și apoi și-a luat farfuria și s-a îndreptat spre sufragerie.

— Tu vrei? a întrebat Thomas.

— Cred că o să beau doar o cafea la aeroport, am răspuns.

Thomas zâmbi.

— Ești sigură? Fac o omletă al naibii de bună. Nu-ți plac ouăle?

— Ba da. Dar e prea devreme ca să pot mânca.

— Bun. Asta înseamnă că-ți voi face cândva. Camille ura ouăle.

A rămas pierdut în gânduri, regretând instantaneu ce a spus.

— Nu știu de ce mama naibii am spus asta.

— Pentru că te-ai gândit la ea?

— Mi-a venit în cap.

S-a uitat împrejur.

— Când sunt aici sunt ciudat. Parcă sunt doi oameni. Tu mă simți diferit când ești acasă la părinți?

Am clătinat din cap.

— Sunt aceeași oriunde aș merge.

Thomas a rămas pe gânduri, apoi a dat din cap, cu privirea în pământ.

— Ar trebui să plecăm. Mă duc să-l verific pe Taylor.

M-a sărutat pe obraz, apoi a mers pe hol. Eu am intrat în sufragerie și am tras un scaun lângă Jim. Pereții erau decorați cu jetoane de poker și cu poze cu câini și oameni jucând poker.

Jim se bucura de omleta lui în tăcere cu o expresie nostalgică pe chip.

— E ciudat cum mâncarea îmi poate aminti de nevasta mea. Era o bucătăreasă al naibii de bună. Al naibii de bună. Când Thomas face omletă după rețeta ei, parcă ea e aici cu mine.

— Trebuie să-ți fie tare dor de ea, mai ales în vremuri ca acestea. Când ai avion?

— Eu pornesc mai târziu, draga mea. Iau avionul cu Trent și Cami. Și Tyler. Vom veni împreună.

Cami. Mă întrebam de ce Thomas nu-i spusese așa.

— E bine că putem să luăm toți o mașină către aeroport. Thomas și Taylor erau în fața ușii de la intrare.

— Vii, iubito? m-a strigat Thomas.

Am rămas pe loc.

— Ne vedem diseară, Jim.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am grăbit spre ieșire. Thomas a ținut ușa deschisă pentru mine și Taylor, apoi ne-am dus spre mașina lui Travis.

Răsăritul era la două ore distanță și întregul oraș Eakins părea să doarmă. Singurele sunete erau cele ale pantofilor noștri care atingeau roua înghețată pe iarbă.

Mi-am vârat mâinile în buzunarele hanoracului, dârdâind.

— Îmi pare rău, a spus Taylor, deblocând ușile mașinii și deschizând portbagajul.

Thomas a deschis portiera din spate pentru mine, apoi a încărcat bagajele.

— Trebuia să încălzesc mașina, a spus Taylor, stând lângă ușa din față.

— Da, ar fi fost mai bine, a spus Thomas, urcând bagajele în mașină.

— Eu n-am putut dormi azi-noapte. Îmi fac griji că Falyn n-o să vină.

Taylor s-a așezat la volan și l-a așteptat pe Thomas să intre în mașină.

A pornit motorul, apoi a așteptat să iasă din parcare pentru a aprinde farurile, ca să nu bată în geamurile casei. Am zâmbit la acest gest inconștient și drăguț.

Luminile bordului aruncau nuanțe de verde pe fețele lui Thomas și Taylor.

— O să vină, a spus Thomas.

— Cred că o să-i spun de tipa întâlnită la bar, a spus Taylor. Mă muștră conștiința.

— E o idee proastă, a zis Thomas.

— Nu crezi că ar trebui să-i zică? am întrebat eu.

— Dacă vrea s-o păstreze, nu.

— Nu am înșelat-o, a spus Taylor. Mi-a dat papucii.

Thomas s-a uitat la el nerăbdător.

— Nu-i pasă că s-a despărțit de tine. Trebuia să stai acasă și să te gândești cum s-o recâștigi.

Taylor a scuturat din cap.

— Asta am și făcut, dar apoi simțeam că o iau razna, așa că am cumpărat un bilet de avion spre San Diego.

Thomas a dat din cap.

— Când o să vă învățați minte că nu puteți să vă culcați cu prima tipă imediat ce sunteți respinși? Nu o să vă facă să vă simțiți mai bine. Nimic nu vă poate ajuta decât timpul.

— Asta te-a făcut și pe tine să te simți mai bine? a întrebat Taylor. Mi-am ținut respirația.

Thomas a întors capul și m-a privit.

— Nu e un moment bun acum, Taylor.

— Scuze. Doar că... Am nevoie să știu — în caz că nu mai vine. Nu pot să mă mai simt așa. Simțeam că mor. Liis, tu știi cum să mă
pe cineva?

— Eu... ăăă... Încă nu mi-a frânt nimeni inima.

— Pe bune? a întrebat Taylor, privindu-mă prin oglinda retrovizoare.

Am confirmat dând din cap.

— Nu prea am avut relații în liceu, dar e ceva evitabil. Oricine poate analiza comportamente și observa anumite trăsături care marchează sfârșitul unei relații. Nu e atât de greu să calculezi gradul de risc.

— Uau, a făcut Taylor, uitându-se la Thomas. Ai pus-o cu fata asta.

— Liis încă nu și-a dat seama că nu e vorba doar de calcule matematice, a spus Thomas zâmbind. Iubirea nu ține seama de previziuni și de tipare comportamentale. Pur și simplu se întâmplă, nu o poți controla.

M-am încruntat. În ultimele trei săptămâni, resimțisem ce spunea Thomas și devenea din ce în ce mai evident că va fi ceva cu care trebuia să mă obișnuiesc.

— Deci ai ieșit doar cu tipi care nu te făceau să simți ceva prea intens, a spus Taylor.

— În orice caz, cu tipi în care nu... am investit.

— Și acum investești? a întrebat Taylor.

Chiar și de pe bancheta din spate, puteam să văd rânjetul lui Thomas.

— O să-l lași pe frățiorul tău să pună întrebările grele? am întrebat.

— Răspunde la întrebare, a spus Thomas.

— Sunt implicată, am spus.

Thomas și cu Taylor au făcut schimb de priviri.

Apoi Thomas s-a întors către mine.

— Dacă te face să te simți mai bine, am făcut calculele. Nu-ți voi frânge inima.

— Ah, a spus Taylor, preludivu intelectual. Nu știu despre ce naiba vorbiți, dar mă simt puțin incomod.

Thomas l-a lovit pe Taylor peste ceafă.

— Hei! Nu loviți șoferul! a spus Taylor, frecându-și ceafa cu dosul palmei.

Avionul a decolat imediat după răsărit. Zborul era nemaipomenit. Dimineața, ne puteam vedea respirația și ne durea pielea de frig. La amiază, ne dădeam jos straturile de haine și ne dădeam cu cremă de protecție solară pentru a ne proteja de soarele din Caraibe.

Thomas a deschis ușa de sticlă și a ieșit pe balconul camerei noastre de la etajul doi al hotelului Ritz-Carlton, unde Travis și Abby aveau să se căsătorească — din nou.

L-am urmat pe Thomas, sprijinindu-mă de tocul ușii și admirând priveliștea. Zona era impecabil întreținută și era plină de culori și sunete. Păsările cântau, dar nu le puteam vedea. Aerul umed făcea ca fiecare respirație să fie un efort, dar adoram totul.

— E superb, am spus. Uită-te printre copaci. Poți vedea oceanul. M-aș muta imediat aici dacă FBI-ul ar avea agenție.

— Putem să ne mutăm aici la pensie, a spus Thomas.

M-am uitat la el.

A făcut o grimasă.

— Am fost prea direct?

— Asta încerci să faci?

A ridicat din umeri.

— Gândeam cu voce tare.

S-a aplecat să mă sărute pe obraz, apoi s-a întors în cameră.

— Mă duc să fac un duș. Nunta începe într-o oră jumate.

M-am întors să mai privesc o dată afară, inspirând aerul dens și sărat. Abia ce căzuserăm de acord să încercăm o relație, iar el deja se gândea la tot restul vieții noastre.

L-am urmat pe Thomas în cameră, dar era deja în duș. Am bătut la ușă, apoi am deschis-o.

— N-o zice, a spus Thomas, spălându-se pe cap.

— Ce să zic?

— Ce urmează să zici. Iar analizezi.

M-am încruntat.

— Asta face parte din mine. De-asta sunt bună la ce fac.

— Și acc
mă îndepărta

Furie, un

— Și eu a

cu adevărat
aplici același

N-a răs

— Thom

— Am d

— Ce a

relație...

— Nu, L

— Nici r

— Ba da

episodul Car

— Atun

A rămas

să-i curgă pe

— Nu p

știu cum să-

— Cine

— Tu ai

— Mult

— Dar t

Am tres

— Ai tr

A ezitat

— E gre

— E o î

Și-a șter

— Iubit

pe tine.

— Și accept asta. Dar nu accept să-ți folosești talentele pentru a mă îndepărta. Știu ce faci.

— Și eu accept că ești înzestrat cu a vedea în oameni ceea ce sunt cu adevărat, dar nu când folosești asta pe mine, în schimb eviți să-ți aplici același tratament.

N-a răspuns.

— Thomas?

— Am discutat deja asta.

— Ce a zis Taylor azi-dimineață, în legătură cu a trece peste o relație...

— Nu, Liis.

— Nici nu știi ce urmează să te întreb.

— Ba da, știu. Vrei să știu dacă te folosesc pe tine ca să trec de episodul Camille. Răspunsul este nu.

— Atunci cum ai trecut de ea? Nu trecuseși de ea înainte.

A rămas tăcut pentru un moment, lăsând apa să-i cadă pe cap și să-i curgă pe față.

— Nu poți să te oprești pur și simplu din a iubi pe cineva. Nu știu cum să-ți explic asta, dacă tu nu ai trecut prin așa ceva.

— Cine a spus că n-am iubit niciodată?

— Tu ai spus-o — când ai zis că n-ai avut niciodată inima frântă.

— Mulți oameni au iubit fără să aibă inima frântă.

— Dar tu nu ești în această categorie.

Am tresărit.

— Ai trecut peste relația cu ea?

A ezitat.

— E greu de explicat.

— E o întrebare cu două răspunsuri posibile.

Și-a șters fața și a deschis ușa cabinei.

— Iubito, pentru a zecea oară... Nu vreau să fiu cu ea. Te vreau pe tine.

— Ai fi rămas cu ea dacă n-ar fi apărut Trent?

A pufnit cu frustrare.

— Probabil. Nu știu. Depinde dacă s-ar fi mutat din California, așa cum am discutat.

— Ați discutat că vă veți muta împreună?

A oftat.

— Da. Evident, trebuie să vorbim despre asta când vei avea capul mai limpede și te vei simți mai în siguranță în privința câtorva chestii, dar acum trebuie să ne pregătim pentru nuntă. Bine?

— Bine. Dar... Thomas?

— Da?

— Nu voi fi niciodată bine dacă există sentimente nerezolvate. S-a uitat la mine cu tristețe.

— Nu face asta. Îmi pare rău că am vorbit despre pensionare. E prea devreme. Te-am speriat. Am înțeles.

— Nu asta fac. Era o conversație mai veche.

— Sunt conștient.

M-am holbat la el.

— Liis...

A strâns din buze, oprindu-se din ce avea să zică. După câteva clipe, a continuat.

— O să ne dăm seama pe parcurs. Te rog doar să rezisti.

Am dat din cap, apoi mi-a zâmbit scurt înainte de a închide ușa cabinei de duș.

— Thomas? am spus.

A deschis ușa din nou, cu o expresie întunecată.

— Nu vreau... Nu vreau să te rănesc.

Privirea i s-a împlânzit. Părea rănit.

— Nu vrei să fii rănită.

— Vrea cineva asta?

— Trebuie să-ți asumi durerea când te gândești la ce te face fericit.

Am aprobat, apoi l-am lăsat să-și termine dușul. Frunzișul și oceanul se vedeau din mijlocul camerei, iar eu am încercat să uit de grijile din prezent și din viitor și din fiecare moment intermediar.

M-am lungit pe pat, săltând pe saltea. Era ceva incomod în a fi cu cineva care putea vedea prin toate paravanele. Thomas m-a avertizat să nu încerc să-l îndepărtez, chiar înainte de a-mi da seama că asta făceam.

S-a auzit o bătaie în ușă. M-am uitat împrejur, neamintindu-mi sigur dacă spusesem cuiva unde stăteam. M-am îndreptat spre ușă și m-am uitat pe vizor. Sângele mi-a înghețat și mi-a clocotit în același timp.

Dumnezeule!

Nu am știut ce altceva să fac, așa că am scos lanțul și am deschis ușa, zâmbind.

— Salut!

Camille a ezitat. Rochia ei de vară bleumarin fără bretele avea puțin sclipici. La cea mai mică mișcare, materialul capta lumina, accentuând fiecare gest al ei. Mi-am imaginat că trebuia mereu să poarte haine simple pentru a nu contrasta cu multiplele tatuaje de pe brațele ei.

— Ăăă... mmm.... băieții se pregătesc în camera lui Shepley și America. Fac și poze.

— Bine, i-am spus, împingând încet ușa. Am să-l anunț.

Camille a pus mâna pe ușă, oprind-o. I-am aruncat o privire, iar ea și-a retras imediat mâna, ferindu-se. Cu brațele și chiar și degetele tатуate, faptul că lucra într-un bar îi dădea cel puțin alura unei persoane care nu se intimida doar la o privire urâtă. Camille era și cu un cap mai înaltă decât mine, așa că intimidarea ei prefăcută nu avea sens.

— Fir-ar, îmi pare rău, a spus. Voiam doar să...

Știe ceva.

— Ai venit să-l vezi? am întrebat.

— Nu! Adică da, dar nu așa.

Clătină din cap, iar firele ei de păr tăiate cu briciul tremurau și ele de parcă ar fi avut emoții. E aici?

— E la duș.

— Ah!

Și-a mușcat buza și s-a uitat în altă parte.

— Vrei să revii?

— Sunt... în clădirea din partea opusă.

Am privit-o pentru un moment incredulă. Ezitantă, am invitat-o pentru ultima dată.

— Vrei să intri?

A zâmbit, privind timid.

— Dacă e în regulă. Nu vreau să deranjez.

Am deschis larg ușa, iar ea a intrat. S-a așezat exact în locul în care stătusem eu, iar în piept au început să ardă toate focurile iadului. Uram faptul că tipa asta mă afecta fără să facă niciun efort.

Dușul se opri și aproape instantaneu ușa băii se deschise. Un norișor de aburi a ieșit înainte, apoi Thomas, acoperit doar cu un prosop, legat la mijloc.

— Iubito, mi-ai văzut...

A văzut-o pe Camille, apoi ochii lui m-au căutat pe mine.

— ...lama de ras?

Am confirmat dând din cap. Șocul și disconfortul de pe chipul lui la vederea lui Camille mi-au dat un pic de satisfacție, la fel și faptul că m-a alintat de față cu ea. În același moment, m-am simțit prost pentru copilăriile mele.

— Era în buzunarul interior al genții tale de voiaj azi-dimineață.

Am făcut câțiva pași și i-am căutat lama.

— Ai putea să-mi arunci și un tricou și niște pantaloni, te rog?

A închis ușa și, odată ce am găsit lucrurile, l-am însoțit pe Thomas în baie.

Thomas a luat tricoul și pantalonii și apoi s-a aplecat spre mine.
— Ce cauți aici? a șuierat în șoaptă.

Am ridicat din umeri.

S-a uitat la peretele băii în zona în care era Camille.
— N-a spus nimic?

— A spus că băieții se pregătesc în camera lui Shepley și că aveți de făcut poze.

— Bine... dar ea de ce e aici?

Privirea lui dezgustată mă făcea să mă simt și mai bine.
— Nu a spus. A vrut doar să intre.

Thomas a dat din cap o dată, apoi s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Spune-i că ies într-un minut.

M-am întors și am apucat clanța, dar apoi Thomas m-a învărtit pe loc, mi-a prins obrajii în palme și mi-a asaltat buzele.

Când m-a eliberat, am rămas fără suflare și dezorientată.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

A pufnit.

— Nu știi ce o să zică. Vreau doar să nu fii supărată.

— De ce nu ieșiți amândoi să vorbiți? am propus.

A clătinat din cap.

— Știa că stăm în aceeași cameră. Dacă vrea să vorbească cu mine, poate s-o facă de față cu tine.

— Nu mai fi agitat! Pari terifiat.

Și-a lăsat prosopul să cadă, apoi și-a tras tricoul peste cap.

M-am întors în cameră.

— Iese imediat.

Camille a dat din cap.

M-am așezat pe scaunul din colț și am luat cea mai la îndemână revistă.

— E o cameră frumoasă, a spus Camille.

M-am uitat împrejur.

— Da, este.

— V-au spus că au livrat costumele? Al lui ar trebui să fie în dulap.

— Am să-l anunț.

Când Thomas a ieșit din baie, Camille s-a ridicat imediat.

— Salut, a spus.

Ea a zâmbit.

— Hei. Ăăă... Băieții sunt în camera lui Shep.

— Am auzit, a răspuns Thomas.

— Și costumul tău e în dulap.

— Mulțumesc.

— Eu... ăăă... speram că putem vorbi puțin, a spus.

— Despre ce? a întrebat.

— Aseară... și alte lucruri.

Părea la fel de terifiată ca el.

— Am vorbit aseară. Mai ai ceva să-mi spui? a întrebat Thomas.

— Putem să...

A făcut un gest spre hol.

— Cred că trebuie să o respectăm și pe Liis, totuși.

Camille s-a uitat la mine, a oftat, apoi a dat din cap, jucându-se cu unghiile ei vopsite negru-metalic.

— Pari foarte fericit, a spus, privind în jos. Frații tăi te vor acasă. T.J.

Văzând că Thomas n-a răspuns, ea l-a privit în ochi.

— Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate. Nu vreau să te fi în distanță. Așa că speram... din moment ce pari atât de fericit acum... că te vei gândi să ne vizitezi mai des. Abby, Liis, Falyn și cu mine trebuie să fim un front unit.

A chicotit emoționată.

— Voi, băieții Maddox, sunteți dificili și eu vreau... să mă împrietesc cu toată lumea.

— Bine, a spus Thomas.
Camille s-a înroșit puternic, iar eu m-am blestemat în sinea mea

pentru că empatizam cu ea.
— Ești diferit, T.J. Toată lumea vede asta.
Thomas a dat să vorbească, dar ea l-a întrerupt.
— Nu. Mă bucur. Ne bucurăm toți. Ai fost destinat să devii așa,

iar eu nu cred că ai fi ajuns aici dacă rămâneai cu mine.
— Unde vrei să ajungi cu asta, Camille? a întrebat Thomas.
Camille a tresărit.

— Știi că Liis nu lucrează în universitate.
A ridicat mâna să mă oprească, când a văzut că vreau să deschid

gura.
— E-n regulă. N-ar fi primul secret pe care-l țin.
S-a îndreptat spre ușă și a întors mânerul să o deschidă.

— Sunt fericită pentru amândoi. Ești exact ce avea el nevoie. Doar
că... Am auzit conversația voastră la petrecere aseară și credeam că
ar fi mai bine dacă am avea măcar o discuție. Trebuie să lăsăm în
urmă tot, T.J., să fim o familie, iar Liis are un rol important în asta.
Thomas s-a mutat lângă mine și a zâmbit.

— Mulțumesc că ai trecut pe aici. Vom face un efort mai mare să
vă vizităm — atâta cât ne permite slujba.

I-am aruncat lui Thomas o privire.

— Bine. Ne vedem la ceremonie, a spus înainte de a închide ușa
după ea.

— O să ciripească? am întrebat, îngrijorată.

— Nu. Am încredere în ea.

M-am așezat și mi-am acoperit fața, simțind cum îmi dau lacrimile.

— Ce e? a întrebat Thomas, stând în genunchi în fața mea și
atingându-mă pe picior. Vorbește cu mine. Liis?

A făcut o pauză când mi-a văzut umerii tremurând.

— Plângi? Tu nu plângi. De ce plângi?

Vorbea sacadat, șocat de reacția mea. M-am uitat la el cu ochii
umezi.

— Sunt un agent sub acoperire incompetent. Dacă nu pot să joc rolul iubitei tale chiar și atunci când *sunt* iubita ta, sunt oficial un eșec.

A pufnit în răs și m-a mângâiat pe obraz.

— Doamne, Liis. Credeam că vei spune ceva complet diferit. Niciodată nu am fost atât de înfricoșat.

Mi-am tras nasul.

— Ce credeai că o să zic?

A clătinat din cap.

— Nu contează. Singurul motiv pentru care Camille știe că ești agent e pentru că știe că eu sunt agent.

— Anthony știa.

— Anthony servește agenți în fiecare seară. Localnicii numesc cartierul Cuibul Vulturilor pentru concentrația de agenți federali.

Cu degetele mari mi-a șters lacrimile de pe obraji, apoi mi-a atins buzele cu ale lui.

— Nu ești un eșec. Nu m-aș fi îndrăgostit atât de tare de un eșec. Am clipit.

— Te îndrăgostești de mine?

— Nebunește. Mai lipsește cămașa de forță.

Am chicotit, iar verdele din ochii lui a sclipit.

Mi-a atins buza de jos cu degetul mare.

— Mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să mergem. Aș prefera să stau într-un hamac pe plajă cu tine.

Camille avea dreptate. Era diferit, chiar și față de omul pe care-l întâlnisem la bar. Întunecarea din privirea lui a dispărut complet.

— După recepție?

Thomas a aprobat din cap, apoi m-a sărutat, rămânând cu buzele lipite de gura mea.

— S-a făcut, a șoptit. Nu te mai văd până la nuntă, dar tata o să-ți păstreze un loc pe rândul din față. Vei sta cu Camille, Falyn și Ellie.

— Ellie?

— Ellison Edson. E prietena lui Tyler. A ochit-o de ani de zile.

— Ani de zile? Trebuia să te fi făcut să alergi după mine și mai mult. Cred că am cedat prea ușor.

— Privirea lui Thomas a devenit malefică.

— Agenții nu aleargă. Vânează.

— Am zâmbit.

— Ar fi bine să pleci.

S-a ridicat în picioare și a traversat camera. După ce și-a luat o pereche de pantofi de lac, a scos costumul agățat în dulap. L-a pus pe umăr cu tot cu umeraș.

— Ne vedem mai încolo.

— Thomas?

A rămas cu mâna pe clanță, întorcând capul și așteptând să vorbesc.

— Simți cumva că ne grăbim cu relația?

A ridicat din umeri, ridicând și costumul de pe umeraș.

— Nu-mi pasă. Încerc să nu mă mai gândesc prea mult la asta.

Faci treabă bună pentru amândoi.

— Rațiunea îmi spune că ar trebui să frânăm puțin. Dar nu vreau asta.

— Foarte bine, a spus. Nu cred că aș fi fost de acord cu asta, a zâmbit el. Am făcut multe lucruri greșit, Liis. Dar să fiu cu tine nu e unul dintre acele lucruri.

— Ne vedem într-o oră, am spus.

A răsucit clanța și a închis ușa după el. M-am așezat la loc pe scaun și am alunecat de pe el, trăgând adânc aer în piept și refuzând să analizez prea mult situația. Eram fericiți, iar el avea dreptate. Nu conta de ce.

* * *

Travis a luat-o pe Abby în brațe și a lăsat-o pe spate puțin în timp ce o săruta. Am aplaudat cu toții, iar Thomas mi-a întâlnit privirea și mi-a făcut cu ochiul.

Vălul lui Abby a fost suflat de briza din Caraibe, iar eu mi-am ridicat telefonul pentru a face o poză. Camille, la dreapta mea, și Falyn, la stânga mea, făceau același lucru.

Când Travis i-a dat drumul lui Abby, frații Maddox și Shepley au început să scandeze. America stătea lângă Abby, ținând buchetul miresei cu o mână și ștergându-și lacrimile cu cealaltă. A arătat cu degetul spre mama ei, care plângea și ea, și a râs.

— Vi-i prezint pe domnul și doamna Travis Maddox, a anunțat pastorul, vocea lui răsunând peste vântul, oceanul și restul zgomotelor ceremoniei.

Travis a ajutat-o pe Abby să coboare treptele filigoriei și au dispărut în spatele unui zid de copaci și tufiș.

— Domnul și doamna Maddox vă roagă să-i însoțiți la restaurantul Sails pentru cină și recepție. Vorbesc în numele lor când vă spun că vă mulțumesc pentru prezența voastră în această zi cu totul specială.

A aprobat din cap și toată lumea s-a ridicat, adunându-și lucrurile.

Thomas m-a întâmpinat cu un zâmbet larg pe față, părând ușurat că ceremonia se terminase.

— Pofțiți la poză! a spus Falyn, ținând telefonul mobil.

Thomas m-a luat în brațe și m-a sărutat pe obraz. Am zâmbit.

Falyn a zâmbit și ea, arătându-ne poza la final.

— Perfectă.

Thomas m-a strâns mai tare în brațe.

— Da, ea chiar e.

— Ce drăguț, a spus Falyn.

Taylor a atins-o pe umăr, iar ea s-a întors și l-a luat în brațe.

O tensiune palpabilă a umplut atmosfera în momentul în care Trenton a luat-o pe Camille în brațe și a sărutat-o.

Jim a aplaudat și apoi și-a frecat palmele.

— Luați-vă femeile, băieți. Sunt lihnit. Hai să mâncăm!

Thomas și cu mine am pornit ținându-ne de mână, urmându-l pe Jim împreună cu Trenton și Camille. Taylor și Falyn, Tyler și Ellison erau aproape.

— Taylor pare ușurat, am șoptit. Thomas aprobă din cap.

— Credeam că o să leșine când ea i-a scris, anunțându-l că avionul a aterizat. Nu cred că a crezut că va mai veni.

Am mers pe jos până la restaurantul în aer liber. Mesele erau umbrite de pânze largi și albe. Thomas m-a condus către o masă la care stăteau Shepley și America împreună cu — am presupus din investigațiile făcute înainte de călătorie — Jack și Deana. Abia ne așezaserăm, când a apărut chelnerul, întrebându-ne ce vrem să bem.

— Mă bucur atât de mult să te văd, iubitele, a spus Deana.

Genele ei lungi au fluturat languros peste ochii ei căprui-verzi.

— Mă bucur să te văd și eu, mătușă Deana, a spus Thomas. O

cunoști pe Liis?

Și-a scuturat capul și apoi și-a întins mâna peste Thomas.

— Nu am avut ocazia să ne întâlnim înainte de ceremonie.

Rochia ta e superbă. Violetul acesta e atât de viu! Practic strălucești.

Merge perfect cu tenul și cu părul tău.

— Mulțumesc, am spus, scuturându-i mâna o dată.

Ea și cu Jack s-au întors pentru a comanda de băut.

M-am aplecat către Thomas.

— Seamănă atât de bine cu mama ta! Dacă nu aș fi știut de ea dinainte, aș fi fost foarte derutată. Tu și cu Shepley ați putea trece drept frați.

— Mereu îi derutează pe oameni, a spus. Are dreptate, apropo.

Ești superbă. Nu am avut ocazia să-ți spun, dar când te-am văzut mai devreme, a trebuit să fac un efort ca să rămân locului.

— E doar o rochie lungă mov.

— Nu e rochia.

— Ah, am făcut, țuguindu-mi buzele.

Abby și cu Travis au apărut și ei, iar venirea lor a fost anunțată prin difuzoare. O baladă rock a început, iar Travis a luat-o pe Abby la dans.

— Sunt atât de drăguți, a spus Deana, cu buza de jos tremurându-i. Mi-aș fi dorit ca Diane să fi fost aici.

— Cu toții ne-am fi dorit, iubito, a spus Jack, înfășurându-și brațul în jurul umărului ei și strângând-o mai aproape de el.

M-am uitat la Jim. Stătea și vorbea cu Trenton și Camille. Când Jim i-a văzut pe Travis și Abby dansând, a avut același zâmbet nostalgic pe față. Știam că și el se gândește la Diane.

Soarele bătea în ocean în timp ce tinerii nu-atât-de-proaspăt căsătoriți au dansat pe piesa lor preferată. Când au terminat, am aplaudat cu toții, iar primul fel de mâncare a fost servit.

Am mâncat și am râs în timp ce frații se tachinau și spuneau povești.

După desert, Shepley s-a ridicat și a bătut în pahar cu o furculiță.

— Am avut un an la dispoziție să scriu acest discurs și l-am scris abia aseară.

Răsetele au izbucnit împrejur.

— În calitate de cavaler de onoare și cel mai bun prieten, e datoria mea să-l onorez, dar și să-l fac de râs pe Travis. Încep cu o poveste din copilăria noastră, când mi-am lăsat un burrito pe bancă, iar Travis a ales acel moment pentru a verifica dacă poate să se așeze lângă mine sărind peste spătarul banchetei.

America chicoti.

— Travis nu e doar vărul meu. Este, de asemenea, cel mai bun prieten și fratele meu. Sunt convins că fără îndrumările pe care mi le-a dat el în copilărie, aș fi doar jumătate din omul care am devenit până astăzi... și aș avea de două ori mai puțini dușmani.

Toți frații Maddox și-au acoperit gurile cu pumnii și au început să tușească vinovați.

— Timpul acesta ar trebui petrecut gândindu-ne la cum a întâlnit-o pe Abby, iar eu pot face asta deoarece am fost acolo când

se doi s-au întâlnit. Chiar dacă n-am fost mereu cel mai mare fan al lui Travis, Travis n-a avut nevoie de asta. De la bun început, știa că i-a aparținut lui Abby și că ea i-a aparținut lui. Căsătoria lui a confirmat ceea ce am crezut mereu — că urmărirea obsesivă, hărțuirea și enervarea constantă a unei femei își au propria răsplată.

— Of, Doamne, Shepley Maddox! a protestat Deana.

— Nu o să folosesc timpul acesta pentru dezbateri. O să ridic doar paharul în cinstea domnului și doamnei Maddox. În ciuda felului în care a început totul și pentru toate momentele fericite și mai puțin fericite din ultimul an, când toată lumea spunea că sunt nebuni și că relația lor nu va funcționa, iubirea a învins. A fost mereu o constantă, și știu că va rămâne așa. Pentru mire și mireasă.

— Să trăiască! a strigat Jim, ridicându-și paharul.

Ne-am ridicat toți paharele și am repetat urarea, apoi am aplaudat în timp ce Travis și Abby s-au sărutat. El o privea în ochi cu atât de multă afecțiune! Mi se părea o afecțiune familiară — în același fel se uita și Thomas la mine.

Mi-am odihnit bărbia în palmă, privind cerul colorându-se în nuanțe de roz și mov. Luminile care atârnav de pânzele albe erau suflate de briza moale.

După ce America și-a terminat discursul, a început muzica. La început n-a dansat nimeni, dar după al treilea rând de băutură, aproape toată lumea era pe ringul de dans. Frații, inclusiv Thomas, îl tachinau pe Travis cu propriile lui mișcări de dans, iar eu râdeam atât de tare, încât mi-au dat lacrimile.

Abby a traversat sala și s-a așezat lângă mine, uitându-se la băieți.

— Uau, a făcut ea. Cred că încearcă s-o sperie pe biata Cami.

— Nu cred că e posibil, am spus, ștergându-mi obrazii.

Abby m-a privit până când m-am uitat la ea.

— Am auzit că va fi cumnata mea în curând.

— Da. Cererea în căsătorie a fost foarte palpitantă.

S-a întors într-o parte și a plescăit din limbă.

— Trent mereu face de-astea. Ai fost acolo, deci?

— Da. Mi-am dorit ca Thomas să nu mă fi avertizat despre cât de deșteaptă este. Privirea ei trăda așa o inteligență matematică, de-mi venea să mă afund și mai tare în scaunul meu.

— Ai rămas până la sfârșit? a întrebat.

— Aproape. Travis a fost primul care a plecat.

— Au fost dansatoare?

Am răsuflat ușurată.

— Doar Trenton.

— Dumnezeule, a spus, scuturând din cap.

După câteva momente de tăcere incomodă, am început să vorbesc.

— A fost o ceremonie frumoasă. Felicitări!

— Mulțumesc. Tu ești Liis, nu-i așa?

Am confirmat dând din cap.

— Liis Lindy. Îmi pare bine că te cunosc, în sfârșit. Am auzit multe despre tine. Profesioniștii în poker? Impresionant, am spus fără nicio urmă de condescendență.

— Ce altceva ți-a mai spus Thomas? a întrebat.

— Mi-a spus de incendiu.

Abby a privit în jos, apoi s-a uitat la soțul ei.

— A fost acum un an. Minteia ei s-a rătăcit într-un loc neplăcut, apoi și-a revenit. Nu am fost acolo, slavă Domnului. Eram în Vegas. Evident. Ne căsătoream.

— A fost Elvis acolo?

Abby a râs.

— A fost! A fost! Ne-am căsătorit la capela Graceland. A fost perfect.

— Ai rude acolo, nu?

Umerii lui Abby s-au relaxat. Era rece ca gheața. Mă întrebam dacă Val ar fi citit-o.

— Tata. Nu vorbim.

— Deci înseamnă că n-a fost la nuntă.

— Nu. Nu am spus nimănui.

— Serios? Credeam că Trent și Cami știau. Dar n-aveau cum, pentru că ei au fost la lupte în seara aceea, nu-i așa? Doamne, ce înfricoșător! Noroc că acum ne uităm la el în timp ce-și face de cap! Abby a aprobat.

— Nu am fost acolo. Oamenii spun — a chicotit — că am fugit în Vegas să ne căsătorim ca să-i oferim lui Travis un alibi. Ce ridicol, Doamne!

— Știu, am spus, încercând să par dezinteresată. Ar fi fost o nebunie. Și, în mod evident, îl iubești.

— Îl iubesc, da, a spus cu convingere. Mai spun și că m-am căsătorit cu el din alt motiv decât dragostea. Chiar dacă era adevărat — însă nu este! — e pur și simplu... ei bine, o idee cretină. Dacă l-aș fi dus în Vegas ca să-i ofer un alibi, ar fi fost tot din dragoste, nu? Nu asta ar fi fost ideea? Nu ar fi fost cea mai mare dovadă de iubire? Să-ți incalci propriile reguli pentru că iubești pe cineva atât de mult?

Cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai furioasă.

— Absolut, am spus.

— Dacă l-am salvat, a fost pentru că l-am iubit. Nu e niciun alt motiv să faci asta pentru cineva, nu?

— Nu mă pot gândi la niciun alt motiv, am spus.

— Dar n-a fost ca să-l salvez de la incendiu. Nici nu eram acolo.

Asta mă enervează cel mai mult.

— Nu, te înțeleg perfect. Nu-i lăsa să-ți strice seara! Dacă vor să fie urâcioși, n-au decăt. Tu decizi cum se desfășoară povestea. Nu e povestea lor.

A zâmbit, foindu-se agitată în scaun.

— Mulțumesc. Mă bucur că ai venit. E bine să-l văd pe Thomas fericit din nou. E bine să-l văd pe Thomas, pur și simplu.

A zâmbit din nou și a oftat, resemnată.

— Promite-mi că veți face nunta aici, ca să am o scuză să mă întorc.

— Poftim?

— Sunteți de puțin timp împreună, nu? Iar el te-a adus la o nuntă. E total necaracteristic pentru un Maddox să facă asta, dacă nu cumva e în limbă după cineva, și sunt dispusă să pariez că despre asta e vorba.

S-a întors și a privit la ringul de dans, satisfăcută.

— Și eu niciodată nu pierd un pariu.

— N-a vrut să vină singur la nuntă.

— Ei, da, sigur. Voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt. Și tu te-ai îndrăgostit. Îmi dau seama, a spus rânjind ironic. Încearca să mă faci să cedez și-i plăcea jocul.

— Asta e un fel de inițiere? am întrebat.

A râs și s-a aplecat spre mine, atingându-și umărul gol de al meu.

— M-ai prins.

— Ce faceți, fetelor? a întrebat America, apropiindu-se de noi. E o petrecere! Dansăm?

A luat-o pe Abby de mână, apoi pe mine. Ne-am alăturat mulțimii de oameni de pe ringul de dans. Thomas m-a prins de mână, m-a învărtit și m-a tras lângă el, apoi și-a înfășurat brațele în jurul meu.

Am dansat până ne-au durut picioarele, apoi am observat că America își îmbrățișa părinții, apoi a făcut-o și Abby, după care le-au urat noapte bună. Jack și Deana au plecat, urmați de Jim, pe care l-am îmbrățișat cu toții.

Travis și cu Abby abia așteptau să fie singuri, așa că ne-au mulțumit tuturor că am venit, iar Travis a luat-o în brațe și mi-a dispărut în noapte.

Ne-am luat și noi la revedere, apoi Thomas m-a luat pe străduța întunecoasă și m-a dus pe plajă.

— Hamac? a spus, arătând spre un colț întunecat la vreo douăzeci de metri depărtare de apă.

Mi-am dat jos pantofii, iar Thomas a făcut la fel înainte să o luăm la plimbare pe nisipul alb. Thomas s-a așezat primul în hamacul

— Ar trebui să ne găsim o poziție stabilă.

— Ar trebui să...

Hamacul se mișca. Ne-am ținut strâns unul de celălalt și am stat pe loc, cu ochii mari. Apoi am izbucnit amândoi în râs.

— Cred că glumești.

Ploaia începea să cadă în stropi mari și calzi, lovindu-se de nisip și de ocean.

— Nu mă mișc nicăieri, a spus, strângându-mă în brațele lui puternice.

— Nici eu, am spus, frecându-mi obrazul de pieptul lui.

— De ce-ți spun Camille și dacă lui Toto T.J.?

— Era felul lor de a vorbi despre mine fără să-și dea nimeni seama.

— Thomas James, am spus. Inteligent. Și cealaltă fată e o fostă iubită?

A chicotit.

— Nu. A fost colega de apartament a lui Camille.

— Ah!

Thomas și-a proptit un picior în nisip și apoi i-a dat drumul, legănându-ne.

— E incredibil aici. Cu siguranță, m-aș stabili aici la pensie. E așa de... nici nu pot descrie.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Seamănă foarte mult cu sentimentul pe care îl ai când te îndrăgostești.

Norii de ploaie au acoperit luna, făcând cerul să pară negru ca tăciunele. Muzica estompată se auzea în continuare de la Sails, dar părea a fi la kilometri distanță, iar oaspeții hotelului alergau

ferindu-se de ploaie. Păream pe o insulă părăsită, departe de toată lumea, stând împreună pe bucata noastră mică și retrasă de plajă.

— Îndrăgostit lulea? am întrebat.

— De-a dreptul zăpăcit, a spus.

L-am luat în brațe, iar el a inspirat adânc.

— Urăsc că spun asta, dar ar trebui să plecăm. Trebuie să ne trezim devreme.

M-am uitat la el.

— Va fi bine, știi asta. Travis va fi bine. O să scăpăm de Grove. Se va rezolva totul.

— Vreau să mă gândesc doar la tine diseară. Măine va fi o zi grea.

— Voi face tot posibilul să-ți captez atenția.

M-am dat jos din hamac și l-am ajutat și pe el să o facă, apoi l-am sărutat lung, mușcându-i buza de jos după care m-am retras.

A gemut scurt.

— N-am nicio îndoială. Te-ai descurcat impecabil până acum.

Inima mi-a stat în loc.

— Ce e? a întrebat, observând durerea din ochii mei.

— De ce nu recunoști, pur și simplu? Spune-mi-o verde în față.

Mă folosești ca să nu te mai gândești la ea. Nu ai trecut peste ea. Doar amâni.

A rămas cu gura căscată.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu asta înseamnă să te îndrăgostești, Thomas. Ai spus-o foarte clar. Sunt doar o distragere.

Deasupra noastră, o mișcare ne-a atras atenția, iar Thomas a privit și el. Trenton o învârtea pe Camille pe balconul restaurantului Sails, apoi o lua în brațe. Ea striga de plăcere, ambii râdeau, apoi au dispărut din raza noastră vizuală.

Thomas a privit în pământ și și-a frecat ceafa. S-a încruntat.

— A fost o greșeală relația cu ea. Trenton a iubit-o de când erau copii, dar nu credeam că se gândea serios la ea. Am greșit.

— Atunci de ce nu renunți la ea?

— Incerc.

— Nu se pune dacă pe mine doar mă folosești.

— A pufnit în râs.

— Nu mai știu cum să-ți explic asta.

— Atunci, oprește-te! Am nevoie de un răspuns diferit, și tu nu ai unul la îndemână.

— Te prefaci de parcă a iubi pe cineva poate fi ceva ce poți opri, ca pe un motor. Am avut discuția asta de zeci de ori. Te vreau pe tine.

Sunt cu tine.

— Și, între timp, ți-e dor de ea, îți dorești să fii cu ea. Și vrei să mai am încredere în tine?

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— E o situație imposibilă. Credeam că suntem perfecți pentru că semănăm, dar poate că semănăm prea bine. Poate că ești doar răzbu-
nare karmică, nu mântuirea mea.

— Răzbunare? M-ai făcut să cred tot weekendul că te-ai îndră-
gostit de mine!

— M-am îndrăgostit! M-am îndrăgostit! Dumnezeuule, Camille,
cum pot să te fac să înțelegi?

Am înghețat, iar Thomas, când și-a dat seama de greșeala lui, a
înghețat și el.

— Fir-ar al naibii! Îmi pare atât de rău, a spus, întinzând mâna
după mine.

Am clătinat din cap, simțind că-mi ard ochii.

— Sunt atât de... proastă.

Thomas își lăsă brațele să cadă.

— Nu, nu ești. De-asta ai fost precaută. Încă din prima noapte,
știiai să păstrezi distanța. Ai dreptate. Nu pot să te iubesc așa cum
meriți. Nu pot nici să mă iubesc pe mine.

Vocea i s-a frânt la ultimele cuvinte.

Buzele mi s-au crispat.

— Nu te pot mântui, Thomas. Va trebui să te împaci singur cu
ce i-ai făcut lui Trent.

25

Thomas a dat din cap, apoi s-a întors spre trotuar. Am rămas în urmă, privind oceanul întunecat cum se agita în valuri peste nisip, iar cerul îmi plângea pe umeri.

— Pari agitat, i-am spus. O să te miroasă de la o poștă dacă nu te îmbărbătezi.

Thomas s-a uitat la mine dar, în loc să-mi arunce privirea necruțătoare la care mă așteptam, s-a abținut în mod incredibil, mutându-și apoi privirea în altă parte.

O bătaie în ușă ne-a retrezit la realitate, iar eu m-am dus să deschid.

— Bună dimineața, Liis, a spus Travis, cu o strălucire euforică pe față.

— Poftește înăuntru, Travis. M-am dat la o parte ca să poată trece în timp ce mă străduiam să-mi ascund vinovăția sub un zâmbet de Oscar. Cum a fost aseară? Nu vreau detalii. Sunt doar politicoasă.

Travis a chicotit, apoi a observat cearșafurile împăturite, pătura și perna de pe canapea.

— A, a spus, frecându-se la ceafă. Mai bună decât a ta, frate. Ar trebui... ăăă... Să mă întorc mai târziu? La recepție era un bilet pe care scria că vrei să fiu aici la șase.

— Da, a spus Thomas, băgându-și mâinile în buzunare. Ia loc, privind-ne îngrijorat.

— Ce se întâmplă?

M-am așezat pe colțul patului, păstrându-mi umerii relaxați și încercând să par neamenințătoare.

— Travis, trebuie să vorbim cu tine despre implicarea ta în incendiul din 19 martie.

Travis ridică din sprâncene, apoi scoase un râs neamuzat.

— Ce?

Am continuat.

— FBI a investigat cazul și Thomas a reușit să facă o înțelegere în favoarea ta.

Travis își împreună mâinile.

— FBI? Dar el e executiv în publicitate, a făcut el semn către fratele său.

— Spune-i, Tommy.

Când Thomas nu a răspuns, ochii lui Travis s-au îngustat.

— Ce e asta?

Thomas privi în jos, apoi spre fratele lui.

— Nu lucrez în publicitate, Trav. Sunt agent special la FBI.

Travis s-a holbat la fratele lui pentru vreo zece secunde apoi a pufnit în râs.

— Doamne, omule! Deja începeam să mă sperii. Nu mai face așa ceva! Despre ce vrei să vorbim cu adevărat?

Râsul lui s-a risipit când a văzut că Thomas nu-i răspundea cu un zâmbet.

— Tommy, termină.

Thomas se foi în loc.

— Am lucrat cu șeful meu cam un an deja, Travis, încercând să negociez o înțelegere cu tine. Ei știi că erai în Eakins. Planul lui Abby nu a funcționat.

Travis clătină din cap.

— Ce plan?

— Ca nunta din Vegas să-ți ofere un alibi pentru a te feri de închisoare, a răspuns Thomas, încercând să rămână relaxat.

— Abby s-a căsătorit cu mine pentru ca eu să nu intru la închisoare?

Thomas a privit în pământ, dar a dat din cap în semn de aprobare.

— Nu vrea ca tu să știi.

Travis a sărit, l-a apucat pe Thomas de cămașă și l-a imbrâncit până la celălalt capăt al camerei, țintuindu-l de perete. M-am ridicat, dar Thomas mi-a făcut semn cu mâna să stau deoparte.

— Haide, Travis, nu ești prost. Nu-ți spun nimic din ce nu știi deja, a mormăit Thomas.

— Retrage-ți cuvintele, a șuierat Travis. Retrage ce ai spus despre soția mea.

— Avea 19 ani, Travis. Nu voia să se mărite până nu ai fost în situația de a fi arestat pentru organizarea luptelor ilegale.

Travis încercă să-l lovească pe Thomas, dar el se feri. Au început să se încaiere, dar Thomas l-a dovedit, ținându-și fratele mai mic la perete cu antebrațul.

— Termină! La naiba! Te iubește! Te iubește atât de mult, încât a făcut ceva ce nu voia să facă la acel moment doar ca să te salveze pe tine!

Travis respira greu, apoi își ridică mâinile în semn de capitulare.

Thomas i-a dat drumul, făcând un pas înapoi, apoi Travis l-a lovit direct în falcă. Thomas se ținea cu o mână de genunchi, iar cu cealaltă de falcă, încercând să se calmeze.

Travis a arătat cu degetul către el.

— Asta e pentru că l-ai mințit pe tata.

Thomas s-a ridicat drept și a arătat și el cu degetul.

— Ajunge! Nu mă face să te snopesc în bătaie. Mă simt prost deja oricum.

Travis se uită la mine, măsurându-mă cu privirea.

- Chiar ești în FBI?
Am aprobat din cap, îngrijorată.
- Nu mă face nici pe mine să te bat!
Travis a râs.
- Ar trebui să te las. Nu dau în fete.
— Eu dau în băieți, i-am răspuns, în gardă.
- Lovești mai tare ca pe vremuri.
— Nici măcar nu m-am străduit, dobitocule, îl provocă Travis.
- Thomas își pipăi falca.
— Abby merită puncte pentru creativitate, Trav, dar ordinele de
piată pentru biletele de avion de pe cardul tău de credit sunt date
după ce a avut loc incendiul.
- Travis a dat din cap.
— Te ascult.
- De asemenea, am mai lucrat și la un caz care implică spălare
de bani și trafic de droguri în Vegas. E condus de un tip pe nume
Benny Carlisi.
- Benny? a întrebat Travis, vizibil derutat. Tommy, pe bune?
Ești în FBI!?
- Concentrează-te, Travis. Nu avem mult timp la dispoziție,
s-a răstit Thomas. Ai necazuri foarte mari. Șeful meu așteaptă un
răspuns astăzi. Înțelegi?
- Ce fel de necazuri?
Travis s-a așezat înapoi pe canapea.
- E vorba de aceleași capete de acuzare pentru omor din culpă
care îl vizau și pe Adam. E vorba de ani grei de închisoare.
- Câți ani? a întrebat Travis, părând un băiețel înfricoșat când
îl privi pe fratele lui cu ochi mari, căprui.
- Adam a primit zece ani, a spus Thomas, încercând să rămână
grav. Nu văd cum sentința ar fi mai blândă în cazul tău. A fost o știre
foarte mediatizată. Vor dreptate.
- Travis a privit în jos, apoi și-a pus mâinile în cap.

— Nu pot sta departe de Abby pentru atâta timp.
Cuvintele lui m-au înduioșat. Nu-i păsa de închisoare. Voia doar să nu stea departe de soția lui.

— Nu va trebui să mergi la închisoare, Travis, i-am spus. Fratele tău a risipit mult timp și efort pentru a se asigura că nu se va întâmpla asta. Dar trebuie să accepți ceva.

Travis l-a privit pe Thomas, apoi pe mine.

— Ce anume?

Thomas și-a băgat mâinile în buzunar.

— Vor să te recruteze, Trav.

— Mafia? a întrebat și a clătinat din cap. Nu mă pot lupta pentru Benny. Abby mă va părăsi.

— Nu mafia, a răspuns Thomas. FBI.

Travis pufni în râs.

— Ce vor de la mine? Sunt student... am un job part-time ca antrenor personal.

— Vor ca tu să-ți folosești relația cu Mick și Benny pentru a obține informații din interior despre operațiunile lor, i-am spus.

— Vor să lucrezi sub acoperire, l-a lămurit Thomas.

Travis s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră.

— O să vrea să mă lupt pentru el, Tommy. Nu pot face asta. O să-mi pierd soția.

— Va trebui să minți, i-am spus cu simplitate.

Travis s-a uitat la mine, apoi la fratele lui, încrucișându-și brațele.

— La dracu' cu amândoi! N-o s-o fac!

— Ce? a întrebat Thomas.

— Nu am s-o mint.

Thomas își îngustă privirea.

— Nu ai de ales. Ori o minți pe Abby și o păstrezi, ori mergi la închisoare și o pierzi.

— Nu o să mint. Nu pot să-i spun? A crescut pe lângă oameni ca Benny. Nu o să mă toarne.

Thomas scutură din cap.
— O vei pune în pericol.

— Va fi în pericol oricum dacă mă pun cu oamenii ăștia! Crezi că
voinți să mă împuște dacă se vor opri la Abby. Vor trece la tata și la Trent,
Tyler, chiar și Tyler! Ce naiba ai făcut, Tommy?

— Ajută-mă să-i dobor, Travis, i-a spus Thomas.
— Ne-ai vândut. Pentru ce? Pentru o promovare? scutură Travis
din cap.

M-am încovoiat. Știam că Thomas era în chinuri.
— Tata ne-a spus că nu putem să intrăm în poliție. Mama nu
voia asta!

Thomas a oftat.
— Spuse cel cu studii de master în drept penal. Irosești timp,
Travis. Abby se va trezi în curând.

— Ne-ai aranjat pe toți! Nenorocitele! a urlat Travis, dând cu
pumnii în aer.
— Ai terminat? a întrebat Thomas, cu voce egală.

— Nu o voi minți pe Abby. Dacă trebuie să o mint, atunci nu bat
palma cu tine.
— Deci refuzi înțelegerea? a întrebat Thomas.

Travis își duse mâinile la tâmpile, privind tulburat.
— Nu-mi pot minți soția, a spus și mâinile i-au căzut pe lângă
corp, apoi a privit în altă parte. Te rog, nu mă face să fac asta, Tommy,
a adăugat și buza de jos îi tremura. Ești fratele meu!

Thomas l-a privit în ochi, incapabil să vorbească.
Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior, cu privirea calmă.

— Atunci poate că n-ar fi trebuit să te bagi în activități infracțio-
nale care au dus la moartea a o sută treizeci de studenți.
Fața lui Travis s-a schimonosit, apoi tipul a plecat capul ca un
ghiocel. După un minut, s-a frecat la ceafă și m-a privit.
— Am să mă gândesc la asta, a spus, îndreptându-se spre ușă.
— Travis, a spus Thomas, făcând un pas în față.

— Am spus că o să mă gândesc la asta.

Am pus mâna pe brațul lui Thomas și apoi am tresărit când ușa s-a trântit.

Thomas s-a prins de genunchi, gâfâind, apoi s-a prăbușit la podea. M-am așezat pe jos lângă el, ținându-l strâns în timp ce el suspina încet.

* * *

I-am făcut semn din cap lui Anthony din nou, insistând să-i mai toarne lui Thomas un pahar. Nu mai spusese nimic după ce Travis a căzut de acord în legătură cu recrutarea sau când am condus de la hotel la aeroport. Nu mai spusese niciun cuvânt în timpul călătoriei cu avionul. Abia gesticulase că am putea să împărțim un taxi spre locuințele noastre.

Nu l-am întrebat dacă vrea, dar i-am spus că mergem la Cutter's. Era ușor de convins atunci când nu mai avea putere să se împotrivescă.

— Isuse, a spus Val cu voce joasă în timp ce-și dădea jos poșeta de pe umăr și se așeza. Arată ca naiba!

Marks s-a așezat de cealaltă parte a lui Thomas, lăsându-și prietenul să se îmbete în liniște. Înfuleca alune și se holba la televizor.

— O să fie bine, i-am răspuns. Cum e Sawyer?

Val a făcut o grimasă.

— De unde să știu?

— Pe bune? am spus inexpressivă. Chiar ai să încerci să mă minți?

S-a uitat la ceafa lui Thomas.

— Ți-a spus Maddox? a șuierat.

— Da, și a avut un weekend de rahat, așa că nu poți să fii supărată pe el. Eu, în schimb, pot să fiu extrem de nervoasă pe tine că mi-ai ascuns ceva atât de important, mai ales când tu insistai mereu să știi cel mai mărunț lucru despre mine.

Val s-a bosumflat.

— Îmi pare rău. Nu voiam să știi. Nu vreau ca nimeni să știe. Îmi
doresc să nu se fi întâmplat.

— Te-ar ajuta mult să uiți dacă n-ai locui cu el, i-am spus.

— Nu vrea să semneze actele de divorț, și, dacă mă mut, pierd
apartamentul.

— Și?

— Eu am locuit prima acolo!

— Mută-te cu mine, i-am spus.

— Serios? a întrebat cu o privire blândă. Ai face asta pentru
mine?

— Da. Ce coșmar! Și-n plus, ar fi plăcut să am cu cine împărți
cheltuielile. Aș putea cumpăra o mașină și până atunci aș merge cu
tine la lucru.

— Apreciez, a spus Val, lăsându-și capul pe o parte. Chiar apre-
ciez, dar nu am să pierd apartamentul. E al meu, el o să-și mute
fundul de-acolo, nu eu.

— De ce nu vrei să mai mergi cu mine la lucru? m-a întrebat
Thomas cu o voce de om beat.

Vorbea pentru prima dată în ultimele câteva ore, iar vocea lui
m-a surprins ca și cum ar fi apărut de nicăieri în bar.

Mâncile cămășii lui erau suflecate până aproape de cot, iar
cravata îi era desfăcută și atârna dezordonat la gât. A băut atât de
mult, încât ochii îi erau pe jumătate închiși.

— Ce e atât de rău în a merge cu mine?

— Te muți cu Liis? a întrebat Marks, aplecându-se pentru a o
privi pe Val.

— Nu, a spus Val.

— De ce nu? a întrebat Marks din nou. S-a oferit și tu ai refuzat?
De ce ai refuza?

— Pentru că e apartamentul meu și nu am să i-l las lui Charlie!
Marks a deschis gura pentru a vorbi.

Înainte de a putea spune ceva, Thomas s-a aplecat mai aproape
către mine.

— Ești prea bună ca să vii cu mașina mea acum?
Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

M-am uitat la Val.

— Cine e Charlie?

— Sawyer, a șuierat ea.

— O, ba da, cred că ești, a spus Thomas. Cred că te crezi prea bună pentru multe lucruri.

— Bine, m-am răstit, plină de sarcasm.

Făceam asta și cu mama și o scotea din sărite. Mă înjura în japoneză, ceea ce nu făcea niciodată decât când răspundea la acest cuvânt simplu, din două silabe. În ochii ei, nimic nu era mai lipsit de respect.

— Îmbată-te, Thomas, ca să te putem duce acasă și ca Marks să te poată culca.

— Agent Maddox, pentru tine.

— Fie! O să-ți spun așa când n-ai să fii beat criță.

— Uیți că tu m-ai adus aici, a spus înainte de a mai lua o înghițitură.

Val și Marks au făcut un schimb de priviri.

— Mai vrei o băutură? l-am întrebat pe Thomas.

M-a privit jignit.

— Nu, e timpul să plecăm acasă.

Am ridicat din sprânceană.

— Vrei să spui că e timpul ca *tu* să pleci acasă.

— Deci tot ce ai zis weekendul ăsta a fost gargară? a întrebat.

— Nu, țin minte că am fost foarte onestă.

A strâmbat din nas.

— Ai venit cu mine acasă ultima dată când am băut împreună.

Marks a tresărit.

— Hei, Thomas, poate că ar trebui să...

— Nu, *tu* ai venit acasă *cu mine*, i-am spus, încercând din răsputeri să nu par defensivă.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat Thomas. Vorbește clar!

— Vorbesc clar. Doar că nu vorbesc pe limba celor beți, i-am

Privirea lui dezgustată s-a accentuat.

— Nici măcar nu e amuzant.

S-a uitat la Marks.

— Nici măcar nu e amuzantă. Și asta e de rău pentru că sunt beat, a spus, arătându-se cu degetul. Eu cred că totul e amuzant.

Anthony a ridicat o mână, în care ținea o cârpă albastră.

— Nu vreau să împung ursul cu bățul, dar mai am foarte puțină răbdare și Maddox o ia razna. Așa că ați putea să plecați?

Thomas și-a dat capul pe spate și a început să râdă, apoi a arătat cu degetul către Anthony.

— Uite, ăsta e amuzant!

L-am atins pe Thomas pe braț.

— Are dreptate. Haide! Te conduc până la apartament.

— Nul a răspuns, trăgându-și brațul.

Mi-am ridicat mâinile.

— Vrei să te conduc sau nu?

— O întreb pe iubita mea dacă vrea să vină cu mine!

Val a rămas cu gura căscată, iar ochii lui Marks se plimbau de la mine la Thomas.

Am scuturat ușor din cap.

— Thomas, suntem înapoi în San Diego. S-a terminat misiunea!

— Deci asta a fost tot?

S-a ridicat, împleticindu-se.

Marks s-a ridicat cu el, pregătindu-și brațele în caz că Thomas urma să cadă.

M-am ridicat și eu, făcându-i semn lui Anthony să ne facă nota. Deja o scosese, așa că a apucat-o de lângă casa de marcat și a pus-o pe teighea.

M-am semnat rapid și m-am întins să-l apuc pe Thomas de braț.

— Bine, hai să mergem.

Thomas și-a retras din nou brațul.

— Mă părăsești, ai uitat?

— Fie. Poate să te conducă Marks? am întrebat.

Thomas mă arată cu degetul.

— Nu!

Se înecă, apoi îl apucă pe Marks de umăr și se îndreptă spre ieșire.

Mi-am suflat părul căzut pe față.

— Vreau să aud mai multe despre weekendul ăsta, a spus Val. Dar deocamdată s-o lăsăm așa.

I-am urmat pe băieți pe trotuar, apoi am privit în timp ce Marks se chinuia să-l facă pe Thomas să meargă drept. Am luat toți patru liftul spre etajul șase, apoi eu și cu Val l-am privit pe Marks băjbăind după cheile lui Thomas și deschizând ușa.

— Bine, prietene. Ureează-le fetelor noapte bună.

— Stai!

Thomas apucă tocul ușii în timp ce Marks îl trăgea de mijloc ca să-l bage în apartament.

— Stai! a repetat Thomas.

Marks i-a dat drumul, iar Thomas aproape că a căzut. Am făcut un pas în față ca să-l întâmpin și să-l ajut să rămână în picioare.

— Ai promis că rămâi cu mine, a spus.

Suferința din ochii lui era insuportabilă.

Am privit-o pe Val, care dădea din cap, apoi m-am întors spre Thomas.

— Thomas..., am început, apoi m-am uitat la Val și Marks. Mă ocup eu de aici. Puteți pleca.

— Ești sigură? a întrebat Marks.

Am aprobat din cap, apoi după ce am schimbat câteva priviri peste umăr cu Val, cei doi au luat liftul.

Thomas m-a luat în brațe, trăgându-mă cu disperare mai aproape de el.

— O să dorm pe podea. Mă simt de tot rahatul. Toată familia mea mă urăște, și bine fac cu toții. Bine faci!

— Ei, baide, i-am spus, conducându-l.
Am închis ușa cu piciorul, m-am întins să încui, apoi l-am ajutat

pe Thomas să urce în pat.

— Se învârte camera.

— Pune-ți tălpile pe podea. Ajută.

— Tălpile îmi sunt pe podea, murmură el.

I-am tras picioarele și i le-am așezat pe covor.

— Acum sunt.

A început să râdă, apoi s-a încruntat.

— Ce-am făcut? Ce naiba am făcut, Liis?

— Hei, i-am spus, urcându-mă în pat lângă el. Culcă-te! O să fie
altriel mâine.

S-a întors, lipindu-și fața de pieptul meu. A oftat adânc, iar eu
l-am strâns în brațe.

— Am făcut-o de oaie, a spus. Chiar am făcut-o de oaie.

— O să facem să fie bine.

— Cum o să facem să fie bine, dacă tu ai terminat-o cu mine?

— Thomas, oprește-te! O să rezolvăm totul mâine. Culcă-te!

A dat din cap, apoi a inspirat adânc și a expirat lent. Când i s-a
reglat respirația, mi-am dat seama că a adormit. Am ridicat capul să
mă uit la ceas, apoi mi-am dat ochii peste cap. Aveam să fim exte-
nuați dimineață.

L-am îmbrățișat din nou, m-am aplecat să-l sărut pe obraz, după
care am adormit și eu.

Băteam ușor cu degetele în computer în timp ce ascultam la căști conversațiile înregistrate. Japoneza era stricată, predominant argotică, dar agentul Grove greșise iarăși numerele. De data aceasta, chiar identificase în mod fals o locație ca fiind o clădire goală de lângă un spital, când de fapt era vorba de o clădire situată lângă un ambulatoriu privat aflat la zece kilometri distanță.

Am ridicat receptorul și am sunat la primul număr programat pe apelare rapidă.

— Biroul agentului special adjunct, aici Constance.

— Agent Lindy, îl caut pe agent Maddox.

— Îți fac legătura, a răspuns Constance.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere. De obicei, verifica prima dată cu el, înainte de a face legătura.

— Liis, a răspuns Thomas.

Vocea lui era moale, părea surprins.

— Ascult înregistrările astea cu Yakuza. Grove — m-am uitat peste umăr la ușa deschisă a biroului meu — devine tot mai îndrăzneț, aproape nechibzuit. Identifică fals locații. Simt că se apropie ceva.

— Am să mă ocup de asta.

— Trebuie să-l îndepărtăm înainte să afle de recrutarea lui Travis. Ce mai așteptăm?

— Un accident înscenat. E singurul mod prin care ne putem asigura că Tarou nu știe că suntem pe urmele lui și ale lui Benny. Altfel am putea pune în pericol întreaga operațiune.

— Înțeleg.

— Ce faci la prânz? m-a întrebat.

— Eu... ăă... Ies cu Val.

— Bine.

A chicotit agitat.

— Și la cină?

Am oftat.

— Voi lucra până târziu, trebuie să recuperez.

— Și eu. Te duc acasă și putem să comandăm ceva pe drum.

M-am uitat la peretele de sticlă al sălii de ședințe. Val era la telefon, habar n-avea că urma să-și facă planuri de prânz.

— Te anunț eu, i-am spus. Nu prea sunt șanse să terminăm în același timp.

— Dă-mi de veste, a spus Thomas înainte ca linia să se intrerupă.

Am așezat receptorul la loc și m-am cufundat în scaunul meu.

Mi-am pus din nou căștile în urechi și am pornit înregistrările.

Dimineața a început ca oricare alta, în afară de oboseală și de faptul că m-am trezit în patul lui Thomas. A bătut la ușa mea în timp ce mă pregăteam să merg la lucru. Când am deschis ușa, mi-a dat un covrig cu cremă de brânză și o cafea.

Drumul spre birou a fost ciudat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că ar trebui să încep să mă documentez cu privire la reprezentanțe auto. M-am îngrozit la gândul că s-ar putea să trebuiască să iau avionul până la Chicago și să mă întorc cu Toyota mea Camry înapoi la San Diego.

În timp ce înregistrarea începea să devină interesantă, ușa biroului meu s-a deschis și apoi s-a trântit. Thomas și-a dat la o parte sacoul și și-a așezat o mână în șold, încercând să spună ceva.

Mi-am scos căștile din urechi.
— Ce e?

Mintea îmi zbura la tot felul de scenarii oribile, toate având legătură cu familia lui Thomas.

— Mă eviți, iar Constance a spus că erai la telefon cu o reprezentantă auto când a trecut pe lângă biroul tău. Ce se întâmplă?

— De ce? Ai cu ce să mergi în fiecare zi la lucru și înapoi.

— Sunt și alte locuri în care vreau să merg, nu doar la lucru, Thomas.

S-a apropiat de biroul meu și și-a așezat mâinile pe lemnul neted, privindu-mă în ochi.

— Fii sinceră cu mine.

— Ai spus că urma să-mi explici mai multe despre Camille. De ce nu acum? am întrebat, încrucișându-mi brațele.

S-a uitat în spatele lui.

— Ce? Aici?

— Ușa e închisă.

Thomas s-a așezat pe un scaun.

— Îmi pare rău că ți-am spus Camille. Vorbeam despre ea, tensiunile creșteau și îi puteam auzi pe ea și pe Trent râzând. A fost o greșeală onestă.

— Ai dreptate, Jackson. Te iert.

Obrajii lui Thomas se înroșiră.

— Mă simt oribil.

— Așa și trebuie.

— Nu e totul pierdut pentru noi, Liis, nu după o greșeală stupidă.

— Nu cred că am fost vreodată împreună, totuși.

— Există sentimente foarte puternice între noi. Cred că-ți dai seama și tu de ele. Știu că nu-ți place să te afli în afara zonei tale de confort, dar e la fel de înfricoșător și pentru mine. Te asigur.

— Nu-mi mai este frică. Am făcut pasul. Doar că tu nu l-ai făcut.

S-a schimbat la față. Se uita în interiorul meu, în adâncul sufletului meu, și nu puteam să mă ascund.

— Te îndepărtezi de mine. Te inspăimânt.

— Termină!

Maxilarele îi tremurau.

— Nu am să te curtez, Liis. Dacă nu mă vrei, te las în pace.

— Foarte bine, am spus cu un zâmbet de ușurare. Ne scutește pe amândoi de mult timp pierdut.

Mă implora din priviri.

— Nu am spus că vreau să te las în pace.

— Thomas, am spus, aplecându-mă spre el. Sunt ocupată. Te rog să-mi spui dacă ai vreo întrebare legată de formularele FD-3.2 completate de mine. Am să le las la Constance la sfârșitul zilei.

S-a uitat la mine surprins și apoi s-a ridicat, întorcându-se spre ieșire. A răsucit clanța ezitând, privind peste umăr.

— Poți să vii în continuare cu mine cu mașina până-ți rezolvi problema.

— Mulțumesc, i-am spus. Dar am rezolvat deja ceva cu Val.

A scuturat din cap și a clipit, apoi a deschis ușa și a ieșit. A luat-o la dreapta în loc s-o ia la stânga spre biroul lui și mi-am dat seama că se îndreaptă spre sala de fitness.

Până a trecut Thomas de ușile de siguranță, Val a apărut la mine în birou și s-a așezat.

— N-a părut prea în regulă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— S-a terminat.

— Ce s-a terminat?

— Noi... a fost ceva între noi în weekend. Dar s-a terminat.

— Deja? Arată devastat. Ce i-ai făcut?

— De ce e automat vina mea? m-am răstit.

Când Val a ridicat din sprânceană, am continuat.

— Am fost de acord să încerc ceva ce seamănă cu o relație, dar apoi mi-a spus că e încă îndrăgostit de Camille. Apoi, în loc să mi se adreseze cu numele meu, mi-a spus Camille... așa că...

Mă jucam cu creioanele de pe birou, încercând să-mi păstrez calmul.

— Ce ți-a spus Camille? a întrebat, derutată.

— Nu, mi-a spus mie Camille — adică a folosit numele ei ca să mi se adreseze mie.

— În pat? țipă ea.

— Nu, am răspuns, cu o grimasă de dezgust. Pe plajă. Ne certam. Nu știu nici acum de ce.

— Sună promițător. Trebuia să ne dăm seama că doi obsedați de control n-au cum să se înțeleagă.

— Cam asta a spus și el. A, și apropo, noi două avem programat un prânz împreună.

— Da?

— Asta i-am spus lui Thomas, deci da.

— Dar am planuri cu Marks.

— Nu, îmi ești datoare.

— Fie, a spus, punându-și coatele pe biroul meu și arătându-mă apoi cu degetul. Dar va trebui să-mi dai detalii despre weekend.

— Sigur, după ce-mi spui totul despre căsnicia ta.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu, s-a împotrivit ea. Vezi? De-asta nu vreau ca tu să știi.

— Pentru că-ți dai seama că nu toată lumea vrea să-și verse orice gând, sentiment și secret? E o lecție numai bună de învățat pentru tine. Mă bucur că am reușit să ți-o dau.

S-a holbat la mine.

— Ești o prietenă rea. Ne vedem la prânz.

I-am zămbit, așezându-mi căștile înapoi în urechi, iar Val s-a întors la biroul ei.

Restul zilei a decurs normal, la fel și cea care a urmat.

Val mă aștepta în fiecare dimineață, chiar în fața clădirii. Zilele mai bune erau cele în care nu mă întâlneam cu Thomas în lift. În orice parte, eram politicoși unul cu celălalt. A încetat să mai vină la birou, trimițând toate e-mailurile prin Constance.

Am adunat dovezi împotriva lui Grove și, în schimb, ne-am folosit de încrederea pe care o avea Tarou în el ca să obținem informații. Răspunsurile la întrebările noastre le găseam ascunse în discuțiile mărunte și comentariile impertinente schimbate între Grove, Tarou și acoliții săi, comentarii precum cât de naivi suntem noi, cei de la FBI, și cât de ușor a fost să trecă de sistemul nostru cunoscând persoana potrivită.

* * *

La exact două săptămâni după ce Thomas și cu mine i-am dat veștile bune lui Polanski în legătură cu Travis, m-am trezit în Cutter's, singură, pălăvrăgind cu Anthony.

— Și i-am spus „Căteia, nici nu mă cunoști”, a zis, înclinându-și capul pe-o parte.

Am aplaudat ușor și am ridicat paharul în cinstea lui.

— Bravo!

— Îmi cer scuze pentru limbaj, dar asta i-am spus și lui.

— Cred că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, i-am răspuns înainte de a mai lua o înghițitură.

Anthony s-a aplecat și a ridicat scurt capul.

— De ce nu mai vii cu Maddox aici? De ce nu mai trece Maddox deloc pe aici?

— Pentru că toate femeile din lume îi ocupă sistematic localurile lui preferate.

— Ce jenant! Și mai zic că eu mă dau în spectacol.

Și-a mijit ochii preț de o clipă.

— Cine zice asta?

— Știi tu, a spus, dând din mână a pagubă. Ei.

A arătat cu degetul spre mine.

— Trebuie să vă împăcați. Îmi afectează bacșișul deja.

A privit în sus, apoi din nou spre mine.

— Hopa, Aqua Net, în spatele tău.

Nu m-am întors. Nici nu trebuia. Sawyer începuse deja să-mi respire în ureche.

— Hei, frumoasă!

— Nu ți-au acceptat bacșișurile în clubul de striptease? am întrebat.

S-a strâmbat.

— Ești într-o stare de rahat. Știu că nu mai ești preferata profului, dar nu trebuie să-ți verși nervii pe mine.

Am mai luat o înghițitură.

— Ce știi tu despre a fi preferatul profului? Nimeni nu te place.

— Au, a făcut Sawyer, jignit.

— Îmi pare rău. Am fost cam dură. Dar, în apărarea mea, ai putea avea măcar un prieten dacă ai da cu subsemnatul pe hârtie.

A clipit.

— Stai... despre ce vorbești?

— Actele tale de divorț.

— Știi, dar vrei să spui că nu mai suntem prieteni?

— Nu suntem, am spus înainte de a mai lua o înghițitură.

— Mama mă-sii, Liis. Ai stat un weekend cu Maddox și deja tragi la măsă.

A scuturat din cap și a început să bea din berea pe care Anthony a așezat-o în fața lui.

— Sunt dezamăgit.

— Semnează actele. Cât de greu e?

— Spre deosebire de ceea ce se crede, e greu să închei o căsnicie.

— Pe bune? Credeam că e mai ușor pentru cineva care înșală.

— Nu am înșelat-o!

Am arcut o sprânceană.

— Ea — a făcut un gest către capul lui — chestia ei mă înnebunește. Ai idee cum e să fii cu cineva și să n-ai voie să ai niciun secret?

— Atunci de ce ai înșelat-o? Practic, ți-o cereai cu divorțul și acum nici atât nu-i oferi.

A râs o dată, și-a dat pe gât berea și a pus sticla pe tejghea.

— Pentru că am crezut că am s-o fac să nu mai încerce să intre în capul meu.

— Asta, am spus, mulțumindu-i din cap lui Anthony când mi-a așezat în față un nou cocteil Manhattan, te face să pari un idiot.

Se juca cu sticla de bere.

— Am fost. Am fost un idiot. Dar nu mă lasă să repar asta.

Mi-am înclinat capul.

— Mai ești îndrăgostit de Val?

Își ținea privirea lipită de sticlă.

— Cine crezi că i-a luat iepurașul acela de ziua ei? Cu siguranță, nu Marks.

— Rahat, a spus Anthony. Eu pariasem cu Marks că ești gay.

— Înseamnă că n-ai o intuiție bună, am spus.

Anthony a mustăcit.

— Eu am pariat că e hetero.

Nasul lui Sawyer s-a încrețit.

— Marks crede că sunt gay? Ce mă-sa?

Am chicotit și, în timp ce Anthony s-a aplecat pentru a vorbi cu noi, Thomas s-a așezat lângă mine.

— Anthony trebuie să îți spună că sunt aici, a zis Thomas.

Spatele mi s-a încordat, iar zâmbetul mi s-a șters de pe față.

— Maddox, am spus, salutându-l.

— Nu-mi băga unghia în gât, Maddox, a spus Anthony. Doar că i-am promis că îi țin spatele de acum încolo.

Thomas privea derutat.

— Vrea să zică să nu-i porți pică, i-am explicat.

— A, a răspuns Thomas.

— Ca de obicei? a întrebat Anthony, iritat că a trebuit să traduc ce zicea.

— Un Jack și o Cola, te rog, a spus Thomas.

Sawyer se aplecă în față.

— Ai avut o zi grea, șefu'?

Thomas n-a răspuns. A privit fix la mâinile sale încleștate, puse pe tejghea.

Eu și Sawyer am avut un schimb de priviri.

Ne-am continuat discuția.

— Ea știe?

— Evident că știe. Ea știe tot, a spus Sawyer cu o grimasă.

— S-ar putea să fie timpul să mergeți mai departe cu viețile voastre.

Doi tipi tineri au intrat pe ușă. Nu îi văzusem niciodată până atunci, dar umblau cu pieptul scos și cu mâinile legănându-se. M-am întors spre ei în timp ce unul dintre ei mă măsura din priviri.

— Mișto bluza, Yoko, a spus.

Sawyer a pus piciorul pe podea și a dat să se ridice, dar eu i-am pus mâna pe braț.

— Ignoră-i! A fost un concert rock la Casbah acum. Probabil vin de acolo și caută scandal. Uită-te la bluza tipului mai mare!

Sawyer i-a scanat rapid pe cei doi, observând o ruptură în gulerul tricoului unuia dintre tipi. Am mai cerut un rând. Thomas și-a terminat băutura, a aruncat o bancnotă pe tejghea și a plecat fără să spună un cuvânt.

— Ce ciudat a fost, a spus Sawyer. De când n-a mai fost pe aici?

— De mai bine de două săptămâni, a spus Anthony.

— Și vine acum, bea ceva, apoi pleacă, a spus Sawyer.

— De obicei nu ia două băuturi? am întrebat.

Anthony aprobă din cap.

— Dar niciodată când are privirea aia.

M-am întors către ușă, privind la tipul cu tricoul rupt și la prietenul său plecând.

— Nu i-a ținut mult.

— Am auzit că se plâneau de plectiseală. Aparent, comanda le venea prea încet, a spus Anthony făcând cu ochiul.

— Ești genial, am spus, rânjind. Ar trebui să vorbești cu Val încă o dată, Sawyer. Spune-i totul. Dacă nu vrea să treacă peste, mută-te de acolo și semnează actele. Nu e cinstit ce-i faci.

— Ai dreptate. Te urăsc, dar ai dreptate. Și, orice ai zice, Lindy, suntem prieteni.

— Bine.

Sawyer și cu mine am plătit, l-am salutat pe Anthony și am traversat încăperea întunecoasă, am deschis ușile. Trotuarul era bine luminat, traficul era normal, dar ceva nu părea în regulă.

Sawyer mi-a atins brațul.

— Și tu? am întrebat.

Ne-am apropiat cu grijă de colțul străzii, iar cineva mormăia.

Sawyer voia să arunce o privire rapidă, dar a rămas blocat, cu gura căscată.

— Rahat!

L-am urmat și am scos imediat telefonul mobil. Cei doi bărbați din bar erau pe jos într-o baltă de sânge.

— 112, ce urgențe aveți?

— Doi bărbați, tineri, de vreo douăzeci de ani, bătuți rău în Midtown. E nevoie de o ambulanță.

Sawyer i-a verificat pe amândoi.

— Țsta e inconștient, a zis.

— Amândoi respiră. Unul e inconștient.

I-am dat adresa și apoi am încheiat apelul.

Sawyer a privit în jur. Un cuplu mai în vârstă traversa pe cealaltă parte a străzii și, în afară de ei și un boschetar care căuta prin pubele, strada era goală. N-am mai văzut pe nimeni suspect.

Sirenele se auzeau în depărtare.

Sawyer și-a băgat mâinile în buzunare.

— Se pare că au căutat bătaie până au găsit.

— Poate că s-au reîntâlnit cu cei cu care s-au bătut mai înainte?

Sawyer a ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea.

— Amuzant!

Un echipaj de poliție a ajuns în câteva minute, urmat la scurt timp de o ambulanță. Le-am spus ce știam și, după ce le-am dat numerele noastre, am fost liberi.

Sawyer m-a condus până pe hol și m-a luat în brațe.

— Ești sigur că nu vrei să te conduc până acasă? am întrebat. Infractorul e încă în libertate.

Sawyer a chicotit.

— Mai taci, Lindy.

— Noapte bună. Ne vedem mâine.

— Nu. Voi fi plecat.

— A, sigur. Chestia aia, am spus, aiurită. Mă bucur că am plecat din bar la timp.

— Urmez o pistă la Vegas, dată de unul dintre informatori, Arturo.

— Omul lui Benny? De ce e în San Diego? am întrebat.

— Benny l-a trimis în vizită la familia lui orientală. Mă asigur că rămâne pe calea cea bună. Nu vreau ca cei din Yakuza să-l sperie și să-l determine să deconspire interesul nostru pentru ei.

— Sună foarte oficial.

— Ca întotdeauna. Noapte bună.

Sawyer a împins ușile din hol, iar eu m-am întors să apăs pe butonul liftului. Eram murdară de sânge proaspăt. Am privit în jur și apoi, cu interiorul bluzei, m-am șters.

Ușile s-au deschis, soneria m-a întâmpinat cu sunetul ei plăcut, dar când am intrat, am simțit un nod în gât. Butonul pentru etajul șase era și el pătat cu sânge.

Am folosit din nou bluza pentru a șterge urmele, apoi am așteptat nerăbdătoare ca ușile să se deschidă. Am dat buzna pe hol și m-am dus direct la Thomas, bătându-i la ușă. Când n-a răspuns, am bătut din nou.

— Cine e? a întrebat Thomas.

— Liis. Deschide naibii ușă!

Zgomotul lanțului se auzi, la fel și incuietoriile, apoi Thomas a deschis ușa. Am împins ușa și am trecut pe lângă el, apoi m-am întors spre el, încrucișându-mi brațele la piept.

Thomas avea o pungă cu gheață pe mâna dreaptă și un bandaj însângerat pe stânga.

— Doamne! Ce ai făcut? am întrebat, întinzându-mă să-i verific bandajul.

Am îndepărtat atentă bandajul de pe incheieturi și apoi l-am privit.

— Nenorociții ăia rasiști te-au insultat.

— Așa că i-ai bătut până i-ai lăsat lați? am țipat la el.

— Nu, asta a fost după ce i-am auzit zicând că sperau ca ruta ta spre casă să fie printr-o alee întunecată.

Am oftat.

— Hai! Te dezinfectez.

— Mă descurc.

— Bandajele și gheața nu sunt de ajuns. Ai să te infectezi. Ți sună bine?

Thomas se încruntă.

— Bine atunci.

Ne-am îndreptat spre baia lui. S-a așezat pe marginea căzii, ținând ambele mâini în sus.

— Ai o trusă de prim ajutor?

A făcut semn din cap spre chiuvetă.

— Sub chiuvetă.

Am luat de acolo o cutie de plastic, am deschis-o și am băjbăit prin ea.

— Apă oxigenată?

Thomas a tresărit.

— Poți să te bați cu doi bărbați până ți se julește pielea pe mâini, dar nu poți să rezști la două secunde de senzație de arsură?

— În dulapul cu medicamente. În spatele oglinzii.

— Știu, și eu am, i-am răspuns absentă.

— Am încercat să plec acasă fără să...
 — Fără să sari la gâtul lor?
 — Unii oameni sunt bătauși, prădători pentru tot restul vieții.
 până vine cineva și li snopește în bătaie și-i vindecă de asta. Le oferă
 o perspectivă nouă asupra vieții.
 — Asta urmăreai tu? Crezi că le-ai făcut o favoare?
 S-a încruntat.
 — Am făcut lumii un bine.
 I-am turnat apa oxigenată pe răni, iar el a încheștat dinții și și-a

retras instinctiv mâinile.
 Am oftat.
 — Nu pot să cred că ți-ai pierdut firea pentru o insultă stupidă și
 o amenințare goală de conținut.

Thomas și-a culcat obrazul pe umăr pentru a se șterge pe față,
 mănjindu-se cu sânge.
 — Ar trebui să faci baie în asta, i-am spus, ținând sticla mare în
 mâini.

— De ce?
 Am apucat pansamentul și l-am înmuiat în dezinfectant.
 — Pentru că sunt sigură că nu e sângele tău.

Thomas și-a dat ochii peste cap, plictisit.
 — Îmi pare rău, vrei să plec? am întrebat.
 — Să știi că da.

— Nu! m-am răstit.
 — O! Asta te jignește.
 I-am șters rănilor cu o compresă sterilă.

— Străinii nu-mi pot răni sentimentele, Thomas. Însă oamenii
 la care țin pot s-o facă.

Umerii i s-au lăsat. Brusc, părea prea obosit ca să se certe.
 — Ce făceai la Cutter's? am întrebat.

— Sunt client fidel.
 M-am încruntat.
 — Nu în ultimul timp.

— Voiam să beau ceva.

— Ai avut o zi de luni grea? am întrebat, gândindu-mă dacă există zile de luni bune.

A ezitat.

— L-am sunat pe Travis vineri.

— Păcăleală de 1 aprilie? am întrebat.

Thomas m-a lăsat câteva secunde.

— A, a fost ziua lui! m-am luminat.

— Mi-a închis.

— Au!

Chiar când am scos sunetul, Thomas și-a tras mâna.

— Mama mă...

A strâns din buze, iar venele de pe gât i s-au umflat.

— Îmi pare rău..., am tresărit.

— Îmi e dor de tine, a spus Thomas încet. Încerc să mă port formal la lucru, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine.

— Ai fost foarte retras. Oamenii zic că e ca în vremurile de după Camille.

A râs, fără să fie amuzat.

— Nu se compară. E mult mai rău acum.

M-am concentrat la rănile lui.

— Hai să ne bucurăm că n-am dus relația asta mai departe!

Aprobă din cap.

— Te cred că ești bucuroasă. Eu n-am fost atât de precaut.

Mâinile mi-au căzut în poală.

— Despre ce vorbești? Mi-ai spus acum două săptămâni că n-ai putea să mă iubești.

— Liis... Tu simți ceva pentru mine?

— Știi bine că da.

— Mă iubești?

M-am uitat în ochii lui disperați și am zăbovit. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât părea mai lipsit de speranță.

Am oftat.

bat.
t.
— Nu vreau să fiu îndrăgostită, Thomas.

S-a uitat la bandajele de pe mâinile lui, pătate deja cu propriul sânger.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

— Minți! Cum poți să fii atât de tare pe poziție și, în același timp, atât de speriată?

— Ce legătură are? m-am răstit. Și ție ți-ar fi frică dacă ți-aș fi spus că încă eram îndrăgostită de Jackson și că tu erai mult prea departe de zona ta emoțională de confort.

— Nu e cinstit.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu trebuie să fiu cinstită cu tine, Thomas. Trebuie doar să fiu onestă cu mine însămi.

M-am ridicat și am făcut un pas în spate, către ușă.

A scuturat din cap și a chicotit.

— Tu, Liis Lindy, ești cu siguranță pedeapsa mea.

Am preferat să cobor pe scări, decât să iau liftul un etaj mai jos. Mi-am târât picioarele până la etajul la care stăteam și am trecut de ușa mea, făcând încă doi-trei pași până la fereastra de la capătul coridorului.

Colțul străzii de peste drum era plin de sânge, dar nimeni nu părea să observe. Oamenii care treceau pe acolo nu aveau habar de violențele care se petrecuseră cu nici măcar o oră în urmă în locul prin care mergeau.

Un cuplu s-a oprit la doar câțiva metri de cea mai mare pată de sânge, certându-se. Femeia s-a asigurat în stânga și în dreapta și a traversat apoi strada, iar eu am recunoscut-o chiar înainte să intre sub marchiza clădirii în care locuiam. Marks a urmat-o, iar eu am oftat, știind că amândoi aveau să iasă din lift în doar câteva minute.

Am mers la ușă și am descuiat-o, apoi am rămas în cadrul ușii, așteptând. S-a auzit liftul, iar din spatele ușilor a ieșit la iveală prietena mea, mai nervoasă decât o văzusem vreodată.

A ieșit, după care s-a oprit brusc, înghiontindu-l pe Marks, care s-a împiedicat de ea.

— Pleci? m-a întrebat.

— Nu. Doar ce-am ajuns acasă.

Am ținut ușa deschisă.

— Hai înăuntru!

A trecut pe lângă mine, după care Marks s-a oprit, așteptând să-i acord permisiunea. Am dat din cap, iar el a urmat-o pe canapea.

Am trântit ușa și m-am întors spre ei cu brațele încrucișate.

— Nu am chef s-o fac pe Doctor Phil pentru voi doi. Nu-mi pot pune ordine în propriile-mi gânduri.

Mi-am dat șuvițele de păr de pe față și m-am îndreptat spre un scaun, luând rufele împăturite de pe el, după care m-am așezat.

— Ești de acord cu mine, nu-i așa, Liis? a întrebat Marks. Trebuie să-l dea afară.

— N-o să plece, a spus Val exasperată.

— În cazul ăsta, am să-l fac eu să plece, a mârâit Marks.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Haide, Marks. Cunoști legea. E soțul ei. Dacă ar veni poliția, tu ai fi cel care trebuie să plece.

Marks și-a încleștat maxilarul, iar apoi a privit spre bucătăria mea.

— Ai două dormitoare. Ai invitat-o să stea cu tine.

— Nu vrea să părăsească apartamentul, i-am spus.

Val a deschis ochii larg.

— Asta îi spuneam și eu.

— Nu vreau să trăiești cu el. E ciudat! a spus Marks.

— Joel, mă ocup de asta, a spus Val. Dacă nu vrei să te bagi în așa ceva, te înțeleg.

Am mijit ochii.

— De ce sunteți aici?

Marks a oftat.

— Am trecut pe la ea ca să o scot la cină. El a reacționat urât. De obicei, o aștept afară, dar voiam să fiu și eu gentilom o dată. El a făcut scandal. Pe cine e supărată? Pe mine.

— De ce facem lucrurile astea? am întrebat, mai mult pentru mine. Suntem adulți. Dragostea ne face să fim proști.

— Nu mă iubește, a spus Val.

— Ba da, a spus Marks, privind-o.

S-a întors încet către el.

— Da?

— Te-am urmărit de câteva luni și încă o fac. Crezi că e o chestie pasageră pentru mine? Te iubesc.

Lui Val i-a picat fața, după care a spus:

— Și eu te iubesc.

S-au îmbrățișat și au început să se sărute.

Mi-am mutat privirea pe tavan, gândindu-mă dacă să izbucnesc într-o criză de nervi.

— Îmi pare rău, a spus Val, curățându-și rujul de buze.

— E în regulă, am spus absentă.

— Ar trebui să plecăm, a spus Marks. Abia am reușit să facem o rezervare. Nu vreau să trebuiască să conduc toată seara prin oraș căutând un local decent, la nouă și jumătate seara.

M-am chinuit să zâmbesc, apoi m-am îndreptat spre ușă, deschizând-o larg.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit Val în timp ce trecea pe lângă mine.

Am dat din cap.

— E-n regulă.

Am închis ușa, m-am îndreptat spre dormitor și m-am trântit în pat cu fața în jos.

Val și Marks păreau că au găsit prea ușor o soluție la problema lor, chiar și în condițiile în care Val locuia cu Sawyer de mai bine de un an. Eu mă simțeam mizerabil doar stând la un etaj sub Thomas. Dar problemele noastre păreau mult mai complicate decât să locuiești cu

un fost iubit. lubeam un bărbat pe care nu-l puteam iubi, care iubea pe altcineva, deși pe mine mă iubea mai mult.

lubirea putea să mă pupe în fund.

* * *

A doua zi de dimineață, m-am simțit ușurată când nu l-am văzut pe Thomas în lift.

Pe măsură ce săptămânile treceau, îngrijorarea devenea o simplă amintire.

Thomas se asigura că ajunge mai devreme decât mine la lucru și că rămâne până mult mai târziu. Întâlnirile noastre erau scurte și tensionate, iar dacă primeam vreo sarcină, Val, Sawyer și cu mine uram să mergem la Constance cu mâna goală.

Restul echipei rămânea cu capul plecat, aruncându-mi priviri urăcioase atunci când credeau că nu observ. Zilele erau lungi. Simpla mea prezență în sala de ședințe era stresantă și, în scurt timp, am devenit persoana cea mai puțin plăcută din clădire.

Au trecut opt zile întregi fără să-l văd pe Thomas la Cutter's, apoi încă o săptămână.

Anthony mi-a dat numărul unui prieten care știa pe cineva care se ocupa cu mașinile și, de îndată ce am sunat și i-am pomenit numele, am primit o ofertă la jumătate din prețul pieței.

Până în mai, Toyota mea Camry a fost livrată, iar acum puteam să explorez tot mai mult din San Diego. Val și cu mine am plecat la grădina zoologică și am început să vizităm sistematic toate plajele, mereu singure. A devenit un soi de ritual.

Nu mi-a luat mult să mă îndrăgostesc de oraș, m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva începeam și eu să dezvolt iubiri spontane. Frica asta s-a risipit după câteva ieșiri cu Val, când am înțeles că fiecare interacțiune cu un bărbat îmi amintea de cât de dor îmi era de Thomas.

Într-o sâmbătă foarte caldă și umedă, am parcat în fața restaurantului Kansas City Barbeque și mi-am vârât cheile în poșetă. Chiar

...a su o rochie de vară, puteam simți cum curge transpirația pe mine, de sub sâni și de-a lungul abdomenului. Era genul ăla de căldură pe care doar oceanul sau o piscină ar fi putut-o contracara.

Pielea îmi era lucioasă și părul îmi era prins în coadă în vârful capului. Umiditatea îmi amintea de cea de pe o insulă și aveam nevoie să-mi distrag atenția cu ceva.

Am împins ușa și am înghețat pe loc. Primul lucru pe care l-am văzut a fost Thomas stând în fața tablei de darts cu o blondă, ținând-o cu o mână în timp ce cu cealaltă încerca să o ajute să țintească mai bine.

În momentul în care ne-am privit, m-am întors pe călcâie și am gonit spre mașină. Alergatul nu era eficient în sandale cu platformă. Înainte să ies de pe terasa din față, cineva a luat colțul și m-am izbit în el, pierzându-mi echilibrul.

Înainte să mă lovesc de pământ, o pereche de brațe mari m-au susținut.

– Unde te grăbești așa? a întrebat Marks, dându-mi drumul în momentul în care a fost sigur că mi-am recăpătat echilibrul.

– Scuze. Voiam să iau cina aici.

– A, a spus cu un zâmbet complice. L-ai văzut pe Maddox înăuntru.

– Eu... ăăăă... pot să merg altundeva.

– Liis? m-a strigat Thomas din prag.

– Nu vrea să mănânce aici din cauza ta, a strigat Marks înapoi, ținându-mă de umeri.

Toată lumea de pe terasă s-a uitat la mine.

L-am împins pe Marks și mi-am ridicat bărbia.

– Du-te dracului!

M-am îndreptat spre mașină.

Marks a strigat după mine.

– Petreci prea mult timp cu Val!

Nu m-am întors. În schimb, am băgat mâna în poșetă după chei

și am apăsat pe butonul de deblocare fără cheie.

Înainte de a apuca să deschid portiera, am simțit cum mă apucă iar cineva.

— Liis, a spus Thomas, găfâind după ce alergase prin parcare. Mi-am smucit mâna și am deschis portiera.

— E doar o prietenă. A lucrat pe postul lui Constance pentru Polanski când a fost el șef adjunct.

Am clătinat din cap.

— Nu trebuie să te justifici.

Și-a băgat mâinile în buzunare.

— Ba da, trebuie. Ești supărată.

— Nu din proprie inițiativă, i-am răspuns, privindu-l. O să-mi dau seama ce și cum. Până atunci, îmi priește să te evit.

Thomas a dat din cap.

— Îmi pare rău. Să te supăr e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Arăți... arăți superb. Urma să te întâlnești cu cineva?

M-am strâmbat.

— Nu. Nu mă întâlnesc cu nimeni. Nu ies cu nimeni deocamdată. De fapt nu ies, punct, m-am răstit. Nu că m-aș aștepta la același lucru din partea ta, am spus, făcând semn către restaurant.

M-am așezat pe scaunul șoferului, dar Thomas mi-a ținut cu blândețe brațul.

— Nu suntem împreună, a spus. O ajutam doar la darts. Iubitul ei e aici.

L-am privit neîncrezătoare.

— Super. Trebuie să plec. Nu am mâncat azi.

— Mănâncă aici, a spus, zâmbind ușor. Pot să te învăț și pe tine să joci darts.

— Prefer să nu fiu una din multele. Mulțumesc.

— Nu ești. Nu ai fost niciodată.

— Nu, doar una din două.

— Fie că mă crezi sau nu, Liis... ești singura. Nu a fost niciodată altcineva în afară de tine.

Am oftat.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să aduc vorba. Ne vedem la lucru luni. Avem o întâlnire devreme.

— Da, a spus, făcând un pas înapoi.

M-am urcat în mașină și am pornit motorul. Mașina a hârâit vag, iar eu am demarat, lăsându-l pe Thomas singur în parcare.

La primul local cu comandă din mașină pe care l-am văzut, am rămas la coadă. Odată ce mi-am primit hamburgerul și cartofii prăjiți, am condus până acasă.

Punga cu mâncare a făcut un sunet de hârtie mototolită în vreme ce închideam ușa mașinii, apoi m-am îndreptat spre ușa holului, simțindu-mă mărunță din cauza faptului că planul meu de a-mi distra singură atenția fusese un eșec total.

— Hei! m-a strigat Val de peste drum.

M-am uitat la ea și mi-a făcut cu mâna.

— Mamă, ce bine arăți! Hai cu mine la Cutter's.

Mi-am luat punga cu mâncare.

— Cîna? a strigat.

— Cam așa! am strigat înapoi.

— De la Puf?

— Nu!

— Scârbos! a strigat. Băutura ajută mai mult!

Am oftat și apoi m-am uitat în ambele direcții înainte să trec strada. Val m-a luat în brațe, iar zâmbetul ei s-a șters când mi-a văzut expresia.

— Ce e?

— M-am dus la KC Barbeque. Thomas era acolo cu o blondă foarte înaltă și foarte frumoasă.

Val și-a țuguat buzele.

— Ești mult mai bună decât ea. Toată lumea știe că e o curvă.

— O cunoști? am întrebat. E asistenta lui Polanski.

— A, a spus Val. Nu, Allie e o dulceață de fată, dar o să ne prefacem că e o curvă.

— Allie? m-am plâns, pufnind de parcă ceva mi-ar fi evacuat aerul din plămâni.

Numele suna exact ca fata perfectă de care s-ar putea îndrăgosti
Thomas.

— Omoară-mă acum! am adăugat.

M-a luat de braț.

— Port armă. Pot, dacă vreau.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

— Ești o prietenă bună.

— Știu, a spus Val, conducându-mă spre Cutter's.

M-am chinuit să-i zâmbesc agentului Trevino atunci când am oprit mașina la înregistrare, apoi am virat către zona de parcare. Eram într-o dispoziție proastă încă din weekend, iar faptul că era luni nu ajuta deloc.

Thomas avea dreptate. Chiar uram să conduc pe autostradă, iar intuiția lui mă enerva și ea. Am găsit un loc și am parcat. Apoi mi-am luat poșeta și geanta de piele maro. Când am ieșit din mașină, l-am văzut pe agentul Grove străduindu-se să se dea jos din Sedanul lui albastru.

— Neața, am spus.

M-a salutat scurt din cap și ne-am îndreptat către lift. Am apăsat butonul, încercând să nu deconspir faptul că eram agitată în preajma lui.

A tușit în pumn și m-am folosit de asta ca scuză să-l privesc.

Părul prins în coadă mi s-a lovit de umărul drept în timp ce m-am întors spre el.

— Răcelile de vară sunt cele mai rele.

— Alergii, a mormăit mai mult pentru sine.

Liftul se deschise, iar eu am ieșit, urmată de Grove. Cămașa lui albastru deschis și cravata prea mică îi făceau trunchiul lung să pară și mai și.

— Cum decurg interviurile? am întrebat.

— E cam devreme pentru pălăvrăgeli, agent Lindy.

Am ridicat din sprâncene și apoi am privit drept în față, cu mâinile împreunate. Odată ajunși la etajul șapte, am ieșit pe hol. M-am uitat la Grove, care s-a holbat la mine până când ușile liftului s-au închis.

Val m-a întâmpinat la ușile de securitate.

— Deschide ușa, deschide ușa, deschide...

— Nu am terminat, a spus Marks cu o grimasă.

Val a zâmbit instantaneu și s-a întors către el.

— Deocamdată, da.

— Nu, nu am terminat, a spus Marks, iar ochii albaștri i s-au înflăcărat.

Am împins ușa, iar Val a făcut un pas în față.

— Dar am terminat... așa că am terminat.

Când ușa s-a închis în fața lui Marks, s-a întors spre mine și mi-a strâns brațul.

— Mulțumesc.

— Ce-a fost asta?

Și-a dat ochii peste cap și a pufnit.

— Marks insistă în continuare să plec din propriul meu apartament.

— Păi... Nici mie nu mi-ar plăcea ca iubitul meu să trăiască cu soția sa.

— Marks nu e iubitul meu, iar Sawyer nu e soțul meu.

— Situația ta cu Marks e ambiguă, dar cu siguranță ești căsătorită cu Sawyer. N-a semnat încă actele?

Ne-am îndreptat spre biroul meu, iar Val a închis ușa și s-a prăbușit pe scaun.

— Nu! S-a întors aseară din Cutter's și a tot vorbit despre cum faza cu agentul Davies a fost o greșeală.

— Stai... Agent Davies?

— Da.

— Dar tu...

Val s-a strămbat, apoi și-a dat seama la ce mă refer și a țâșnit din scaun.

— Nu! Căh! Căh! Chiar și dacă eram lesbiană, aș prefera pe cineva mai puțin abuziv când folosește rujul. Agent Davies arată ca o încercare eșuată la un concurs de sosii ale lui Cher, cu tot... — a simulat în aer cercuri cu degetul, în dreptul feței — ...spectacolul ăla pe față.

— Deci când ai spus că ai experimentat și cu Sawyer, și cu Davies, te refereai la faptul că te-a înșelat cu ea.

— Da! a spus, dezgustată.

S-a așezat la loc pe scaun, pe marginea lui, în timp ce umerii îi cădeau pe spătar.

— Dacă mai spui cuiva asta, încearcă să fii mai clară.

Val a căzut puțin pe gânduri, apoi a închis ochii și și-a lăsat umerii să cadă.

— Rahat!

— Nu o să-l ierți pe Sawyer? am întrebat.

— Doamne, nu!

— Atunci ce te ține acolo, Val? Știu că e vorba de apartament, dar nu cred că e doar asta.

Și-a ridicat brațele și apoi le-a lăsat să-i cadă în poală.

— Doar asta e.

— Minți!

— Ei, a spus, ridicându-se cu brațele încrucișate, uite cine și-a cizelat intuiția.

— Mai degrabă prezența de spirit, am spus. Acum, dacă insiști să fii o prietenă rea, scutește-mă! Am de lucru.

M-am prefăcut ocupată, luând niște dosare în mână.
— Nu-l pot ierta, a spus cu voce joasă. Am încercat. I-aș fi putut
scris orice altceva.

— Serios?
A confirmat dând din cap.
— I-ai spus asta?

A început să se joace cu degetele.
— Da, în mare.
— Trebuie să-i spui, Val. El crede că mai are o șansă.
— Ies cu Marks. Sawyer încă mai crede că-l mai vreau?
— Ești căsătorită cu el.

Val oftă.
— Ai dreptate. E timpul să-i zic. Dar, te avertizez, dacă pun
piciorul în prag și el nu face nimic în legătură cu asta, s-ar putea să te
alegi cu o colegă nouă de apartament.

Am ridicat din umeri.
— O să te ajut să împachetezi.
Val a plecat cu un zâmbet pe buze, iar eu mi-am deschis laptopul,
am introdus parola și am început să caut prin e-mailuri. Trei dintre
ele erau de la Constance, marcate *Urgent*.
Am deschis primul e-mail.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ȘEF ADJUNCT MADDUX A CONVOCAT
O ȘEDINȚĂ LA ORA 10.
TE ROG SĂ-ȚI SCHIMBI PROGRAMUL ȘI SĂ AI DOSARUL LA
TINE.

CONSTANCE

L-am deschis pe-al doilea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ȘEF ADJUNCT MADDOX CERE CA ȘEDINȚA SĂ AIBĂ LOC MAI DEVREME, LA ORA 9. TE ROG SĂ VII LA TIMP ȘI SĂ AI DOSARUL LA TINE.

CONSTANCE

L-am deschis pe-al treilea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ȘEF ADJUNCT MADDOX INSISTĂ SĂ VII LA EL ÎN BIROU IMEDIAT CE PRIMEȘTI ACEST E-MAIL. TE ROG SĂ AI DOSARUL LA TINE.

CONSTANCE

M-am uitat la ceas. Era abia ora opt. Am luat mouse-ul și am început să trec prin documentele recente, listând toate informațiile pe care le-am acumulat. Am apucat dosarul și hârtiile din imprimantă și am alergat pe hol.

— Salut, Constance, am spus gâfâind.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit, clipind des.

— Poți intra.

— Mulțumesc, am spus, trecând pe lângă ea.

Thomas stătea cu spatele la mine, admirând priveliștea, biroul lui aflându-se pe colțul clădirii.

— Agent Maddox, am spus, încercând să am un ton normal. Îmi pare rău. Abia acum am văzut e-mailul. Am adus dosarul. Mai am câteva...

— Ia loc, Lindy.

Am clipit, apoi m-am așezat. Cele trei poze misterioase aflate în ramele de pe birou erau încă acolo, dar cea din mijloc era culcată cu fața în jos.

— Nu mai pot amâna nicicum, a spus Thomas. Biroul Inspectorului General vrea o arestare.

— Travis?

S-a întors. Pielea de sub ochi îi era vânătă. Părea că a pierdut în greutate.

— Nu, nu... Grove. Travis își va începe antrenamentul în curând. Dacă Grove aude ceva de la Benny sau Tarou despre Travis... ei bine, o să se ducă naibii tot.

— Constance o să trimită tot ce ai la biroul procurorului. O să aibă loc un jaf armat înscenat la benzinăria pe care o frecventează. O să fie împușcat. Martorii vor declara că a fost omorât.

— Apoi, Tarou și Benny vor crede că au avut ghinion cu el, în loc să intre în panică și să distrugă toate dovezile auzind că Grove a fost arestat și că vor putea fi prinși.

— Sună a victorie, domnule.

Thomas tresări auzind răspunsul meu rece și se așeză la birou. S-a așternut o tăcere ciudată, pentru vreo zece secunde, apoi Thomas a făcut un gest scurt către ușă.

— Mulțumesc, agent Lindy. Atât deocamdată.

Am dat din cap și m-am ridicat. În ciuda rațiunii mele, m-am întors, strângând pumnul mâinii mele libere și ținând strâns dosarul din cealaltă mână.

Citea o pagină dintr-un dosar aflat primul într-un teanc, ținând într-o mână un marker și în cealaltă capacul său.

— Ai grijă de tine, domnule?

Thomas s-a albit la față.

— Să am... Poftim?

— Te întrebam dacă ai grijă de tine. Pari obosit.

— Sunt în regulă, Lindy. Mai vorbim.

Mi-am încleștat fălcile și am făcut un pas în față.

— Dacă ai nevoie să vorbești...

Și-a lăsat ambele mâini să cadă pe birou.

— Nu am nevoie să vorbesc, și chiar dacă aș avea, ai fi ultima persoană cu care aș sta la povești.

Am aprobat din cap.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu-mi mai spune așa, a spus cu voce gravă.

Am ridicat mâinile.

— Simt că nu mai e adecvat să-ți spun Thomas.

— Agent Maddox sau Maddox e în regulă.

A privit hârtiile.

— Acum, te rog, te rog eu, pleacă, Lindy.

— De ce m-ai chemat aici, dacă nu voiai să mă vezi? Puteai la fel de bine să o pui pe Constance să se ocupe de tot.

— Pentru că, Liis, din când în când am pur și simplu nevoie să te văd. Am nevoie să-ți aud vocea. Unele zile sunt mai grele decât altele.

Am înghițit în sec, apoi m-am îndreptat spre biroul său. El a rămas ferm.

— Nu face asta, am spus! Nu mă face să mă simt vinovată! Am încercat să nu... Este exact ce n-am vrut să se întâmple.

— Știi. Îmi asum toată responsabilitatea.

— Nu e vina mea.

— Tocmai am spus asta, a răspuns, părând exasperat.

— Tu ți-ai căutat-o. Voiai ca sentimentele tale pentru mine să le înlocuiască pe cele pentru Camille. Aveai nevoie de cineva apropiat pe care să dai vina pentru că nu puteai să dai vina pe ea. Trebuie să te înțelegi cu ea, pentru că face parte din familie acum, iar eu sunt doar o colegă de muncă... cineva peste care știai că puteai să treci.

Thomas părea prea epuizat emoțional pentru o ceartă.

— Dumnezeuule, Liis, chiar crezi că am plănuit asta? De câte ori vrei să-ți spun? Ceea ce am simțit și încă simt pentru tine face ca sentimentele mele pentru Camille să fie insignifiante.

Mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Mă simt de parcă mă repet de fiecare dată.

— Asta faci, a spus plat.

— Crezi că e ușor pentru mine? am întrebat.

— Cu siguranță, așa pare.

— Păi, nu e. Am crezut... nu că ar conta acum, dar în acel

weekend am sperat că mă pot schimba. Am crezut că, dacă investim destulă energie și simțim ceea ce trebuie să simțim, doi oameni răniți așa cum suntem noi, am putea reuși.

— Nu suntem răniți, Liis. Suntem două cicatrici care seamănă. Am clipit.

— Dacă era vorba de teritorii nefamiliare, cum e totul în cazul meu, puteam să ne schimbăm, știi? Dar nu pot să arunc fiecare plan de viitor pe care îl am, în speranța că, într-o bună zi, vei înceta să mai fii trist că nu mai ești cu ea.

Simțeam că-mi dau lacrimile.

— Dacă îți ofer viitorul meu, am nevoie ca tu să treci peste trecutul tău.

Am apucat fotografia înrămată pusă cu fața în jos și i-am ținut-o lui Thomas în față, forțându-l să se uite la ea.

S-a uitat la fotografie și a zâmbit.

Furioasă, am întors poza și am rămas cu gura căscată. Thomas și cu mine eram în acea poză, o poză alb-negru pe care Falyn ne-o făcuse în St. Thomas. Mă strângea în brațe, sărutându-mă pe obraz, iar eu zâmbeam de parcă fericirea veșnică era un lucru real.

Am apucat cealaltă ramă și m-am uitat la ea. Era o fotografie cu toți cei cinci frați Maddox. Am apucat-o pe ultima, era cu părinții lui.

— Am iubit-o pe ea prima, a spus Thomas. Dar tu, Liis, ești ultima femeie pe care o voi iubi.

Am rămas acolo, fără cuvinte, apoi m-am retras spre ușă.

— Pot să... îmi poți da pozele înapoi? m-a întrebat.

Mi-am dat seama că am lăsat dosarul pe birou și luasem pozele cu mine. M-am întors încet spre el. A întins o mână și i-am dat pozele înapoi.

— O să las la Constance dosarul, am spus, ridicându-l dezorientată.

M-am întors și m-am îndreptat spre ușă.

— Liis, m-a strigat.

În momentul în care am ajuns la ușă, aproape că i-am aruncat dosarul lui Constance.

— O zi bună, agent Lindy, a spus, iar vocea i s-a auzit în toată sala.

M-am retras în biroul meu și m-am așezat pe scaun, ținându-mi capul în mâini. Câteva secunde mai târziu, Val a apărut, cu Marks după ea, trântind ușa după el.

Am privit în sus.

Val îl arătă cu degetul.

— Oprește-te! Nu poți veni după mine prin toată clădirea.

— O să mă opresc când o să-mi dai răspunsuri clare! a strigat.

— Ce naiba e cu toată lumea astăzi? Tot biroul a luat-o razna? am strigat.

— Ți-am dat deja un răspuns, a spus Val, ignorându-mă. Ți-am spus că o să vorbesc cu el diseară!

Sawyer și-a băgat capul în birou, bătând rapid în ușă.

— Șefa?

— Ieși! am strigat la unison toți trei.

— Bine, a răspuns Sawyer, scoțând rapid capul.

— Și apoi, ce? a întrebat Marks?

— Dacă nu părăsește apartamentul, îl părăsesc eu, a spus Val repezit.

— Slava Domnului! a strigat Marks către un public invizibil, arătând spre Val cu ambele mâini. În sfârșit, un răspuns clar!

Thomas apăru în birou.

— Ce e cu toată zarva asta?

Mi-am acoperit din nou fața.

— Ești în regulă, Liis? Ce s-a întâmplat cu ea, Val? E bine? a întrebat Thomas.

Marks a vorbit primul:

— Îmi pare rău, domnule. Ești... ești bine, Lindy?

— Sunt bine, am țipat. Vreau doar să ieșiți dracului din biroul meu!

Toți trei au înghețat, privind-mă șocați.

— Afară!

Val și Marks au plecat primii, apoi, după o clipă de ezitare, Thomas m-a lăsat singură, închizând ușa după el.

Restul Echipei a cincea se holba la mine. M-am îndreptat spre ferestrele de sticlă, le-am arătat ambele degete mijlocii, am injurat în gongoză scurt și am tras jaluzelele.

Mi-am reșezat telefonul mobil între ureche și umăr, ca să-l pot ține mai bine în timp ce încercam să gătesc.

— Stai o clipă, mamă. Doar o secundă, i-am spus, încercând să pun telefonul pe dulapul de bucătărie.

— Știi că detest să mă pui pe speaker, s-a răspândit vocea ei printre condimentele din aer.

— Liis, scoate-mă de pe speaker.

— Sunt singură, mamă. Nu te poate auzi nimeni. Am nevoie de ambele mâini libere.

— Măcar îți gătești și nu mănânci în fiecare seară porcării procesate. Ai pus ceva pe tine?

— Dimpotrivă, am slăbit câteva kilograme, am spus zâmbind, chiar dacă ea nu mă putea vedea.

— Sper că nu prea multe, a mormăit.

Am râs.

— Mamă, tu nu ești niciodată mulțumită.

— Mi-e dor de tine. Când vii acasă? Sper că nu ai de gând să aștepti tocmai până la Crăciun. Ce-ți gătești, ceva bun?

Am adăugat broccoli, morcovi și apă în uleiul de rapiță încins și le-am amestecat în tigaie, să se călească.

— Și mie mi-e dor de tine. Nu știi când vin. Am să-mi verific programul. Tocăniță de pui și legume și sper că va fi delicioasă.

— Ai amestecat sosul? Știi că trebuie să-l amesteci bine mai întâi, ca să se omogenizeze.

— Da, mamă. Chiar acum îl am pe tețghea.

— Ai adăugat ceva în plus? Iese bun doar așa cum îl fac eu.

M-am hlizit.

— Nu, mamă. E rețeta ta de sos.

— De ce mănânci atât de târziu?

— Sunt pe fusul orar al Coastei de Vest.

— Totuși, acolo e ora nouă. Nu ar trebui să mănânci atât de târziu.

— Lucrez până târziu, am spus zâmbind.

— Nu ești prea ocupată cu munca, nu?

— Eu vreau să fiu foarte ocupată. Totuși, îmi place. Știi asta.

— Nu umbli singură noaptea, nu?

— Ba da! am tachinat-o. Doar în lenjerie!

— Liis! m-a muștră ea.

Am râs în hohote și m-am simțit bine, de parcă nu aș mai fi râs de mult timp.

— Liis? a spus ea cu o voce îngrijorată.

— Te ascult.

— Ți-e dor de casă?

— Doar de voi. Salută-l pe tati.

— Patrick? Patrick! Te salută Liis.

Am auzit vocea tatei de undeva din încăpere.

— Bună, dragă! Mi-e dor de tine! Să fii cuminte!

— A început să ia pilule cu ulei de pește săptămâna asta. Il balonează, spuse ea.

Am simțit-o încruntându-se și am râs din nou.

— Mi-e dor de amândoi. Pa-pa, mamă.

Am încheiat apelu cu degetul mic, iar apoi am adăugat puț și varza. Chiar înainte de a pune mazărea și soțul, cineva a bătut la ușă. Am ezitat, crezând că îmi imaginasem, dar a bătut din nou, de data asta mai tare.

— O, nu. O, rahat, am spus, dând focul mic.

M-am șters pe mâini cu un prosop de bucătărie și m-am grăbit spre ușă. M-am uitat pe vizor și am tras de lanț și de incuetoare ca o nebună.

— Thomas, am șoptit, incapabilă să-mi maschez șocul uriaș. Stătea în fața ușii, purtând un tricou alb, simplu, și o pereche de pantaloni scurți, sport. Nici măcar nu apucase să-și ia încălțări, după cum o arătau picioarele lui goale.

S-a pornit să spună ceva, dar s-a oprit să se mai gândească.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— Miroase bine până la mine, a spus el inhalând.

— Mda, am răspuns, întorcându-mă spre bucătărie. E tocăniță. E foarte multă, în caz că ți-e foame.

— Ești singură? a întrebat, privind în jur.

Am chicotit.

— Normal că sunt singură. Cine altcineva ar putea fi aici?

M-a privit fix câteva secunde.

— Porți hanoracul meu.

Am privit în jos.

— Oh, îl vrei înapoi?

A clătinat din cap.

— Nu, în niciun caz. Doar că nu m-am gândit că l-ai mai purta.

— Ba chiar îl port foarte des. Uneori, mă face să mă simt mai bine.

— Eu ăăă... trebuie să vorbesc cu tine. E o mare zarvă la birou cu privire la izbucnirea ta.

— Doar a mea? Eu sunt cea motivă fiindcă sunt femeie. Tipic, am mormăit.

— Liis, ai vorbit în japoneză la birou. Toată lumea știe.

Am pălit.

— Îmi pare rău. Eram supărată și... căcat!
— Șeful a dat undă verde planului de a-l elimina pe Grove.
— Bun, am răspuns, cu mâinile în șolduri, fiindcă mă simțeam vulnerabilă.

— Dar nu l-au găsit.

— Poftim? Cum rămâne cu Sawyer? Credeam că e expert în supravegheat. Nu îl supraveghează pe Grove?

— Sawyer e plecat acum, îl caută pe Grove. Nu-ți face grijă! Sawyer îl va găsi. Vrei... vrei să stau cu tine?

M-am uitat la el. Expresia lui mă implora să spun că da. Îl voiam acolo, dar știam că nu ar fi dus decât la conversații lungi care ar fi dus la certuri și amândoi eram sătui de conflicte. Am scuturat din cap.

— Nu, voi fi în regulă.

S-a relaxat. A făcut un pas și s-a întins să-mi cuprindă obraji. M-a privit îndelung, iar în ochii verzi-căprui i se citea conflictul interior.

— Futu-i, a spus.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele. Eu am scăpat din mână prosopul de bucătărie și l-am prins strâns de tricou, însă el nu se grăbea nicăieri. Și-a acordat timpul necesar ca să-mi savureze buzele, simțind căldura gurilor noastre contopite. Buzele sale erau încrezătoare și poruncitoare, însă cedau, pe măsură ce-mi apăsam gura peste a lui. Chiar atunci când am crezut că voia să se retragă, m-a cuprins cu ambele brațe.

Thomas m-a sărutat ca și cum mi-ar fi simțit lipsa un timp îndelungat și, în același timp, m-a sărutat de rămas-bun. Într-un singur sărut, erau dorință și tristețe și furie, amestecate, dar ținute sub control. Când mi-a dat drumul, într-un final, mi-am dat seama că m-am aplecat în față, simțind nevoia de mai mult.

A clipit de câteva ori.

— Am încercat să n-o fac. Îmi pare rău.

Apoi, s-a îndepărtat.

— Nu, e... e în regulă, am spus, rămasă singură pe coridor. Am închis ușa și m-am rezemat de ea, simțind încă gustul lui pe buze. În locul în care stăteam, încă mirosea a el. Pentru prima

oară de când mă mutasem, apartamentul meu nu părea un sanc-tuar sau reprezentarea independenței mele. Emană doar singurătate. Tocănița nu mai mirosea la fel de bine cum mirosea cu doar câteva minute în urmă. M-am uitat la fetele din pictura lui Takato, amin-tindu-mi că Thomas mă ajutase s-o agăț pe perete — nici măcar ele nu mă puteau face să mă simt mai bine.

M-am repezit să închid plita și mi-am luat în grabă poșeta și cheile.

Liftului părea să îi ia extraordinar de mult timp să ajungă jos, ceea ce mă făcea să topăi de nerăbdare. Simțeam nevoia să ies din clădire, din spațiul aflat sub apartamentul lui Thomas. Simțeam nevoia să stau în fața lui Anthony, cu un cocteil Manhattan în mână, uitând de Grove și de Thomas și de ceea ce îmi refuzasem mie însămi.

M-am uitat în stânga și-n dreapta și am traversat strada cu pași mari, însă, chiar în momentul în care am ajuns pe celălalt trotuar, o mână uriașă m-a prins de braț, oprindu-mă din drum.

— Unde naiba te duci? a întrebat Thomas.

Mi-am tras brațul și l-am împins. Abia dacă s-a mișcat, dar eu tot mi-am pus mâna la gură, după care mi-am dus ambele mâini la piept.

— O, Doamne! Îmi pare rău! Am făcut-o din reflex.

Thomas s-a încrunțat.

— Nu poți umbla singură, de capul tău, în momentul ăsta, Liis. Nu, până nu-i dăm de urmă lui Grove.

La vreo trei metri de noi, un cuplu aștepta să se schimbe semaforul. În afară de ei, eram singuri pe stradă.

Am expirat ușurată, însă inima încă-mi bubuia în piept.

— Nu poți să te-apuci să înhați așa oamenii. Ești norocos că n-ai sfârșit la fel ca Joe cel beat.

Thomas a zâmbit ușor.

— Scuze. Am auzit ușa ta trântindu-se și mi-am făcut griji că ai risca să ieși din cauza mea.

— Se prea poate, am spus jenată.

Thomas s-a pregătit pentru următoarele cuvinte, care deja păreau să-l doară.

— Uite ce-i, nu încerc să te fac să te simți mizerabil. Mai degrabă, îmi fac mie însumi asta.

Mi-a căzut fața.

— Nu vreau să te simți mizerabil. Dar ce se întâmplă este... mizerabil.

— În cazul ăsta — s-a întins să mă prindă —, haide să ne întoarcem. Putem vorbi despre asta toată noaptea, dacă vrei. Îți voi explica ori de câte ori vrei. Putem să stabilim niște reguli. Am întins prea mult coarda. Văd asta acum. Putem s-o luăm încet, cu pași mici. Putem face compromisuri.

Niciodată nu-mi dorisem ceva atât de mult în întreaga mea viață.

— Nu.

— Nu? a întrebat el devastat. De ce?

L-am privit, apoi în jos, lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Fiindcă îmi doresc asta atât de mult și mă sperie atât de tare!

Acea declanșare subită de emoții m-a surprins, însă a stărnit ceva în Thomas.

— Iubito, uită-te la mine, a spus, ridicându-mi bărbia cu degetul mare, astfel încât ni s-au întâlnit privirile. Nu se poate să ne fie mai rău împreună decât ne-ar fi dacă nu am fi împreună.

— Dar ne aflăm într-un impas. Avem aceeași ceartă din nou și din nou. Trebuie să trecem pur și simplu peste asta.

Thomas a clătinat din cap.

— Tu încă încerci să treci peste Camille, am spus, verbalizându-mi gândurile, iar asta ar putea dura ceva timp, dar e posibil. Și nimeni nu primește tot ceea ce-și dorește, nu-i așa?

— Eu nu te doresc doar, Liis. Am nevoie de tine. Asta nu trece! M-a prins de tricou cu ambele mâini și și-a lipit fruntea de a degetelor sale făcea să-mi doresc să mă contopesc cu el.

L-am privit în ochi, neputându-i răspunde.

spus,

A

intune

—

iubit pe

felul în c

M-a

brațe. Mi-

fi fost cele

aceea de a

suferința p

sau aceea d

predicții, ca

Thomas

femeie pe ca

simți un bărb

nevoie de el.

făcea să fiu pla

O pocnitu

Clămida din s

în toate direcții

M-am întor

plutind în aerul c

— Ce mama

A scanat cu p

care s-a poziționa

ocasion.

Grove traversa

și mi-a înmăna-i tre

— Lasă dracului

— Vrei să-ți spun că am trecut peste ea? Am trecut peste ea, mi-a spus, cu o voce din ce în ce mai disperată cu fiecare cuvânt rostit.

— Am clătinat din cap, aruncând o privire fugitivă pe strada întunecată.

— Nu vreau doar s-o spui. Vreau să fie și adevărat.

— Liiis, a spus, așteptând să mă uit la el. Te rog să mă crezi. Am iubit pe cineva înaintea ta, dar niciodată nu am iubit pe nimeni în felul în care te iubesc pe tine.

M-am prăbușit peste el, lăsându-l să mă cuprindă cu ambele brațe. Mi-am permis să renunț la control în favoarea oricăror forțe ar fi fost cele care mă aduseseră în punctul acela. Aveam două opțiuni: aceea de a pleca de lângă Thomas și de a suporta, într-un fel sau altul, suferința pe care o simțisem în fiecare zi în care nu fusesem cu el, sau aceea de a-mi asuma un risc imens, bazat doar pe încredere, fără predicții, calcule sau certitudini.

Thomas mă iubea. Avea nevoie de mine. Poate că nu eram prima femeie pe care o iubea și poate că genul de iubire pe care o putea simți un bărbat din familia Maddox era veșnică, dar și eu aveam nevoie de el. Nu eram prima, dar aveam să fiu ultima. Asta nu mă făcea să fiu planul B. Mă făcea să fiu pentru eternitate a sa.

O pocnitură s-a auzit de peste drum, pe strada slab luminată. Cărămida din spatele meu s-a spart într-o sută de bucăți, împrăștiată în toate direcțiile.

M-am întors și am privit în sus, văzând un mic nor de praf plutind în aerul de deasupra umărului meu stâng și o gaură în zid.

— Ce mama dracului? a întrebat Thomas.

A scanat cu privirea fiecare fereastră de deasupra noastră, după care s-a poziționat pe șoseaua goală dintre noi și clădirea în care locuiam.

Grove traversa strada, ținând un braț întins în față și un pistol de la FBI în mâna-i tremurândă. Thomas s-a încovoiat protector, acoperindu-mi corpul cu al său. A privit mânios către atacatorul nostru.

— Lasă dracului arma jos, Grove, și n-am să te omor!

Grove s-a oprit la doar douăzeci de metri distanță de o mașină parcată chiar în fața noastră.

— Te-am văzut ieșind în fugă din clădire ca s-o prinzi din urmă pe agent Lindy — în picioarele goale. Mă îndoiesc că te-ai gândit să-ți iei pistolul. L-ai pus cumva în pantalonii scurți înainte să ieși?

Pentru un bărbat scund, durduliu, cu un aspect dezgustător, era îngrozitor de condescendent.

Lui Grove i-a zvâcnit mustața atunci când a zâmbit, dezvelindu-și dinții cariați, aproape putreziți. Era adevărat. Răutatea chiar se reflecta în înfățișare.

— M-ai trădat, Lindy, a spus Grove batjocoritor.

— Eu am fost, a spus Thomas, îndoindu-și ușor coatele ca să ridice mâinile în aer. Am adus-o aici fiindcă aveam bănuieli cu privire la informațiile venite de la tine.

Doi bărbați au dat colțul și au încremenit.

— O, rahat! a spus unul dintre ei, înainte să se întoarcă amândoi și să fugă în direcția din care veniseră.

M-am întins ușor spre poșetă, folosindu-mă de corpul lui Thomas ca să-mi ascund mișcarea.

Pistolul lui Grove s-a declanșat, iar Thomas s-a zdruncinat. S-a uitat în jos, ținându-și o mână peste partea de jos a abdomenului.

— Thomas! am țipat.

El a bălmăjit ceva, dar a refuzat să se dea la o parte din calea lui Grove.

— N-ai să scapi cu atât, a spus Thomas cu o voce tensionată. Tipii ăia sună la poliție chiar în momentul ăsta. Dar poți întoarce lucrurile în favoarea ta, Grove. Dă-ne informațiile pe care le ai despre Yakuza!

Ochii lui Grove au sclipit în direcția noastră.

— Eu sunt mort, oricum. Tărfă proastă, a spus, îndreptându-și din nou pistolul spre noi.

Am ridicat mâna între brațul și trunchiul lui Thomas și am tras. Grove a căzut în genunchi, iar un cerc roșu a început să îi întunece buzunarul cămășii albe cu nasturi. A căzut pe o parte, iar apoi Thomas s-a întors spre mine gâfâind.

— Cât e de rău? am întrebat, grăbindu-mă să-i scot tricoul.

Ii curgea sânge din rană, de un roșu-dens, cu fiecare bătaie a inimii.

— Futu-i, a spus Thomas cu dinții încleștați.

Mi-am pus pistolul în spate, în talia blugilor, în timp ce Thomas își dădea jos tricoul. L-a făcut ghemotoc să și-l pună pe rană.

— Ar trebui să stai lungit. Va încetini hemoragia, am spus, tastând 911 pe telefon.

Aceiași doi bărbați dinainte au tras cu ochiul de după colț și, odată ce au văzut că zona era sigură, au ieșit din umbră.

— Ești bine, omule? a întrebat unul dintre ei. Am sunat la poliție, sunt pe drum.

Am terminat apelul.

— Au sunat ei. Poliția e pe drum.

Ca replică la ceea ce spuseseam, s-au auzit sirenele de la numai câteva blocuri distanță. I-am zâmbit lui Thomas.

— Vei fi bine, da?

— Să fiu al naibii, da, a spus cu o voce chinuită. În sfârșit, ești din nou a mea. N-o să strice asta un glonț.

— Poftim, a spus celălalt tip, dându-și jos tricoul. S-ar putea să intri în stare de șoc, omule.

Thomas a făcut un pas, întinzându-se după tricou și, cu coada ochiului, l-am văzut pe Grove ridicând pistolul și îndreptându-l fix spre mine.

— Căcat! a strigat unul dintre tipi.

Înainte să apuc să reacționez, Thomas a sărit în fața mea, ocroțindu-mă cu trupul său. Eram față în față când s-a declanșat din nou focul de armă, iar Thomas a zvâcnit din nou.

— E lungit pe jos! Cred că e mort! a spus unul dintre bărbați, arătând către Grove.

Am privit pe după Thomas și i-am văzut pe cei doi tipi apropiindu-se cu grijă de Grove, după care unul dintre ei i-a împins pistolul cu piciorul.

— Nu respiră!

Thomas a căzut în genunchi, cu o expresie șocată, după care a căzut pe o parte. Capul său s-a lovit de trotuar, făcând un zgomot puternic.

— Thomas? am țipat. Thomas!

Privirea mi s-a încetșosat din cauza lacrimilor care-mi inundau ochii. L-am pipăit. Avea o rană de glonț în zona bazinului, la cinci centimetri de coloană. Sângele îi șiroia prin rana rotundă, revărșându-se pe trotuar.

Thomas a șoptit ceva și m-am aplecat să aud mai bine.

— Ce?

— Orificiul de ieșire a glonțului, a șoptit.

L-am împins ca să-l privesc din față. Avea răni identice de glonț, câte una pe fiecare parte a abdomenului. Una era în dreapta, de la prima împușcătură a lui Grove, iar cea de-a doua era în partea opusă.

— Asta e curată, am spus. A trecut prin tine.

M-am oprit. *Orificiu de ieșire.*

M-a cuprins o durere în zona mijlocului și am privit în jos. O pată roșie mi se întindea pe cămașă. Glonțul ieșise din Thomas și intrase în mine. M-am prins de tricou și l-am ridicat, dezvăluind șiroiul de sânge care curgea dintr-o gaură mică de sub piept, chiar sub coaste.

Nu mi se încetșosase privirea din cauza lacrimilor, ci din cauză că pierdeam sânge. M-am prăbușit peste Thomas, încă ținându-mi o mână apăsată pe rana lui, iar pe cealaltă pe rana mea.

Sirenele păreau să sune din ce în ce mai departe, nu mai aproape. Cartierul a început să se învârtă și am căzut pe burtă.

— Liis, a spus, întorcându-se pe spate ca să mă poată privi. Pielea îi era palidă și transpirată. Rămâi cu mine, iubito! Poliția e pe drum.

Trotuarul rece îmi dădea o senzație plăcută pe obraz. Am simțit ceva apăsător, o epuizare diferită de orice altceva simțisem vreodată.

— Te iubesc, am șoptit cu ultimele puteri.

Mi s-a prelin o lacrimă din colțul ochiului, trecându-mi peste nas și căzând pe asfalt, în balta de sânge dintre noi.

Thomas a dat drumul tricoului și, cu o mână vlăguită, s-a întins spre mine, iar ochii săi m-au cercetat.

— Te iubesc.

Nu mă puteam mișca, dar îi puteam simți degetele atingându-le pe ale mele, și ni le-am împletit.

— Stai așa, a spus el încruntat. Liis?

Voiam să vorbesc, să fac orice ca să-i calmez temerile, însă nimic nu s-a mișcat. Îi puteam vedea panica din ochi în timp ce viața se scurgea din mine, însă era fără folos.

— Liis! a strigat el cu o voce slăbită.

Mi s-a întunecat privirea, după care am fost înghițită de întuneric. M-am cufundat în vid, o singurătate liniștită în care mă puteam odihni și puteam sta nemișcată.

Apoi, întreaga lume a explodat — lumini puternice, comenzi, sunete puternice în urechile mele și ciupituri pe mâinile și brațele mele.

Voci străine îmi strigau numele.

Am clipit.

— Thomas?

Vocea mi-a fost înăbușită de o mască de oxigen care mi-a fost pusă peste nas și gură.

— Și-a revenit! a spus o femeie care stătea deasupra mea.

Betonul de sub mine devenise acum o saltea tare. Camera era albă, făcând ca becul de deasupra să pară mult prea puternic.

Am auzit răspunsuri despre tensiunea mea arterială, despre puls și oxigenare, dar nimic despre vecinul meu, partenerul meu, bărbatul pe care îl iubeam.

— Liis? a întrebat o femeie care stătea deasupra mea, făcând umbră luminii care-mi venea în ochi și zâmbind. Bine-ai revenit!

Buzele mele au făcut un efort ca să pronunțe cuvintele pe care voiam să le spun.

Femeia mi-a dat părul la o parte de pe față, strângând încă punga de oxigen atașată de masca de pe fața mea, sunet pe care îl auzeam chiar în apropiere de urechea mea.

A dat din cap, făcând semn în spatele ei, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

— E în sala de operație, se descurcă de minune. Chirurgical spune că va fi foarte bine.

Am închis ochii, lăsând lacrimile să-mi curgă de pe tâmpile în urechi.

— Prietenii tăi sunt în sala de așteptare — Val, Charlie și Joel.

Am privit în sus către ea și m-am încruntat. Într-un final, mi-am dat seama că Charlie și Joel erau Sawyer și Marks.

— Susan tocmai a plecat să-ți anunțe că te afli în stare stabilă. Se pot întoarce în curând. Încearcă să te odihnești.

Vocea înăbușită mi-a distorsionat cuvintele.

— Ce? a întrebat ea, ridicându-mi masca.

— Nu sunați familia, nu? am întrebat, uimită de cât de lipsită de vlagă îmi suna vocea.

— Doar dacă vrei tu asta.

Am clătinat din cap, iar ea s-a întins peste pat ca să-mi pună o mască mai ușoară peste nas și gură. De sub ea, s-a auzit un șuierat.

— Respiră adânc, te rog, a spus, plecând din aria mea vizuală ca să regleze echipamentele din jur. Va trebui să mergi sus mai târziu, însă medicul vrea să fii cât mai bine până atunci.

Am privit în jur, simțindu-mă amețită. Am clipit de câteva ori, încet. Mi-am simțit corpul iarăși greu și am simțit din nou că pic în neant o clipă, chiar înainte să mă trezesc brusc.

— Uau! a făcut Val, sărind de pe scaun.

Mă afluam într-o altă încăpere. În aceasta, erau picturi cu buchete de flori pe pereți.

— Unde e Thomas? am întrebat, simțindu-mi gâtul de parcă aș fi înghițit pietriș.

Val a zâmbit și a dat din cap. M-am uitat în jur și l-am văzut pe Thomas dormind. Draperiile erau trase, iar paturile noastre erau unite. Mâna lui Thomas era peste a mea.

— A trebuit să apelăm la cunoștințe ca să se rezolve să stați împreună, a spus Val. Ești bine?

I-am zâmbit, dar fața ei era întunecată de îngrijorare.

— Nu știu încă, am spus, crispându-mă de durere.

Val a ridicat telecomanda de plastic și a dus-o la gură, șoptind:

— S-a trezit.

Val m-a atins ușor pe genunchi.

— Stephanie va fi imediat aici cu analgezicele. A fost nemaipomenită. Cred că e îndrăgostită de Thomas.

— Nu e toată lumea? a întrebat Sawyer dintr-un colț întunecos.

— Hei, Charlie, am spus, folosind telecomanda pentru a ridica puțin patul.

El și cu Marks stăteau în colțuri diferite ale camerei.

Sawyer s-a încruntat.

— Ai murit deja o dată în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu mă face să repet procesul!

Am chicotit și apoi mi-am ținut respirația.

— Au, ce doare! Nu-mi pot imagina cum s-ar simți două morți.

Thomas probabil că n-o să se poată mișca dacă se trezește.

M-am uitat la el și i-am strâns mâna.

A clipit.

— Bună dimineața, soare! a spus Marks.

Thomas a privit imediat în stânga. Trăsăturile i s-au imblânzit. A schițat un zâmbet slab.

— Hei!

Mi-a tras mâna spre gura lui și mi-a sărutat-o. Și-a așezat obrazul pe pernă.

— Hei!

— Credeam că te-am pierdut.

Am strâmbat din nas:

— Nici vorbă.

Sawyer s-a ridicat.

— Eu plec. Mă bucur că sunteți bine. Ne vedem la lucru.
S-a îndreptat spre mine, m-a sărutat pe păr și a plecat.

— Pa, i-am spus.

Val a zâmbit.

— A promis că va semna actele.

— Da? am întrebat, surprinsă.

Marks a pufnit:

— Cu condiția să păstreze apartamentul.

M-am uitat la Val.

A ridicat din umeri.

— Sper că ai vorbit serios când ai spus că vrei o colegă de apartament.

— E oricum temporar, a spus Marks. Am s-o conving să se mute cu mine.

— Hai, pa, s-a răstit ea, apoi mi-a zâmbit. Fă-te bine, mai întâi. Mă ocup eu de tot. Ne-am și sincronizat. Ai să ai nevoie de cineva să te ajute cu gătitul și curățenia.

Marks s-a uitat la Thomas.

— N-ai noroc, prietene.

— Pot să mă mut și eu? a întrebat Thomas.

Și-a ținut respirația cât timp s-a așezat mai bine în pat.

Val a făcut semn către Marks.

— Ar trebui să plecăm. Să-i lăsăm să se odihnească.

Marks a dat din cap, stând în picioare și lovind ușor rama patului pe care stătea Thomas.

— Ține-te bine, frate. Ne ocupăm noi de tot.

Marks a întins brațul către Val, a luat-o de mână și s-au îndreptat spre hol.

— Și Grove? l-am întrebat pe Thomas. Ce e nou?

A dat din cap.

— Marks a zis că se ocupă ei de asta, rămâne aceeași poveste — un jaf nereușit.

— Și martorii?

— S-a rezolvat și cu martorii. Benny n-are nici cea mai vagă idee că Travis îi va bate în curând la ușă, iar Tarou va crede că a pierdut doar o cârțiță. Investigația poate continua conform planului.

Am dat din cap. Thomas mi-a mângâiat degetul mare, iar eu m-am uitat la mâinile noastre.

— Sper că e-n regulă, a spus.

— E mai mult decât în regulă.

— Știi ce înseamnă asta, nu? a întrebat.

Am dat din cap.

— Cicatrici identice.

Un zâmbet sălbatic mi s-a întins pe față.

Thomas mi-a luat mâna și a dus-o la obrazul lui, apoi mi-a sărutat încheietura. După ce mi-a lăsat mâna încet pe saltea, s-a așezat în așa fel încât să mă poată vedea până când va adormi.

Thomas avea nevoie de mine. Mă făcea fericită și mă înnebunea și avea dreptate: numai împreună aveam sens. Am refuzat să mă gândesc la ce urmează, să analizez toate probabilitățile și mecanismele necesare unei relații de succes, să încerc să controlez ce simțeam. Găsisem în sfârșit genul de iubire pentru care merita să risc să mă trezesc cu inima frântă.

Trebuia să ne găsim unul pe celălalt, ca să înțelegem în sfârșit că iubirea nu poate fi controlată. Previziunile, presuposițiile și datele fixe erau doar iluzii. Iubirea mea pentru el era volatilă, de necontrolat și copleșitoare, dar era... iubire. Iubirea era ceva real.